

LOIS LOWRY

Valahol, messze

Budapest, 2004
Animus Kiadó

*A mű eredeti címe: Gathering Blue Copyright © Lois Lowry,
2000*

*Published by special arrangement with Houghton Mifflin
Company,*

*Megjelent a Houghton Mifflin Company (Boston)
engedélyével.*

*Hungarian Translation © Animus Kiadó, 2004
Fordította: Csatári Ferenc*

ISBN 963 9563 36 6

*Kiadta az Animus Kiadó 2004-ben
1301 Budapest, Pf.: 33*

info@animus.hu

www.animus.hu

*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja*

Felelős kiadó: Balázs István

Borítóterv: Beleznai Kornél

Tipográfia és nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.

*A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat több mint
négy évszázados hagyományait őrzi*

ALFÖLDI NYOMDA Rt. Munkája

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

1

- Anya?

Nem jött válasz. De Kira nem is várt. Az édesanyja már négy napja halott volt, és a lány tudta, hogy épp most távozik testéből végleg a lélek.

- Anya - mondta újra csöndesen annak a távozó valaminek. Sejtette, érezte ezt az útrakelést, ahogy az ember az éjszakai szellő susogását érzi bizonytalanul.

Most már teljesen egyedül volt. Kira szinte tapintotta a magányt, a homályos, mély szomorúságot.

Itt feküdt Kira anyja, Katrina, ez a valaha szeretettel és étellel teli asszony. Egy rövid, váratlan betegség után itt maradt a test, Katrina teste, mely egy ideig még fogva tartotta a lelket. Aztán négy napnyugta és négy napkelte múltán a lélek távozott. Jönnek majd a kaparók, némi földet szórnak majd rá, de az éhes éjszakai állatok így is szét-marcangolják majd. A csontok szétszóródnak, elmorzsolódnak, és egyé válnak a földdel.

Kira gyors mozdulattal megtörölte könnyekkel teli szemét. Most már indulnia kellett. Beledöfte botját a puha talajba, rátámaszkodott, és felegyenesedett.

Fiatal volt még, keveset tudott a halálról. Bizonytalanul nézett körbe. Látott másokat is, akik a halottbúcsúztatás rítusát végezték a hatalmas és rémes szagú távozás mezején. Látta Helénát, aki korán született gyermeke lelkét vigyázta. Csak az előző napon érkezett. Az újszülötteket nem kell négy napig őrizni; kicsiny lelkük épp hogy megjött, már odébb is állt. Így Heléna hamar visszatérhetett a faluba a családjához.

Kirának nem volt többé családja. Sem otthona. A kunyhót, ahol anyjával lakott, felgyújtották. Ezt tették mindig, ha betegség ölt meg valakit. Amíg anyja lelkét vigyázta, a távolban láthatta, ahogy a gyermekkorra is az ég felé örvénylik pernyeként, akár a lélek.

Enyhén megborzongott: félt.

Ismerős volt ez az érzés, a félelem hozzátartozott mindannyiuk életéhez. A félelem miatt építettek menedéket maguknak, s gyűjtöttek élelemtartalékokat. Ezért halmoztak fel fegyvereket. Félték a hidegtől, a betegségtől, az éhségtől. Félték a vadaktól.

És Kira most félt. A botjára támaszkodva állt, és még utoljára lepillantott az élettelen testre, mely valaha az édesanyja volt.

Kira arra gondolt, újjáépíthetné a kunyhót. Ha találna segítséget, ami valószínűtlen, nem tartana sokáig, különösen ilyenkor, nyár elején, amikor a faágak hajlékonyak, és bőségesen találni sarat a folyó mellett. Kira gyakran megfigyelte, mások hogyan építkeznek, és úgy gondolta, minden bizonytal tudna építeni valamiféle menedéket magának. Lehet, hogy a kémény meg a falak nem lesznek egyenesek. A tetőt nehéz lesz összerakni, hiszen a rossz lába miatt szinte képtelen mászni. De valahogy meg kell csinálnia. És ha a kunyhó megvan, új életét is elkezdheti.

Két napig ott volt a mezőn anyjának bátyja, de nem Katrinát őrizte, hanem saját asszonyának, a hirtelen haragú Solorának teste mellett ült némán. És halott csecsemőjük mellett, aki túl fiatal volt még ahhoz, hogy neve legyen. Intettek is egymásnak. De a férfi aztán elment: letelt az ideje a távozás mezején. Voltak kölykei, akikről gondoskodnia kellett; még kettő ezen a korán születet-ten kívül, amelyik Solora halálát okozta. Azok is kicsik voltak még, csak egyszótagos nevük volt: Dan és Mar.

- Talán gondoskodhatnék róluk - gondolta hirtelen Kira. Igyekezett elképzelni jövőbeni szerepét a faluban. De ahogy a gondolat megszületett, már tudta, hogy úgysem engednék. Solora kölykeit majd azoknak adják, akiknek nincs sajátjuk. Az egészséges, erős kölykök kapósak voltak, mert ha rendesen kitanították őket, hozzáadták a magukét a háztartáshoz, így mindenki két kézzel kapott utánuk.

Kira után nem fog kapkodni senki. Soha nem vágyott rá senki, anyját kivéve.

Katrina gyakran elmesélte Kirának az apátlan, kifordult lábú kislány születésének történetét, és azt, hogy ő, az édesanyja, hogyan harcolt azért, hogy életben maradhasson.

- Érted jöttek, hogy elvigyenek - suttogta neki Katrina a történetet esténként a pattogó tűz mellett. - Egnapos voltál, még az egyszótagos neved sem kaptad meg...

- Kir.

- Igen: Kir. Élelmet hoztak nekem, téged pedig el akartak vinni a mezőre.

Kira megborzongott. Ez volt a dolgok rendje, sőt bizonyos tekintetben még könyörületes dolog is volt, hogy egy tökéletlen, még névtelen gyereket visszaadnak a földnek, mielőtt még igazán elfoglalná testét a lélek, és ember lenne belőle. Mégis megborzongott.

Katrina megsimogatta lánya haját.

- Nem akartak bántani - mondta.

Kira bólintott.

- Nem tudták, hogy én vagyok.

- Még nem is voltál te...

- Meséld el megint, miért mondtál nemet nekik - suttogta Kira.

Az édesanyja sóhajtott.

- Tudtam, hogy nem lesz több gyermekem. Apádat megölték a vadak. Már várandós voltam veled, amikor

egy vadászatról nem tért többé vissza. Nem szülhettem hát többet.

- Persze - tette hozzá -, minden bizonnyal kaptam volna gyermeket, egy árvát, hogy felneveljem. De ahogy tartottalak - bár a lelked még meg sem érkezett, és magam is láttam, hogy sohasem tudsz majd futni - a szemeid ragyogtak. Valamit, valaminek a kezdeményét láttam a szemedben. Azonkívül az ujjaid is hosszúak és jó formájúak voltak...

- És erősek! Erősek voltak a kezeim - tette hozzá Kira elégedetten. Gyakran hallotta a történetet, és mindannyiszor büszkén pillantott le a kezeire.

Édesanyja nevetett.

- Úgy markoltad a hüvelykujjamat, hogy nem tudtam szabadulni. Ahogy ezt az erős szorítást éreztem, nem hagyhattam, hogy elvigyenek. Egyszerűen azt mondtam nekik, nem.

- Mérgesek voltak.

- Igen, de én hajthatatlan maradtam. És persze akkor még élt az apám. Öreg volt már akkor, négyszótagos, és már egy jó ideje ő volt a nép vezére, a legfőbb őrző. Tisztelték őt. De apád is elismert vezér lett volna, ha nem hal meg azon a hosszú vadászaton. Már kiválasztották őrzőnek.

- Mondd meg apám nevét - kérlelte Kira.

Anyja mosolygott a tűz fényében.

- Christopher - mondta. - De hiszen tudod.

- De szeretem hallani. Szeretem, ha mondd.

- Akarod, hogy folytassam?

Kira bólintott.

- Hajthatatlan voltál... - emlékeztette anyját.

- Végül megígértették, hogy nem leszel a közösség terhére.

- Nem is voltam, ugye?

- Persze, hogy nem. Az erős kezed és a jó eszed kárpótolta a beteg lábaidért. Erős és megbízható segítség vagy a szövőpajtában, minden asszony ezt mondja, aki ott dolgozik. És egy görbe lábnak semmi jelentősége sincs, ha az ügyességedhez mérjük. Azok a történetek, amiket a kölyköknek mesélsz, ahogy képeket festesz a szavakból... És fonalból! Azok a hímzések, amiket csinálsz! Nem hasonlíthatóak semmihez, amit valaha láttam.

Katrina megállt. Nevetett.

- De elég. Nem kéne hízelegjek. Ne felejtsd el, hogy még mindig csak kislány vagy, gyakran akaratos. Egyébként ma reggel, Kira, elfelejtetted kitakarítani a kunyhót, bár megígérted.

- Holnap nem felejtem el - mondta Kira, és a megemelt fekhelyen szorosán az édesanyjához bújott. Görbe lábát megpróbálta kényelmesebb helyzetbe hozni éjszakára. - Megígérem - ismételte.

Most nem volt senki, aki segítsen neki. Nem volt családja, és nem volt különösebben hasznos személy sem a faluban. Mindennapi munkaként Kira a szövőpajtában segített, fölszedegette a maradékokat, ám a rossz lába mindenképp csökkentette az értékét mint munkás vagy - esetleg a jövőben - mint asszony.

Való igaz, az asszonyok tényleg szerették a fantasztikus meséit, amiket azért talált ki, hogy a nyugtalan kölyköket lefoglalja velük, és tényleg csodálták az apró hímzéseket, amiket a maradékokra öltögetett. De mindez időtöltés volt csupán, nem munka.

A nap már a távozás mezejére vetette a fák és a tövises bokrok árnyékait, késő délután volt. Sokáig maradt itt, hiszen nem is igazán tudta, mihez kezdjen. Összeszedte a bőröket, melyeken négy éjszakát aludt az édesanyja lelkét őrizve. A tűz helyén már régen csak

hideg hamu, fekete halom volt. A vizesedénye kiürült, és élelme sem maradt már.

Lassan, a botjára támaszkodva elindult az ösvényen, ami visszavezetett a faluba. Pislákoltt benne némi remény, hogy talán nem fogják majd ellenségesen fogadni.

A tisztás szélén kölykök játszottak, rohangáltak a mohos talajon. Itt-ott tűlevelek álltak ki a meztelen testükből és a hajukból. Kira mosolygott. Felismerte mindegyiküket. Ott volt az a szőke fiú, anyja barátnőjének gyermeke, még emlékezett, amikor megszületett két nyárral ezelőtt. Ott volt az a lány, akinek meghalt az ikertestvére; kisebb volt, mint a szőke, alig totyogott, de kacagott és kiabált a többiekkel fogócskázás közben. Verekedtek, egymás felé csaptak és rúgtak, kis gallyakat ragadtak, hadonásztak az apró ökleikkel. Kira jól emlékezett arra, hogy az ő társai is mindig ilyen játékokat játszottak, mintha a felnőttkor küzdelmeire készítenék fel maguk. Ám ő a rossz lába miatt nem tudott részt venni a játékokban, csak irigyen nézte a többieket.

Egy idősebb gyerek, egy koszos képű nyolc- vagy kilencéves Kirára bámult a bozót aljából, ahol gallyakat gyűjtött gyűjtősnak. Matt volt az, Kira barátja. A posványos és barátságtalan Láp földön lakott, valami kaparó vagy vivő fia lehetett. Zavartalanul szaladgált keresztül-kasul a falun a barátaival, kutyája folyton a sarkában volt. Néha megállt, hogy - mint most is - néhány apróbb munkát elvégezzon némi aprópénz vagy édesség fejében. Kira üdvözölte. A kutya gallyakkal és levelekkel bebugyolált, törött farka a talajt verte. A fiú Kirára mosolygott.

- Meggyütté' hát a mezőrül - mondta. - Milyen vót? Féétél? Vótak szörnyek éjjel?

Kira mosolyogva ingatta a fejét. A fiatalabb, egy szótagos kölyköket nem engedték a mezőre, érthető volt hát Matt kíváncsisága.

- Nem voltak szörnyek - biztosította őt Kira. - Tüzeltem egész éjjel, az távol tartotta őket.

- Akkó' Katrina má' kiszállt a testibül? - kérdezte.

A lápföldiek erősen különböztek a többiektől. Könnyű volt felismerni őket furcsa beszédükről és nyers modorukról. Le is nézték őket. Kira azonban nagyon szerette Mattet.

Kira bólintott.

- Anyám lelke távozott - szólt. - Őriztem, amíg elhagyta a testet. Elszállt, eloszlott, mint a köd.

Matt odajött hozzá. Egy ölnyi rózsét cipelt. Bánatosan nézett fel Kirára, és fölhúzta az orrát.

- A kunyhód leégett...- mondta.

- Igen - sóhajtott Kira. - És minden elpusztult benne? A keret...? Elégették a hímzőkeretemet is?

Matt összeráncolta a homlokát.

- Próbátam menteni pár dogot, de majnem minden oda. Pedig csak a mamád kapta meg a kórt. Nem úgy nézett ki, mint valami nagy betegség...

Ha a betegség kunyhóról kunyhóra terjedt, és sok áldozatot szedett, elégették mindent, és hatalmas újjáépítés kezdődött, aminek szinte ünnepélyes jelleget kölcsönzött a dolgos kezek keltette ütemes zaj, ahogy a faszervezetek oldalát friss sárral kenték be, és módszeresen csapdosták, hogy sima legyen. A szenes szag ott keringett a levegőben még akkor is, amikor az új kunyhók már felépültek.

A mai napban nem volt semmi ünnepélyes. A hangok a szokásosak voltak. Katrina halála semmit sem változtatott az emberek életén. Tegnap még itt volt. Ma már nincs. Ment tovább minden a maga útján.

A fiúval az oldalán Kira megállt a kútnál, és feltöltötte az edényét vízzel. Hangoskodás hallatszott mindenfelől. A porlekedés pergő ritmusa töltötte meg a falu levegőjét: a kakaskodó férfiak hangos megjegyzései, a szomszédjaikkal békétlenkedő asszonyok gúnyolódásai, a lábaiknál tébláboló gyerekek nyafogása, nyüszítése állandó, ismerős hangfolyammá állt össze.

Kira kezét ellenzőként használva hunyorgott bele a délutáni napba, kunyhója helyét kereste. Nagy levegőt vett. Hosszú járás lesz, míg összegyűjti a fát, és kemény munka, amíg kitermeli a sarat a folyóparton. A sarokgerendák nagyon súlyosak.

- El kell kezdenem az építkezést - mondta Mattnek, aki még mindig koszos és sebes karjaiban tartotta a gallyakat. - Akarsz segíteni? Nem unatkoznánk együtt. Fizetni nem tudok, de elmondok egy-két új történetet.

A fiú megrázta a fejét.

- Maj' kapok a seggemre, ha nem fejezem be a gyűjtést! - szólt, és elindult. Rövid habozás után azonban megfordult, és így szólt Kirához:

- Hallottam, hogy aszongyák, nem akarják, hogy itt maraggyá'. El akarnak kergötni, most, hogy az anyud meghót. Ki akarnak rakni a mezőre a vadaknak. Aszongyák, vivőket hivatnak, hogy elcipöljenek téged.

Kira gyomra összerándult a félelemtől. De a hangja nyugodt maradt. Még többet akart megtudni a kölyöktől, és nem szerette volna, ha az látja rajta, fél.

- Kik azok az ők? - kérdezte.

- Há az asszonyok - felelte a fiú. - Hallottam, ott beszélgettek a kútnál. Fadarabokat szedtem, észre se vették, hogy figyelem őket. Aszongyák, köll nekik a helyed. Ahun a kunyhód vót. Karámot akarnak oda, ahun bezárva tarthatják a kölyköket meg a baromfikat, hogy ne legyenek láb alatt folytun.

Kira csak bámult. Bár itt nőtt föl, jól ismerte közösségét, hihetetlen volt számára ez a közömbös kegyetlenség. Csak hogy a kölykeiket meg a jószágot bezárhassák, az asszonyok kikergetnék a faluból, és hagynák, hogy a mezőn széttépják a vadak.

- Ki volt a szószóló? - kérdezte egy pillanat múlva.

Matt gondolkodott. Egyik lábáról a másikra állt, látszott rajta, hogy nem nagyon szeretné magát beleártani az ügybe. De hát barátok voltak. Végül a fiú körbenézett, hogy meggyőződjön róla, senki sem hallhatja őket, majd megmondta annak az asszonynak a nevét, akivel Kirának meg kell vívnia a harcot.

- Vandara - suttogta.

Kirát ez nem érte meglepetésként. De a legkevésbé sem könnyebbült meg a hírtől.

2

Kira úgy gondolta, jobb, ha úgy tesz, mintha semmiről sem tudna. Visszatér oda, ahol a kunyhó állt, és megkezdte az újjáépítést. Talán hogy látják őt ott dolgozni, elriasztja szándékuktól az asszonyokat, és nem fogják elkergetni.

A botjára támaszkodva keresztülment a falun. Itt-ott egy-egy kurta bólintással jelezték, hogy észrevették; de mindenki a napi munkájával volt elfoglalva, és a kedveség amúgy sem tartozott az emberek szokásai közé.

Látta a nagybátyját. A fiával, Dannel dolgozott a kunyhó melletti kerten. Elgazosodott, elhanyagolták, mikor a felesége ideje közeledett, majd megszült és meghalt. Aztán csak teltek tovább a napok, s a gaz nőtt, amíg a

férfi kint ült a mezőn a felesége és a gyermeke mellett. A babot tartó karók eldőltek, s most szitkozódva próbálta helyükre állítani őket; Dan igyekezett segíteni, míg a fiatalabb kölyök, a kislány, akit Marnak hívtak, a kert sarkában, a porban játszott. Kira látta, amint a férfi jókorát csap fiára, és szidja, amiért nem tartja a karót egyenesen.

Elment mellettük, minden lépésnél keményen a földbe vágta a botját, készen arra, hogy bólintonson, ha felfigyelnek rá. A fiú, Dan rábámult Kirára, de semmi jelét nem adta annak, hogy felismerte, még apja fenyegetésének hatása alatt volt. A férfi, Kira anyjának egyetlen testvére fel sem nézett a munkájából.

Kira sóhajtott. Legalább neki van segítsége. Ha Matt és esetleg pár társa nem jönnek, rá marad az összes munka, a kert, az építkezés - feltéve persze, hogy maradhat.

Megkordult a gyomra, s csak most vette észre, mennyire éhes. Egy pár alacsony kunyhót megkerülve az ösvény az ő földjéhez vezetett. Meglátta azt a fekete hamukupacot, ami az otthonából maradt. A kunyhó teljesen megsemmisült, de boldogan látta, hogy a kis kert megvan. Anyja virágaival volt tele, és nyár eleji zöldségekkel. Legalább ehét valamit.

Vagy nem? Egy asszony ugrott ki a közeli facsoport mögül, Kirára bámult, majd elkezdte arcátlanul kitépkedni a répákat a földből; a kertből, melyet Kira és édesanyja gondozott.

- Hagyd abba! Azok az enyéme! - indult felé Kira amilyen gyorsan csak a beteg lábát vonszolva tudott.

Az asszony megvető nevetéssel arréblépdelt, a keze tele volt földes répákkal. Kira a kert maradékához sietett.

Vizes edényét a földre tette, kihúzott pár gumót, lesöpörte róluk a földet és hevesen enni kezdett. Minthogy nem volt vadász a családjukban, Kira és az

anyja nem evett húst, leszámítva néhány alkalmat, amikor sikerült apró állatokat elkapniuk a falu határain belül. Nem mehetek az erdőbe vadászni, ahogy a férfiak. A folyóban viszont rengeteg volt a hal, és nem volt nehéz megfogni őket, többnek nem is érezték szükségét.

De a zöldség fontos volt. Szerencsére nem fosztották ki teljesen a kertet a négy nap alatt, amíg a mezőn volt.

Miután éhségét elverte, leült, hogy pihentesse a lábát. Körbenézett. A terület határánál egy halom legallyazott ág hevert, mintha valaki azért készítette volna oda, hogy segítsen neki az építkezésben.

Persze tudta, hogy nem erről van szó. Felkelt, és mintegy próbaképpen kezébe vette az egyik vékony, hajlékony ágat.

Kira látta, hogy a közeli tisztáson, ahol addig várakozott és figyelt, Vandara megmozdul. Kira nem tudta, hogy hol lakik ez az asszony, a férjét és a gyerekeit sem ismerte. A kunyhója nem lehetett a közelben. De jól ismerték a faluban. Beszéltek róla az emberek. Tisztelték. Félték tőle.

Az asszony magas volt, hosszú, kócos haja egy bőrszíjjal volt megkötve a nyaka mögött. Sötét szemei voltak és olyan tekintete, amitől rögtön szertefoszlott a nyugalom, amit Kira magára próbált erőltetni. Az arcán lévő szabálytalan forradás a nyakán folytatódott egészen a széles válláig; azt beszélték, hogy egy, az erdei vadakkal vívott régi harc emléke. Soha senki más nem élt túl ilyen marást. Ez a forradás mindenkit Vandara erejére, bátorságára emlékeztetett, - de a gonoszságára is. Akkor támadták és marták meg, suttogták a gyerekek, amikor kis teremtményt akart ellopni az anyja barlangjából.

Ahogy Kirával szembenézett, ismét úgy tűnt, egy fiatal teremtményt akar elpusztítani.

De az erdő teremtményeivel szemben Kirának nem voltak karmai, amivel harcolhatott volna. Erősen szorította a botját, és úgy próbált visszanézni, hogy a félelemnek szikrája se látszódjon rajta.

- Visszajöttem, hogy újjáépítsem a kunyhót - mondta Vandarának.

- Már nincs területed. Ez az enyém. A fák is az enyéme.

- Vágok én magamnak - engedett Kira. - De itt fogok építkezni. Ez a hely már apámé volt, mielőtt megszülettem volna, és anyámé, miután ő meghalt. Most, hogy már anyám is halott, az enyém.

Asszonyok bújtak elő a környező kunyhókból.

- Kell a hely - mondta az egyik. - A kölyköknek építünk karámot az ágakból. Vandara találta ki.

Kira az asszonyra nézett, aki egy totyogó kölyök kezét fogta.

- Talán jó ötlet - felelte Kira -, hogy kordában akarjátok tartani a kicsinyeiteket. De nem ezen a földön. Építhettek karámot máshol is.

Látta, hogy Vandara lehajol, és felemel egy akkora követ, mint egy kölyök ökle.

- Nem akarunk itt téged - mondta az asszony. - Nem tartozol már a faluhoz. Használhatatlan vagy a lábad miatt. Anyád mindig védett, de már nincs itt. El kell tűnnöd. Miért is nem maradtál kinn a mezőn?

Kira látta, hogy ellenséges asszonyokkal van körülveve, egyre többen bújtak elő a kunyhókból, és csak Vandara utasításaira vártak. Némelyik követ tartott a kezében. Tudta, hogy ha egy kő elrepül, követi a többi. Mind csak az elsőre vártak.

Vajon anyám mit tenne most? - gondolta kétségbeesetten. Megpróbálta a bölcsességet előhívni anyja lelkéből, amely most már benne élt.

Vagy apám? Aki még a születésemről sem tudott? Az ő lelke is bennem él már.

Kira kihúzta magát, és megszólalt. A hangja kemény volt. Megpróbált egyenként minden asszony szemébe belenézni. Némelyik lehajtotta a fejét, és a földet bámulta. Ez jó jel. Gyengék.

- Tudjátok jól, hogy olyan ellentét esetén, mely halállal fenyeget, az Őrzők Tanácsa elé kell járulnunk - emlékeztette őket Kira. Némi egyetértő mormogás hallatszott. Vandara még mindig a követ markolta, válla megfeszült, készen állt, hogy elhajítsa.

Kira egyenesen Vandarára nézett, de a többiekhez szólt, szüksége volt a támogatásukra. Nem a szimpátiájukra számított, tudta, hogy arra hiába, hanem a félelmükre.

- Emlékeztek, ha egy ellentétet nem tárnak az Őrzők Tanácsa elé, és az halállal végződik...

Morajt hallott.

-...ha halállal végződik... - ismételte egy asszony nyugtalan, bizonytalan hangon. Kira várt. Annyira kihúzta magát, amennyire csak tudta. Végül egy asszony befejezte a törvény szövegét: - ... a halálokozónak meg kell halnia.

- Igen. A halálokozónak meg kell halnia - ismételték mások is. Egymás után ejtették el a köveket. Kira egy kicsit fellelegzett. Várt, és figyelt.

Végül már csak Vandara tartotta kezében a fegyvert. Fenyegetően hátrahúzta a vállát, mintha el akarná dobni, de végül csak a földre ejtette Kira elé.

- Akkor elviszem őt az Őrzők Tanácsa elé - jelentette ki Vandara az asszonyoknak. - Én leszek a vádlója. Hadd zavarják el őket - hangosan felnevetett. - Fölösleges is lenne egy életet elvesztegetni miatta. Holnap alkonyatkor ez a föld már a miénk lesz, ő pedig a mezőn várja majd a vadakat.

Az asszonyok a percről percre sötétebb erdő felé bámultak. Kira igyekezett nem követni a tekintetüket.

Azzal a kezével, amelyikben az előbb még a követ tartotta, Vandara megvakarta a forradást a torkán. Gonoszul vigyorgott.

- Én még emlékszem, milyen volt látni, hogy a vérem ömlik a földre. Én túléltem - emlékeztetett mindenkit. -Túléltem, mert erős vagyok.

- Holnap napnyugtakor - folytatta -, amikor majd a karmokat a torkán érzi, ez a nevetséges kis tévedés azt kívánja majd, bárcsak az anyjával halt volna.

Az asszonyok egyetértően bólintottak, majd a kölykeiket szidva és rugdosva hazaindultak. A nap már egészen alacsonyan járt. Ideje volt nekiállni az esti feladatoknak, készülni a férfiak hazatérésére, melegre, vacsorára és a sebeik ellátására lesz majd szükségük.

Az egyik asszony szülés előtt állt, talán még ma éjszaka meglesz az új kölyök, a többiek vigyázzák majd, csitítják a kiáltásait, felméri majd a gyerek értékét. Mások párizni fognak ma éjszaka, hogy legyenek új vadászai a falunak, ha a mostaniak sebesülés, betegség vagy csak az öregség miatt meghalnak majd.

Kira nem tudta, hogy fog majd dönteni az Őrzők Tanácsa. Csak azt tudta, akár megy, akár marad, akár kunyhót épít, akár a mezőn kell majd szembenéznie az erdő teremtményeivel, egyedül kell majd tennie. Fáradtan telepedett le az üszkös, fekete földre, és várta az éjszakát.

Felvett egy fadarabot, forgatta a kezében, vizsgálta, milyen erős, milyen egyenes. A kunyhóépítéshez, amennyiben maradhat, komoly mennyiségű erős fára lesz szüksége. Elmegy majd a Martin nevű favágóhoz. Ő az anyja barátja volt. Csereüzletet kínálhat neki, mondjuk feldíszíti a felesége egyik ruháját a karókért cserébe.

De ahhoz, amiről úgy gondolta, a jövőben a megélhetését biztosíthatja majd, szintén egyenes fadarabokra lesz szüksége. Ez itt például túl hajlékony, nem lesz jó, nyugtázta, és eldobta a fát. Ha holnap az Őrzők Tanácsa neki kedvezően dönt, megkeresi majd a szükséges fákat, olyan darabokat, melyeket a sarkaiknál egymáshoz tud majd illeszteni. Azt tervezte, hogy új hímzőkeretet készít.

Kira kezei mindig is ügyesek voltak. Még kölyök volt, amikor az anyja megtanította a tű használatára, arra, hogyan hozzon létre vele színes mintákat a szöveteken. Ám egyszer csak, nem is olyan régen, ez a képesség több lett, mint pusztá ügyesség. Megdöbbenő hirtelenséggel kitörő alkotókészsége messze túlment azon, amit az anyjától tanult. Most már minden tanítás vagy gyakorlás nélkül maguktól találták meg ujjai annak módját, hogyan hímezzenek gazdag, élénk színű, gyönyörű mintákat. Nem értette, honnan ez a tudás, de ott volt az ujjai hegyében, melyek már remegtek a vágytól, hogy dolgozhassanak. Feltéve persze, hogy maradhat.

3

Hajnalban egy hírnök érkezett Kirához, és a nyakán lévő rovarcsípést vakargatva unottan közölte, hogy Kirának késő délelőtt meg kell jelennie az Őrzők Tanácsa előtt.

Mikor a nap már delelni készült, Kira megmosakodott, és az utasításnak megfelelően elindult.

A tanácsépület meglepően szép volt. Még a romlás előtti időkből maradt, olyan régről, hogy a most élőknek nem hogy a szüleik, de még a nagyszüleik sem születtek meg akkor. Csak abból az énekből tudtak az emberek a

romlásról, melyet évente egyszer a gyűlés alkalmával adtak elő.

Azt beszélték, hogy az énekes, akinek a feladata csak és kizárólag az ének évente egyszeri előadása volt, napokig pihentette előtte a hangját, és különféle olajokat kortyolt. A romlás éneke hosszadalmas és kimerítő volt. Az idők kezdetével indult, és elbeszélte az emberiség teljes történetét számtalan századon át. De nem csak hosszú, rémisztő is volt. A múlt háborúival és tragédiáival volt tele. Akkor volt a dal a legszörnyűbb, amikor a romlást elevenítette föl, az ősök civilizációjának végét. A rímek füstös, mérgező levegőről beszéltek, a Föld hatalmas hasadékaikról, óriási épületekről, melyek leomlottak, és elmosta őket a tenger. Minthogy a falu minden lakóját elvárták a gyűlésre, az asszonyok gyakran befogták a kisebb kölykök fülét a romlás leírásakor.

Nagyon kevesen élték túl a romlást, kevés emlék maradt hátra, de a tanácsépület valahogy épen maradt. Mérheteretlenül régi volt. Némelyik ablakon még megvolt a mélyvörös és aranymintás üveg; ezek annál is csodálatosabbak voltak, mivel az ilyen szép üvegek készítésének receptje régen elveszett. Némelyik ablakban, ahol kitört a díszüveg, közönséges, vastag üveggel pótolták; ezek erősen torzították a látványt, mert buborékokkal és anyagfodrozódással voltak tele. A többi ablakot pedig egyszerűen bedeszkázták, így belül az épület egyes részei meglehetősen sötétek voltak. Mégis, a tanácsépület csodálatos építmény volt a falu fészereihez és kunyhóihoz képest.

Kira, ahogy azt a hírnök mondta, dél előtt nem sokkal megjelent az épületben. Egyedül ment végig a folyosón a kétoldalt falikarokra szerelt, sercegő olajlámpák fényében. Elöl, egy csukott ajtó mögött hangokat hallott, férfiak vitatkoztak fojtott hangon. A botja koppant a

fapadlón, a rossz lába pedig söpörte a talajt, mintha egy partvist vonszolna.

- Meríts büszkeséget a fájaldalmadból!, - mondta neki mindig az édesanyja. - Erősebb vagy, mint az, akinek nem fáj semmije.

Ez jutott most eszébe, és megpróbálta érezni magában a büszkeséget, ahogy arra anyja tanította. Kihúzta magát, és kisimította durván szótt ingét. Reggel alaposan megmosakodott a patakban, és a körmeit is megtisztította egy hegyes gallyal. Megfésülködött azzal a faragott fafésűvel, ami az anyjáié volt, és amit saját zsákjába tett annak halála után. Aztán befonta a haját, gyakorlott kézzel csavarta a vastag hajkötegeket, s a nehéz fonat végét bőrszíjjal kötötte meg.

Félelmeit egy nagy sóhajjal legyűrve megkopogtatta a nehéz ajtót, amely mögött már zajlott az Őrzők Tanácsának gyűlése. Az nagy reccsenéssel nyílt ki; fénycsóva ömlött a félhomályos előtérbe. Egy férfi nézett ki, és gyanakodva mérte végig. Azután kitárta az ajtót, és betessékelte Kirát.

- A vádlott van itt, Kira, az árva lány - jelentette az ajtónálló, és a moraj elhalt. Mindannyian felé fordultak.

A terem óriási volt. Kira már járt itt azelőtt az anyjával az évenkénti gyűlés ünnepélyes alkalmakor. Akkor a színpad mögötti padosorokban, a nép közt ültek, a színpadot díszítő, az Imádat Tárgyát tartó oltár árnyékában. Az Imádat Tárgyának nevezett rejtélyes fakonstrukció mindössze két, kereszt alakban egymáshoz erősített lécből állt.

Azt beszélték, régen nagy hatalma volt, az emberek meghajlottak, megalázkodtak előtte, annyira tisztelték.

De most egyedül volt. Nem volt tömeg, nem volt ott rajta kívül senki, csak az Őrzők Tanácsa, tizenkét férfi, akik a színpad előtti hosszú asztalnál ülve néztek szembe vele. Jó néhány olajlámpa világította meg a termet, ezen-

kívül a tanács minden tagja mögött is égett egy-egy, ezek vetettek fényt az asztalon halomba rakott vagy épp szétszórt papírokra. Figyelték őt, ahogy közelít.

Hirtelen eszébe jutott, amit minden ceremónia alkalmával látott; összekulcsolta a kezeit az álla alatt, és tiszteletteljesen nézett föl az Imádat Tárgyára. Az őrzők megerősítően bólintottak.

Minden bizonnyal ez volt a helyes gesztus. Egy kicsit megnyugodott. Várt.

Újabb kopogás hallatszott, és az ajtónálló bejelentette a következő belépőt.

- A vádló, Vandara - mondta.

Kira figyelte, ahogy Vandara előrejön, amíg egy vonalba nem érnek. Elégtétellel töltötte el, hogy észrevette, Vandara mezítláb van, és az arca is koszos; úgy tűnt, az asszony semmilyen különleges előkészületet nem tett a tárgyalásra. Talán nem is volt rá szükség. De Kira lehetségesnek érezte, hogy némi előnyt jelenthet az ápoltsága.

Vandara is ájtatos mozdulatot tett a kezével. Azután meghajolt, és Kirának fájdalommal kellett tudomásul venni, hogy az őrzők visszabólintottak neki.

Meg kellett volna hajolnom. Alkalmat kell találjak rá...

- Azért gyűltünk ma össze, hogy igazságot tegyünk egy ellentét ügyében - jelentette ki méltóságteljes hangon az őrzők feje, egy ősz férfi, akinek négyszótagú neve volt, de Kirának nem jutott eszébe, mi az.

Miféle ellentét! Én csak újjá akartam építeni a kunyhómat, és élni az életem.

- Ki a vádló? - kérdezte az ősz férfi.

Nyilvánvalóan tudja a választ, gondolta Kira. A kérdés ceremoniálisnak hatott, része volt a formális ügymenetnek. Egy másik őrző válaszolt rá, egy nagydarab ember az asztal végén, aki előtt néhány vaskos könyv és egy halom papír hevert. Kira kíváncsian

vizsgálta a köteteket. Mindig szeretett volna olvasni, de a nőknek nem engedték.

- Őrzők feje! A vádló Vandara, az asszony.

- Ki a vádlott?

- A vádlott Kira, az árva lány - a férfi a papírjaiba bámult, de nem úgy nézett ki, mintha bármit is olvasna.

Vádlott? Mivel vádolnak? Ahogy megismételték a szót, Kirát a félelem hullámai rohanták meg. *De legalább kihasználhatom a helyzetet, hogy meghajoljak, alázatot mutassak.* Kissé meghajtott a fejét és a felsőtestét, hogy mutassa, ő a vádlott.

Az ősz hajú férfi szenttelenül nézett végig mindkettőjükön. Kira a botjára támaszkodva olyan egyenesen próbált állni, amennyire az csak lehetséges. Majdnem olyan magas volt, mint a vádlója. De Vandara volt az idősebb, az erősebb, ép volt és egészséges, leszámítva azt a forradást, mely arra emlékeztetett, hogy túlélte a vadakkal való harcot, s bátorságát hangsúlyozta. Kira sérülése nem hordozott semmilyen dicső történetet; gyengének érezte magát a mindenre elszánt asszony mellett.

- A vádló szól először - rendelkezett az őrzők feje.

Vandara hangja kemény volt és keserű.

- Akkor kellett volna a lányt a mezőre vinni, amikor megszületett, és még nem volt neve. Ez a dolgok rendje.

- Folytasd! - szólt az őrzők feje.

- Tökéletlen volt. És az apja sem élt már. Nem lett volna szabad meghagyni.

De erős voltam. És a szemeim ragyogtak. Anyám mesélte. Nem engedte, hogy elvigyenek. Kira áthelyezte a súlyát, hogy beteg lábát pihentesse. Lehet, hogy el kéne mondania születésének történetét. *És olyan erősen markoltam a hüvelykujját...*

- Évekig eltűrtük - folytatta Vandara. - De semmivel nem járul hozzá az élethez. Nem tud ásni, ültetni,

gyomlálni, de még a házi jószágokra sem tud vigyázni, ahogy más lányok az ő korában. Csak hasztalan teherként vonszolja maga után az élettelen lábát. Lassú, és sokat eszik.

Az Őrzők Tanácsa figyelmesen hallgatta.

Kira érezte, hogy szégyenében elpirul. Igaz volt, hogy sokat eszik. Minden igaz volt, amit a vádlója mondott.

Megpróbálhatok kevesebbet enni. Bírom az éhezést. Gondolatban a védekezésre készült. De érezte, hogy gyenge lesz, és panaszos.

- A szabályok ellenére lett megtartva, mert a nagypapa még élt, és hatalma volt. De ő már elment, és új vezető vette át a helyét, aki még hatalmasabb és még bölcsőbb...

Vandara csöpögtette a szép bókokat, hogy megerősítse a helyzetét. Kira az ősz férfira pillantott, vajon hatnak-e rá a bókok, de annak az arca rezzentelen maradt.

- Az apját a vadak ölték meg, még a születése előtt. Most már az anyja is halott - folytatta Vandara. - És meg kell fontolni, lehet, hogy az anyjának olyan betegsége volt, ami másokat is veszélybe sodorhat.

Nem! Csak ő betegedett meg. Nézzenek rám! Mellette feküdtem, amikor meghalt, és nem lettem beteg!

- Azonkívül pedig az asszonyoknak szüksége van arra a területre, ahol a kunyhója állt. Nincs itt helye ennek a használhatatlan lánynak. Férjhez sem fog menni. Senki nem fog elvenni egy nyomorékot. Csak a helyet foglalja, és az ételt pusztítja, és haszontalan történetekkel tömi a kölykök fejét, meg játékokat tanít nekik, amittől olyan zajosak, hogy nem lehet dolgozni tőlük...

Az őrzők főnöke intett.

- Elég! - jelentette ki.

Vandara összeráncolta a homlokát, és elhallgatott. Egy leheletnyit meg is hajolt. Az őrzők feje végignézett az

asztalnál ülő másik tizenegy férfin, mintha megjegyzést vagy kérdést várt volna. Egyenként bólintottak, de egyik sem szólt semmit.

- Kira! - szólt az őrzők ősz főnöke. - Mint két-szótagosnak, nem kötelességed megvédeni magad.

- Ne védjem meg magam? De hát... - Kira azt tervezte, ismét meghajol, nagy felindulásában azonban elfeledkezett róla. Most eszébe jutott, de a mozdulat elkésett és ügyetlen volt.

A férfi csendre intette a kezével. Kira hallgatni és figyelni próbált.

- Minthogy még fiatal vagy, választhatsz. Vagy megvéded magad...

Kira nem bírta megállni, hogy közbe ne vágjon újra.

- Igen, meg akarom vé...

Az ősz férfi figyelmen kívül hagyta a kitörést.

- ...vagy pedig mi rendelünk ki védőt melléd. Közülünk fog védeni valaki, aki nagyobb bölcsességgel és tapasztalattal rendelkezik, mint te. Gondolkodj el ezen egy percig, Kira, mert az életed múlhat rajta.

De hát idegenek vagytok! Hogyan is tudnátok elmesélni a születésem történetét? Hogyan beszélhetnétek a szemem ragyogásáról, és arról az erőről, amivel az anyám ujját szorítottam?

Kira tanácstalanul állt, a jövője volt a tét.

Érezte maga mellett az ellenséget; Vandara gyorsan, mérgesen lélegzett, ha hangja most nem is hallatszott. Végignézett az asztal körül ülő férfiakon, megpróbálta őket védőiként elképzelni. De nem érzett rajtuk sem ellenségességet, sem érdeklődést, csak bizonyos várakozást; várták, hogy döntsön.

Ahogy így tépelődött, keze ruhájának mély zsebébe tévedt. Kitapintotta édesanyja fésűjének ismerős formáját. A hüvelykujjával egy négyzet alakú, hímzett szövetdarabhoz ért. Egészen megfélemedezett erről az

utóbbi zavaros napokban; most eszébe jutott, hogyan is jött elő ez a minta mintegy magától, amikor anyja mellett ült az utolsó órákban.

És anyja döbönt arca is eszébe jutott, amikor – jóval fiatalabb volt akkor – egy délután Kirát figyelte, ahogy az hirtelen jött magabiztossággal rózta a hímzémintákat.

– Ezt nem is tanítottam neked! – kiáltotta meglepetten.
– Hiszen magam sem tudom, hogy fognék hozzá!

Valójában Kira sem tudta igazán. Minden magától jött, mintegy varázsütésre, mintha a fonalak beszéltek vagy énekeltek volna hozzá. És az első alkalom után tudása csak gyarapodott.

Most, hogy a szövetet szorította, felidézte, máskor milyen magabiztosságot szokott adni neki. De most nem érezte ezt. Nem volt a fejében a védőbeszéd. Már tudta, hogy valamelyik idegenre kell ezt bíznia.

Rémült szemekkel nézett végig rajtuk. Egyikük nyugodtan, biztatóan nézett vissza rá. Kira érezte rajta az érdeklődést. De mást is érzett: éberséget, tapasztalatot. Mély levegőt vett. A hímzett szövetdarab megnyugtató és meleg volt. Kira megremegett. De a hangja határozott volt.

– Kérem, jelöljenek ki védőt – szólt.

A legfőbb őrző bólintott.

– Jamison! – mondta határozottan, és a balján a harmadik férfi felé intett.

A nyugodt, fürkésző szemű férfi felemelkedett. Kira várt.

Ez volt hát a neve: Jamison. Kirának nem volt ismerős. Sokan éltek a faluban, és a mindennapokban a férfiak és a nők erősen elkülönültek, mikor már felnőttek. Magas volt, gondosan fésült sötét haját egy facsat fogta össze a tarkója mögött; Kira rögtön felismerte, hogy annak a fiatal fafaragónak a munkája – mi is a neve? Thomas. Thomas, a faragó, így hívják. Még szinte gyermek volt,

nem lehetett idősebb, mint Kira, de remek képességei miatt már kiválasztották, és az ügyes kezei alól kikerülő faragványok meglehetősen keresettek voltak a falu előkelői körében. A közönséges népek nem hordtak ékszereket. Kira anyjának ugyan volt egy dísze, ami a nyakában lógott egy bőrszinóron, de mindig rejtve, a ruhája alatt.

Kira védője felemelt egy köteg papírt az asztról. Kira látta, hogy vádlója beszéde alatt a férfi aprólékos jegyzeteket készített. Biztos mozgású, nagy, hosszú ujjú keze volt, semmi habozás, bizonytalanság. Kira látta, hogy a jobb csuklóján karkötőt visel, s hogy fölötte a karja inas és izmos. Nem volt még idős. A neve, Jamison, háromszótagos volt, s a haja sem kezdett még szürkülni. Középkorúra becsülte, talán épp olyan idős, mint az anyja volt.

Jamison lepillantott a legfölső lapra, és Kira jó láthatta a jeleket, amik rajta voltak. Hogy szeretett volna olvasni! A férfi megszólalt.

- Egyenként sorra veszem a vádpontokat - mondta. A papírba pillantva megismételte Vandara szavait, persze, nem olyan dühös hangon.

- „Akkor kellett volna a lányt a mezőre vinni, amikor megszületett, és még nem volt neve. Ez a dolgok rendje.”

Hát ezt jegyezte fel! Leírt minden szót, hogy aztán megismételhesse őket! Bár fájdalmas volt újra hallani a vádat, Kira felismerte az ismétlés értelmét. Nem lehet majd később vita arról, mi hangzott el. Hányszor, de hányszor estek egymásnak a kölykök a te mondtad-én mondtam-ő mondta féle kilátástalan vitákban.

Jamison az asztrra helyezte a papírokat, és egy vaskos, zöld bőrbe kötött könyvet emelt fel. Kira észrevette, hogy minden őrzőnek van ebből egy sajátja.

Kinyitotta egy oldalnál, amit még korábban megjelölt. Kira látta, hogy forgatta a kötetet, amikor Vandara előállt a vádakkal.

- A vádlónak igaza van abban, hogy ez a dolgok rendje - mondta az őrzőknek. Kira elárulva érezte magát. Hát nem a védőjének rendelték ki?

Jamison egy sűrűn teleírt oldalra mutatott. Kira látta, hogy néhányan odalapoznak. Mások csak egyszerűen bólintottak, nyilván ismerték a szöveget.

Kira látta, hogy Vandara halványan elmosolyodik.

Kira kétségbeesetten tapogatta meg újra a szövetdarabot. Már nem volt meleg. Sem megnyugtató.

- Ugyanakkor - folytatta Jamison - a harmadik törvénymódosító csomag szerint...

Az őrzők mind lapozni kezdtek. Még azok is, akik eddig nem nyitották ki a könyvet.

- ...világos, hogy kivételt lehet tenni.

- Kivételt lehet tenni - ismételte meg az egyik őrző, az ujjja mozgott a lapon, ahogy felolvasta a szavakat.

- Úgyhogy tegyük is félre azt az állítást, hogy ez a dolgok rendje - mondta magabiztosan Jamison. - Nem mindig ez a dolgok rendje.

A védőm! Talán meg tud menteni!

- Kívánsz szólni? - kérdezte a védő Kirát.

Kira megérintette a szövetdarabot, és nemet intett. Jamison a jegyzeteibe pillantva folytatta.

- „Tökéletlen volt. És az apja sem élt már. Nem lett volna szabad meghagyni.”

Fájt az ismétlés, mert igaz volt. És fájt Kira lába is. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy ilyen sokáig álljon.

Megpróbálta áthelyezni a testsúlyát, hogy a rossz lábára nehezedő terhet csökkentse.

- A vádak igazak - jelentette ki kemény hangján Jamison azt, amit mindenki tudott. - Kira tökéletlenül született. Szembetűnő és gyógyíthatatlan elváltozással.

Az őrzők végigmérték Kirát, és Vandara is elégedetten méregette. Hozzászólt már ezekhez a tekintetekhez. Egész gyermekkorában gúnyolták. De anyja megtanította, hogyan emelje büszkén magasra a fejét. Most is így tett: egyenesen bírái szemébe nézett.

- „És az apja sem élt már” - folytatta Jamison. Ismét hallotta, ahogy édesanyja elmeséli a történetet.

Kicsi volt még, és nem értette, miért nincs apja.

- Nem tért vissza a nagy vadásatról. Ez még azelőtt történt, hogy megszületél. Elragadták a vadak.

Jamison megismételte a szavakat, mintha csak hallhatók volnának Kira gondolatai.

- Még mielőtt megszületett volna, elragadták apját a vadak.

Az őrzők feje felpillantott az irataiból. A többiekhez fordulva félbeszakította Jamisont.

- Christophernek hívták az apját. Kitűnő vadász volt, az egyik legjobb. Néhányan talán emlékeztek még rá.

Páran bólintottak. A védője is.

- Én is a csapattal voltam aznap. Láttam, amikor elragadták.

Látta, amikor elragadták?

Kira sosem értesült a tragédia részleteiről. Csak annyit tudott, amennyit az anyja elmesélt. De ez a férfi ismerte az apját! Ott volt!

Félt? Félt az apám?

Önkéntelenül jött ez a furcsa kérdés, de persze nem kérdezte hangosan. Kira félt. Úgy érezte Vandara gyűlöletét maga mellett, mintha az valami kiterjedt tárgy lenne. Úgy érezte, hogy mindjárt elragadják a vadak; hogy hamarosan meghal. Vajon hogyan érezhetett az apja?

- A harmadik törvénymódosító csomag itt is érvényes - jelentette ki Jamison. - Arra a vádra, hogy nem lett vol-

na szabad meghagyni, ismét csak erre a csomagra kell hivatkozzak: kivételt lehet tenni.

Az őrzők feje bólintott.

- Az apja kiváló vadász volt - ismételte meg. A többiek átvették a szólamot, és egyetértően mormoltak.

- Kívánsz szólni? - kérdezték. Ezúttal is megrázta a fejét.

- „De semmivel nem járul hozzá az élethez” - olvasta tovább Jamison. - „Nem tud ásni, ültetni, gyomlálni, de még a házi jószágokra sem tud vigyázni, ahogy más lányok az ő korában. Csak hasztalan teherként vonszolja maga után az élettelen lábát. Lassú...” - Kira látta, hogy ezen a ponton halvány mosoly fut át a férfi az arcán - „... és sokat eszik.”

Némán állt egy pillanatig. Aztán azt mondta:

- Védőként is el kell ismernem néhány vádpontot. Világos, hogy Kira nem tud ásni, ültetni, gyomlálni vagy a házi jószágokra vigyázni. Mindazonáltal úgy gondolom, megtalálta a módját, hogy hozzájáruljon a falu életéhez. Jól tudom, Kira, hogy a szövőpajtában dolgozol?

Kira meglepetten bólintott. Honnan tudja? A férfiak nemigen fordítottak figyelmet a nők munkájára.

- Igen - válaszolt izgalomtól elfúló hangon. - Ott segíték. De igazából nem szövök. Felszedem a hulladékot, és előkészítem a szövőszékeket. Ez olyan munka, amit a két kezemmel el tudok végezni. És erős vagyok...

Azon gondolkodott, említse-e a hímzésben való jártaságát, és azt a reményét, hogy azzal keresheti majd meg a betevőt. De félt, hogy nagyképűségnek hangzana, így inkább csöndben maradt.

- Kira - szólt Jamison felpillantva -, mutasd meg az Őrzők Tanácsának, hogy sántítasz. Sétálj nekünk egy kicsit, menj el az ajtóig és vissza!

Ez gonosz volt tőle. Mindannyian tudják, hogy az egyik lába meg van csavarodva. Mi szükség van hát erre, miért

kell a megalázó pillantásaikat elviselnie? Egy pillanatilag arra készült, hogy tiltakozik vagy megtagadja az utasítást. De a tét túl nagy volt. Sóhajtott és megfordult. A botjára támaszkodva lassan az ajtóig ment. Az ajkát harapdálva vonszolta lépésről lépésre sajgó lábát, miközben érezte a hátában Vandara megvető pillantását.

Az ajtónál megfordult, és lassan visszament a helyére. A lábfeje fájni kezdett, és a fájdalom végigfutott a lábszárán. Le szeretett volna ülni.

- Valóban vonszolja a lábát, és lassú - szögezte le Jamison teljesen fölöslegesen. - Ezt el kell ismerni.

- Mindazonáltal a munkája a szövőpajtában kielégítő. Mindennap a megadott időben érkezik, sohasem késik. Az asszonyok értékelik a segítségét.

- Hogy sokat enne? - kérdezte nevetve Jamison. - Nem hinném. Csak rá kell nézni. A pusztá testsúlya cáfolja ezt a vádat.

- Ám úgy gondolom, most már éhes lehet - mondta. - Én mindenesetre az vagyok. Ebédszünetet javaslok.

Az őrzők feje felállt.

- Kívánsz szólni? - kérdezte Kirát harmadszor is.

Ő harmadszor rázta meg a fejét. Rettenetesen fáradtnak érezte magát.

- Leülhettek! - szólt Kirának és Vandarának. - Az ebédet behozzák majd.

Kira boldogan telepedett le a közeli padra. Egyik kezével lüktető lábát kezdte masszírozni. Eközben látta, hogy Vandara meghajol.

Már megint elfelejtettem. Meg kellett volna hajolnom!

Aztán csak ült, kővé dermedt arccal.

Az őrzők feje a papírjaiba pillantott.

- Még öt vádpont van - mondta. - Ebéd után fogunk velük foglalkozni, és akkor hozunk majd határozatot is.

Megérkezett az étel, egy teremőr hozta be. Kira kapott egy tányért, roston sült csirke volt rajta és friss, meleg, magokkal megszórt kenyér. Az utóbbi napokban nyers zöldségeken kívül mást nem evett, csirkehúshoz pedig már hónapok óta nem volt szerencséje.

De a vád még a fülében csengett: „sokat eszik”. Mivel félt annak következményeitől, hogy kimutatja farkasétvágyát, fegyelmezte magát, és lassan majszolta az ételt. Azután félretette a még félig teli tányért, és vizet ivott a kupából, amit kapott. Fáradtan, még mindig éhesen, szorongással telve simogatta meg a szövetsdarabot a zsebében, és várta, hogy folytatódjon a tárgyalás.

4

A tizenkét őrző egy oldalajtón át távozott, nyilván egy külön helyiségbe mentek enni. Rövidesen örök érkeztek, elvitték a tálcát, és bejelentették, hogy pihenőidő van. A tárgyalás majd akkor folytatódik, ha a harang kettőt üt, mondták Kirának.

Vandara fölállt, és elhagyta a termet. Kira várt egy kicsit. Azután kilépett az ajtón, végigment a hosszú folyosón, és kísétált a tanácsépületből.

A világ nem változott. Emberek jöttek-mentek, tették a dolgukat, hangosan veszekedtek. Éles hangok jöttek a piac felől: az asszonyok dühösen vitatkoztak az árakról, az árusok visszakiabáltak. Csecsemők sírtak fel, kölykök verekedtek, kutyák marakodtak össze a hulladékokon.

Matt rohant el Kira mellett, egy csomó másik fiúval együtt. Amikor meglátta Kirát, tétovázott egy kicsit, majd megfordult, és visszajött.

- Szereztünk fákat! - suttogta. - Émmeg a pajtik. Nagy halomnyit. Tudunk építeni, amikó csak akarod. - Várt egy kicsit, Kira arcát fürkészte. - Má' ha köll a kunyhó. Mi a helyzet odabenn?

Szóval Matt tudott a tárgyalásról. Ez nem volt különösebben meglepő. Szemlátomást mindenről tudott, ami a faluban történt. Kira tettetett nemtörődömséggel húzta föl a vállát. Nem akarta, hogy a fiú megtudja, mennyire fél.

- Sok-sok beszéd... - mondta neki.

- Ott van ő is? A forradásos?

Nem volt nehéz kitalálni, kire gondol.

- Igen. Ő a vádló.

- Gonosz nő. Aszongyák, megölte a saját kölykit. Oleanderrel etette, aszongyák. Fogta a fejit, oszt beletömködte, mer az nem akarta.

Kira ismerte a szóbeszédet.

- Balesetnek ítélték - mondta Mattnek, bár neki magának is megvoltak a kétségei. - Más kölykök is ettek már oleandert. Veszélyes, hogy ilyen mérgező bokrok nőnek mindenütt. Ki kéne gyomlálni őket, és nem hagyni, hogy a kölykök hozzáférjenek.

Matt a fejét ingatta.

- Csak mekkő tanítani a kölyköket - vélekedett. - Az anyám jól fölképelt, amikó hozzányútam. Úgy megcsapdosta a fejemet, hogy aszitem, kitörök a nyakam. Há' én így tanultam meg az oleandert.

- Mindenesetre a bíróság ártatlannak találta - ismételte meg Kira.

- Gonosz az akkó' is. Aszongyák a sebe miatt. A fájás teszi gonosszá.

A fájdalom engem büszkévé tesz, gondolta Kira, de nem mondta hangosan.

- Mikó végzől?

- Délután valamikor.

- Segítünk a kunyhóba. Néhány pajtival.

- Köszönöm, Matt...! - mondta Kira. - Igazi barát vagy.

Matt olyan arcot vágott, mint aki zavarban van.

- Há' köll egy kunyhó. Meg jó történeteket mesélsz. Köll egy hely hozzá.

Elrohant a többiek után.

Kira elmosolyodott. A tanácsépület tetején a harang kettőt ütött. Elindult az épület felé.

- „A szabályok ellenére lett megtartva, mert a nagyapja még élt, és hatalma volt. De ő már elment” - olvasta a következő vádpontot Jamison.

A tárgyalás délutáni részében engedték ülni. Vandarát is utasították, üljön le. Kira hálás volt ezért; ha Vandara állva marad, erőt kellett volna vegyen magán, és állnia kellett volna neki is.

Védője megismételte, hogy kivételt lehet tenni. Most már - bármilyen fájoak voltak is a vádak - az ismétlés fárasztó volt. Kira megpróbált éber maradni. Kitapogatta zsebében a szövetdarabot, és elképzelte a színeit.

A faluban a ruházat szürke, színtelen volt, a formátlan ingek és nadrágok kizárólag arra készültek, hogy az időjárás és a mérges tövissek ellen védelmet nyújtsanak. Nem díszítették őket semmivel.

De Kira anyja ismerte a festés művészetét. Az ő kezének volt köszönhető, hogy mégis léteztek színes fonalak, s hogy nagyritkán hímezni lehetett velük. Az a köpeny, amit az énekes viselt évente egyszer, amikor a romlás énekét előadta, gazdagon volt díszítve. Évszázadokkal ezelőtt készülhetett, egyik énekesről a másikra szállt.

Egyszer, még évekkel ezelőtt, megkérték Katrinát, hogy állítson helyre pár felfeslett hímzést. Kira még apró kölyök volt, de emlékezett, hogy a kunyhó sarkában állt, amikor egy őrző elhozta a mesés köpenyt, és megvárta, míg édesanyja végez a javításokkal.

Kira emlékezett, hogy abban az évben, a gyűlésen ke-resték a kis, javított részt a köpenyen, ahogy az énekes a színpadon gesztikulált. De az a minta nagyon pici volt, és ők nagyon messze ültek.

Ezután minden évben elhozták édesanyjának a köpenyt apróbb javításokra.

- Egy nap majd a lányom végzi ezt a munkát - mondta egyszer Kira anyja az őrzőnek. - Nézze csak meg ezt! - és egy anyagdarabot mutatott, amit Kira épp akkor fejezett be, s melynek mintái szinte maguktól, varázsűtésre keletkeztek az ujjai alatt.

- Jóval ügyesebb, mint én vagyok.

Kira csak állt csöndben, büszkén, de zavarban, amíg az őrző a kis hímzést vizsgálgatta. Az nem szólt semmit, csak bólintott, és visszanyújtotta az anyagot. De látszott rajta az érdeklődés. Attól kezdve minden évben látni akarta a lány munkáit.

Kira sosem érintette az ősi anyagot, csak állt anyja oldalán, és nagy szemekkel figyelte a gazdag mintázatot, ami a világ történetét beszélte el. Aranyak, vörösek, barnák. És itt-ott, már-már teljesen fehérre fakulva: kékek.

Édesanyja nem tudott kék színt előállítani. Néha szóba került, amikor az ég hatalmas, felfordított lavórját bámulták.

- Bárcsak tudnék kék fonalat is festeni...! - mondta ilyenkor. - Azt hallottam, van valahol egy különleges növény...

Végignézett saját kertjén, virágokkal, bimbókkal volt tele, sárgához, zöldhöz, rózsaszínhez. A fejét ingatta, és

az után az egyetlen szín után vágyakozott, amit nem tudott előállítani.

Most már az anyja is halott.

Most már az anyja is halott.

Kira felriadt ezekre a szavakra. Figyelt.

„És meg kell fontolni: lehet, hogy az anyjának olyan betegsége volt, ami másokat is veszélybe sodorhat.”

„Azonkívül pedig az asszonyoknak szüksége van arra a területre, ahol a kunyhója állt. Nincs itt helye ennek a használhatatlan lánynak. Férjhez sem fog menni. Senki nem fog elvenni egy nyomorékot. Csak a helyet foglalja, és az ételt pusztítja, és a kölykök fejét haszontalan történetekkel tömi, meg játékokat tanít nekik, amiktől olyan zajosak, hogy nem lehet dolgozni tőlük...”

És így tovább. Újra és újra elhangzottak Vandara vádjai, és a védő újra és újra utalt a módosításcsomagra, mely szerint kivételt lehet tenni.

De Kira felfigyelt a hangnem megváltozására. Leheletnyi változás volt ez, de Kirának feltűnt. Valami történt az Őrzők Tanácsának tagjaival, mióta visszatértek az étkezésből. Látta, hogy Vandara kényelmetlenül fészkelődik a helyén, úgy látszik, vádlója figyelmét sem kerülhette el a változás.

Kira megszorította az anyagdarabot a zsebében, és arra lett figyelmes, hogy visszatért a melegsége.

A nem túl gyakori pihenőidők alkalmával Kira szívesen foglalkozott apró, színes hímzésekkel, és növekvő izgalommal figyelte ujjában a varázslatos tudás gyarapodását. Kis anyagdarabokra hímzett, melyeket a pajtából vitt haza magával; nem sértett szabályt, engedélyt kért rá.

Néha, amikor elégedett volt a munkájával, édesanyjának is megmutatta, aki büszke, elismerő mosollyal fogadta őket. Ám sokkal gyakrabban érezte kudarcnak

tevékenységének eredményét, s ezeket a darabokat kidobálta.

Ezt, amit most jobb kezének ideges ujjaival morzsolgattott, akkor készítette, amikor édesanyja már súlyos beteg volt. Reményvesztetten ült a haldokló asszony mellett, időről időre előrehajolt, hogy a vizesedényt anyja ajkaihoz tartsa. Kisimította haját, megdörzsölte hideg lábait, megfogta remegő kezét, és érezte, nem tehet többet. És amíg az anyja aludt, szétválogatta a festett fonalakat, és egy csonttúvel hímezni kezdte a szövetszabványdarabokat.

A hímzések mintha daloltak volna neki. Nem szavakkal és dallammal; az ujjaiban lüktettek, mintha élnének. Nem ő irányította a fonalat, hanem ujjai követték, amerre az menni akart. Akár a szemét is becsukhatta, úgy érezte, maguk a vibráló fonalak húzzák át a tűt az anyagon.

Amikor édesanyja felnyögött, Kira előrehajolt, és megnedvesítette száraz ajkait. Csak akkor nézett le a kis anyagdarabra az ölében. Csodálatos volt. A félhomály ellenére – odakint már szürkült – az aranyak és a vörösek úgy ragyogtak, mintha csak maga a reggeli nap fűzte volna sugarait az anyagba. A ragyogó fonalak, hurkok és fonatok oly bonyolult mintázatokot alkottak, melyekhez foghatót Kira még sosem látott, de még hallani sem hallott hasonlóról.

Amikor édesanyja utoljára nyitotta fel a szemét, Kira föltartotta a csodás szövetszabványdarabot, hogy a haldokló asszony láthassa.

A szavakat Katrina már régen maga mögött hagyta. De mosolygott.

És most, ez a titok, amit a zsebében szorított, beszélt hozzá, lüktetve üzent. Azt mondta, a veszély még nem múlt el. De azt is mondta: meg fog menekülni.

5

Kira most vette csak észre, hogy az őrzők székei között a földön egy nagy doboz hever.

Az ebédszünet előtt még nem volt ott.

Kira és Vandara látta, ahogy az őrzők feje jelt ad az egyik őrnek, aki az asztalra tette a dobozt, és felemelte a tetejét. Kira védője, Jamison kivett és széthajtogatott valamit, amire Kira azonnal ráismert.

- Az énekes köpenye! - mondta elbűvölten, fennhangon Kira.

- Nem értem, hogy kerül most ez ide... - mormolta Vandara, de ő is előrehajolt, hogy jobban lássa.

A csodás palástot kiterítették az asztalra. Rendes körülmények között csak évente egyszer volt látható, amikor a falu népe összegyűlt, hogy a romlás énekét meghallgassa. Csaknem mindenki itt volt ilyenkor, bezúfolva ebbe a terembe, az emberek tolakodtak, lökdösődtek, hogy jobban láthassák a kelmét.

De Kira jól ismerte a köpenyt, hiszen minden évben közelről figyelhette anyja rajta végzett, aprólékos munkáját.

Ott, a bal vállánál! Kira jól emlékezett arra a részre, tavaly feslettek ott el a fonalak, és anyja nagy türelemmel csalogatta őket ki az anyagból. Aztán sápadt rózsaszínt és halvány pirosat választott, valamint pár sötétebb árnyalatot egészen a karmazsinig; minden szín csak egy kicsit volt mélyebb, mint az eredeti; aztán a helyükre hímezte őket, hibátlanul illesztve az öltéseket a minta széléhez.

Jamison Kirára nézett, majd így szólt:

- Édesanyád tanította neked a mesterséget. Kira bólintott.

- Kicsi gyermekkorom óta - válaszolta.
- Anyád jól dolgozott. A színei tartósak. Nem fakulnak.
- Gondos és alapos volt - mondta Kira.
- Úgy tudjuk, a te képességeid még jobbak, mint az övéi voltak.

Szóval tudják!

- Sokat kell még tanulnom - szólt Kira.
- A színezésre és az öltésekre egyaránt tanított?

Kira bólintott, mert azt várták tőle. De ez nem volt teljesen igaz. Anyja csak tervezte, hogy megtaníttja majd a festés művészetére, de mielőtt sor került volna erre, jött a betegség. Megpróbált őszintén felelni.

- A színezésre épp elkezdett tanítani - szólt. - Azt mondta, ő is egy asszonytól tanult, akit Annabelnek hívnak.

- Már Annabella - vetette közbe Jamison.

Kira felélénkült.

- Tehát még él? És már négyszótagos?

- Már nagyon idős. És a látása is romlott. De forrásnak meg fog felelni.

Forrásnak? Miféle forrásnak?

De Kira csöndben maradt. A szövetdarab a zsebében kellemes tapintású, meleg volt. Vandara hirtelen felpattant.

- Kérem, hogy folytatódjék az eljárás! Ez csak időhúzás a védelem részéről.

Az őrzők feje felállt. A többiek is mind elcsendesedtek. Szavait Vandarának címezte. Hangja nem volt ellenséges.

- Elmehetsz - szólt. - Az eljárás befejeződött. Meghoztuk a döntést.

Vandara állt némán, nem mozdult. Dacosan farkasszem nézett az őrzők fejével. Az intett, mire két ór lépett Vandarához, hogy kikísérje.

-Jogom van tudni a döntést! - kiáltotta dühösen Vandara, kitépte karjait az örök szorításából, és szembefordult az Őrzők Tanácsával.

- Ha úgy vesszük - mondta nyugodtan az őrzők feje -, az égvilágon semmihez sincs jogod. De elmondom, hogyan határoztunk, ne legyen félreértés. Az árva lány, Kira marad, új szerepet kap. - Az énekes köpenye felé intett. - Kira - fordult a lány felé. - Folytatni fogod anyád munkáját. Sőt többet is teszel majd, hiszen a képességeid jobbak, mint az övéi voltak. Először kijavítgatod a köpenyt, ahogy anyád is tette. Teljesen helyreállítod. Ezek után kezdődik majd az igazi munkád: be kell fejezned a mintát - a széles, díszítetlen részre mutatott, ami a köpeny két válla közt húzódott. Megemelte az egyik szemöldökét, úgy nézett Kirára, mintha csak kérdést tett volna föl. Kira idegesen bólintott, és kissé meghajolt.

- Ami pedig téged illet - fordult ismét egészen udvarias hangon Vandara felé, aki mogorván állt a két ór között -, nem vesztettél. A lány földjét akartad, megkaphatod a többi asszonnyal együtt. Építsétek meg a karámot. Bölcs dolog kordában tartani a kölyköket, mert rengeteg bajt csinálnak. Most pedig indulj! - parancsolta.

Vandara megfordult. Szinte őrjöngött. Félresöpörte az örök kezét, Kirához hajolt, és az arcába sziszegte:

- Hibázni fogsz! És akkor végeznek veled! - Jéghideg mosollyal Jamisonhoz fordult. - - Hát jól van. A lány a tiéd.

Nagy léptekkel végigvonult a termen, és kilépett a széles ajtón.

Az őrzők feje és a tanács többi tagja nem tulajdonított különösebb figyelmet a kitörésnek, mintha csak valami bosszantó rovarról lenne szó, amit végre elhessentettek. Egyikük összehajtotta az énekes köpenyét.

- Kira! - szólt Jamison. - Menj, szedd össze, amire szükséged van. Mindent, amit magaddal akarsz hozni. Itt várunk rád, amikor a harang négyet üt. Akkor elviszünk oda, ahol ezután lakni fogsz.

Kira zavartan állt egy darabig. De nem volt más utasítás. Az őrzők irataikat és könyveiket rendezgették.

Forró, nyár eleji nap volt. A tanácsépület lépcsőitől nem messze, a hentes pajtájának háta mögött disznóvágásra gyülekezett a tömeg. Miután a húst kimérték, a maradékot rendszerint szétdobálták. Emberek és kutyák együtt várták, hogy rávethessék magukat. Az ürülékkupacok bűze és a halálra szánt állatok rémült visítása émelyítette, undorral töltötte el Kirát. Elsietett a csődület mellett, és a szövőpajta felé vette az irányt.

- Há' kiengettek? Mi vót? Mégy a mezőre? A vadakhoz?

Matt izgatott volt. Kira elmosolyodott. Tudta, hogy a kíváncsiság, a törődés neki szól, s hogy a fiú vadsága nagy szívet takar. Az jutott most eszébe, hogyan is jutott hozzá Matt a kis társához. Branch kóbor kutya volt. Egy esős délutánon egy szekér kerekei alá került. Súlyos sérülésekkel, vérbefagyva hevert a sárban, és minden bizonnyal hamar el is pusztul, ha a fiú nem veszi gondjaiba, és nem bújtatja a közeli bozótosban, amíg rendbe nem jönnek a sebei. Kira a szövőpajtából leste, ahogy a fiú mindennap bekúszik a bozótbba, hogy etesse a gyógyuló állatot. Végül a kutya, immár teljesen felépülve - azt leszámítva, hogy a farka nem lett egyenes - végleg Matt mellett maradt. A fiú Branchnek nevezte el. Kira lehajolt, hogy megvakargassa a korcs füle közét.

- Elengedtek - mondta.

Matt szemei nagyra nyíltak. Elvigyorodott.

- Akkó' mondól maj még meséket! - szólt elégedetten.
- Láttam Vandarát - tette hozzá. - Így gyütt. - Matt felszaladt a tanácsépület lépcsőjén, aztán gőgösen levonult.

Kira elmosolyodott.

- Akkó' most biztos utál téged - mondta még Matt.

- A területemet viszont neki adták - mondta Kira. - Megépítheti a karámot a kölyköknek a többiekkel, ahogy akarta.

- Remélem, még nem kezdtetek hozzá a kunyhóhoz - tette hozzá, mert eszébe jutott az ígéret.

- Há' még nem kezdtük el - mondta a fiú. - De má' majnem. De mongyuk, ha kicipelnek téged a mezőre, akkó' nem köllött vón.

Matt várt egy darabig, csupasz, koszos lábával Branchet dögönyözte.

- Oszt akkó' most hol fogsz lakni?

Kira lecsapott egy szúnyogot a karján. Letörölte az apró vérfoltot.

- Még nem tudom - mondta. - Azt mondták, jöjjen vissza a tanácsépületbe, amikor a harang négyet kongat. Elmegyek, összeszedem a dolgaimat - kurtán felkacagott. - Persze, nincs sok összeszednivaló. A legtöbb dolog elégett.

Matt mosolygott.

- Megmentettem ám néhány cuccot - jelentette be boldogan. - Kiloptam a kunyhóból, mielőtt föléggették. Még azé' nem montam, mer' mekköllött várni, mi lesz veled.

Lejebb, ahol a disznót vágták, Matt cimborái integettek.

- Mos menni köll - szólt a fiú. - De elhozom a cuccokat, amikó az óra négyet üt. A lépcsűhöz.

- Köszönöm, Matt. Akkor a lépcsőnél találkozunk.

Kira mosolyogva nézte, ahogy futva indul a barátaihoz, sebes lábai felverik a port. Mellette Branch szalad, törött farkát csóválva.

Kira átvágott a tömegben, az élelmiszerüzletek előtt cirkáló asszonyokon. Az utca közepén két kutya vicsorogott egymásra valami ételmaradék fölött. Nem messze egy göndör hajú kölyök figyelte őket, majd a megfelelő pillanatban fürgén közéjük lépett, elmarta a falatot, és saját szájába tömte. A kölyök anyja, aki a közelben alkudozott, amikor meglátta, hogy kölyke elkódorgott, hangos szidalmak közepette visszarendelte, majd nagyot sózott a fejére.

A szövőpajta kicsit arrébb állt, egy magas fákkal ölelt, árnyas réten. Itt hűvösebb volt, és a zaj sem volt akkora, mint másutt. Csak szűnyog volt több. A szövőszékeknél ülő asszonyok Kira felé biccentettek, amikor odaért.

- Rengeteg a hulladék - mondta az egyik, és a fejével körbeintett, kezei nem hagyták abba a munkát.

Ez volt Kira feladata, a takarítás. Szőni még nem engedték, bár tudott volna, pontosan megfigyelte a menétét. Már jó ideje nem járt a pajtában: anyja betegségének kezdete óta. Sok minden történt közben. Sok minden változott. Más lett a helyzete, és tudta, nem fog ide visszatérni. De barátságosan szóltak hozzá, végigment a pajtán a szövőszékek között, és felszedte a hulladékot. Észrevette, hogy az egyik szövőszéken ma nem dolgozik senki. Hátulról a negyediken. Az Camilláé.

Az üres szövőszék mellett megvárta, amíg egy közelben dolgozó asszony meg nem áll vetélőt igazítani.

- Hol van Camilla? - érdeklődött Kira. Természetesen az asszonyok időnként ki-ki maradtak rövid ideig; ha például házasodtak, szültek vagy egyéb egyszeri elfoglaltság miatt.

A szövőnő Kirára pillantott, de kezei dolgoztak tovább. Aztán a lába is újra járni kezdett a pedálon.

- Elcsúszott a folyónál - a fejével mutatta az irányt. - Mosott éppen. A kövek meg mohosak...

- Igen, nagyon csúszósak ott a kövek.

Kira is jó párszor elcsúszott már ott mosás közben.

- Csúnyán eltörte a karját. Nem is fog már egyenesre összeforni. Nem tud többé szőni. Pedig a férje próbálta kiegyenesíteni neki, hiszen szüksége van rá. A kölykök miatt is. De lehet, hogy végül a mezőre küldik.

Kira megrázkódott. Elképzelte azt a fájdalmat, amit az asszony férje okozhatott, amikor megpróbálta sínbe rakni a törött kart.

- Öt kölyke van Camillának. Most, hogy nem tud majd dolgozni meg vigyázni rájuk, oda fogják majd őket adni másnak. Nem akarsz egyet?

Az asszony Kirára mosolygott. Csak pár foga volt meg.

Kira megrázta a fejét. Bágyadtan visszamosolygott, majd folytatta a munkát a szövőszékek között.

- Hát a székét nem akarod? - kiáltott utána az asszony. - Valakinek át kell majd vennie. Te már biztosan tudsz szőni.

De Kira ismét csak a fejét rázta. Szeretett volna szőni - valamikor. Jól érezte itt magát, az asszonyok jók voltak hozzá. De most úgy látszott, más jövő vár rá.

A szövőszékek tovább zakatoltak. A pajta alól Kira látta, hogy a nap már lejjebb ereszkedett, hamarosan négyet kongatnak. Búcsút intett hát az asszonyoknak, és elindult az ösvényen. Oda igyekezett, ahol valaha anyjával laktak, ahol valaha az otthona állt. Úgy érezte, el kell búcsúznia.

A hatalmas harang a tanácsépület tornyában zúgni kezdett. Ez a harang irányította az emberek életét. Ez mondta meg, mikor fogjanak hozzá a munkához, mikor hagyják abba, mikor gyülekezzenek, mikor készüljenek a vadászatra, az ünnepélyekre, a veszélyre. A négy ütés annyit jelentett, hogy a napi foglalatosságoknak vége. De Kirának azt mondta, eljött az idő, hogy az Őrzők Tanácsa előtt megjelenjen. A központi tér felé igyekezett a munkából szabaduló emberek tömegén keresztül.

Matt ott várta a lépcsőn, ahogy ígérte, mellette Branch izgatottan csapdosott egy szivárványszín bogár felé. Amikor Kira odaért, Branch farkcsóválva köszöntötte.

- Mid van? - kérdezte Matt a Kira hátán nyugvó apró batyura pillantva.

- Nem sok mindenem - nevetett bánatosan Kira. - De pár dolgot elrejtettem a tisztásnál, azokat nem égették el. Megvan a fonalas kosaram, meg pár anyagdarab. No és ezt nézd - a zsebébe nyúlt és egy többé-kevésbé téglalakú tárgyat húzott elő - megtaláltam a szappanomat azon a kővön, ahol hagytam. Nagy szerencse, mert nem tudom, hogyan készül, pénzem meg nincs, hogy vegyek.

Aztán, ahogy végignézett Mattén, elnevette magát, mert a szurtos, borzas fiú egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki tudja, mi az a szappan. Bár feltételezte, Mattnek is van valahol édesanyja, és az édesanyák időről időre meg szokták sikálni a kölykeiket; mindenesetre sosem látta még Mattet tisztának.

- Émmeg ezeket hoztam. - Matt egy halom tárgyra mutatott, melyek tessék-lássék módon, egy koszos anyaggal voltak batyuba kötve. - Ezeket hoztam ki még a tűz előtt, hátha megengedik, hogy maraggyá.

- Köszönöm, Matt! - Kira nagyon kíváncsi volt, miket ítélt a fiú megmentésre érdemesnek.

- Demongyuk ezt nem bírod becipölni a lábod miatt. Maj' én viszem, ha megmondták, hol kő laknod. Osztakkó megtom én is.

Kirának tetszett az ötlet, hogy Matt vele jöjjön, és megtudja, hol fog lakni. Így már egy kicsit kevésbé volt idegen minden.

- Akkor várj meg itt! - mondta neki. - Nekem most be kell mennem, aztán visszajövök érted. Sietnem kell, már így is késésben vagyok egy kicsit.

- Jó, akkó' itt várunk. Ugyis van egy nyalókám, mos' loptam - kihúzta a zsebéből a koszos édességet. - Branch meg maj' bogarazik addig.

Kira besietett a tanácsépületbe.

Csak Jamison várt rá a hatalmas teremben. Ő volt a védője, s talán most őt rendelték ki mellé felügyelőnek is. Ez a gondolat zavarta. Elég idős volt már ahhoz, hogy egyedül boldoguljon. Sok lány az ő korában már az esküvőre készült. Azzal mindig tisztában volt, hogy ő nem fog férjhez menni, a csavarodott lába ezt lehetetlenné tette; hiszen nem lehet belőle jó feleség, ha a feladatok egy részének elvégzésére nem képes. De az nem lehet kétséges, hogy egyedül is boldogul.

Amikor Jamison üdvözlésképpen biccentett, a kezdeti rossz érzés nyomban tova is röppent.

- No, hát itt vagy... - állt fel Jamison, és összehajtotta a papírokat, amit addig olvasott. - Akkor elkísérlek a szállásodra. Nincs messze, itt van az épület egyik szárnyában.

Kirára nézett, és a kis csomagra a hátán.

- Ez minden? - kérdezte.

Kira örült Jamison kérdésének, ez lehetőséget adott, hogy megemlítsse Mattet.

- Nem egészen - felelte. - De nem tudok sokat cipelni, mert... - a lábára mutatott.

Jamison bólintott.

- Úgyhogy egy fiú segít nekem, remélem nem baj. Mattnek hívják. Kint vár a lépcsőn.

Jamison kissé összehúzta a szemöldökét. Azután az egyik őrhöz fordult.

- Hozza ide a fiút a lépcsőről.

- És... - vágott közbe Kira. Az őr és Jamison egyaránt felé fordult. Kira halk, bocsánatkérő hangon folytatta, egy egészen picit még meg is hajolt. - Van egy kutyája is. Sehova nem megy nélküle.

Jamison türelmetlen pillantást vetett rá, mint aki csak most döbrent rá, micsoda terhet vett a nyakába. Végül sóhajtott.

- Hozza a kutyát is! - utasította az őrt.

Így aztán hármukat vezették végig a folyosón. Különös trió voltak: elől Kira sántikált a botjára támaszkodva, rossz lába, amit a földön húzott, olyan hangot adott, mint egy söprű; mögötte Matt jött, kivételesen csöndben, tágra nyílt szemekkel, utolsónak a görbe farkú kutya poroszkált, karmai kopogtak a padlón.

Matt a folyosón tette le a batyut, nem lépett be a szobába. Lassan, komótosan, vizsla szemekkel számba vett, megvizsgált mindent, és meghozta a döntést.

- Mi maj' idekinn várunk - jelentette ki. - Ezt hogy hívják? - kérdezte, és körbemutatott maga körül.

- Folyosó - árulta el Jamison.

Matt bólintott.

- Akkó Branchcsal mimaj itt a folyosón várunk. Nem megyünk a szobába a kis bogárkák miatt.

- Kis bogárkák? - kérdezte Jamison, fölhúzott szemöldökkel.

- Branch bolhás - magyarázta Matt, és a földet bámulta.

Jamison a fejét ingatta, ajkai kissé megremegtek. De rögtön magához tért, és bevezette Kirát a szobába.

Kira megdöbbsent. Ahol eddig lakott, az egy egyszerű, döngölt földes kunyhó volt. Az ágyak megemelt fapalcokra rakott szalmazsákok voltak. Minden edényüket maguk készítették. Egy faasztalnál ettek, amit Kira apja készített, még jóval Kira születése előtt. Fájt neki, hogy a tűz martalékává lett az az asztal, mert sok emléke kapcsolódott hozzá. Katrina azt mesélte, hogy Kira apja sajátkezűleg csiszolta simára, és lekerekítette a széleit, nehogy a leendő gyermek esetleg megsérüljön. Mindez hamu volt már, a sima fa, a lekerekített sarkok, kezének emlékei.

Ebben a szobában több asztal is állt, mind gondos munka, némelyiket pompás faragások is díszítették. Az ágy fából volt és lábakon állt, finom ágyneműk borították. Kira még sosem látott ilyen ágyat, de úgy gondolta, a lábak az apróbb rágcsálók és rovarok ellen szolgálnak. No persze, itt a tanácsépületben biztosan nemigen volt ilyesmi; még Matt is megérezte, jobb, ha a folyosón hagyja Branch bolháit.

Az ablakokban üveg volt, és rajtuk keresztül Kira látta a fák tetejét, a szoba az épület mögötti erdőre nézett.

Jamison kinyitott egy ajtót a szobában, emögött egy kisebb, ablaktalan helyiség tárult fel, mindkét oldalán széles fiókok sorakoztak.

- Itt tartjuk az énekes köpenyét - mondta. Óvatosan kihúzott egy nagy fiókot, amiben Kira megpillanthatta a köpeny élénk színeit. Aztán a többi fiók felé intett. - A kellékek. minden, amire szükséged lehet.

Visszament a hálószobába, és kinyitott egy másik ajtót a túloldalon. Halványzöld csempék fedték a padlót, Kira először lapos köveknek nézte őket.

- Itt található a víz - magyarázta Jamison. - Mosakodni, meg minden egyébbe.

Víz? Az épületen belül?

Jamison kilépett a folyosóra, hogy Mattre és Branchre pillantson. Matt a földön csücsült, és a nyalókáját szopogatta.

- Ha magadnál akarod tartani a fiút - mondta Jamison Kirának -, ott megfürdetheted. Meg a kutyát is. Van kád.

Matt rémulten pillantott Kirára.

- Ó, nem, minekünk mosmá mennünk kő - mondta. Aztán nagyon komolyan azt kérdezte. - De itt ugye most nem tartanak téged fogva?

- Nem, nem fogoly - biztosította Mattét Jamison. - Mért gondoltad ezt? A vacsorát majd hozzák - fordult aztán Kirához. - És nem csak te laksz itt, hanem a faragó is. A folyosó túloldalán.

- A faragó? - élénkült föl Kira. - Az a Thomas nevű fiú? Ő is itt lakik?

- Igen. És várja, hogy meglátogasd. Nappal persze mindkettőtöknek dolgoznia kell, de semmi akadálya annak, hogy együtt étkezzetek. Ismerkedj a hellyel és a szerszámokkal! Pihenj egy kicsit! Holnap felkereslek, és át vesszük majd a feladatokat. De most kikísérem a fiút és a kutyát.

Kira az ajtóban állva figyelte a hosszú folyosón távozókat; a férfi ment elől, őt követte hetykén Matt, lába nyomában pedig a kutya. A fiú visszanézett, és intett. Nyalókától ragacsos ábrázatán mókás, kérdő tekintet ült. Kira tudta, hogy pár perc múlva nagy hangon meséli majd a cimboráinak, hogy alig úszta meg a fürdést. A kutyáról, meg a szegény bolhákról nem is beszélve.

Kira nehezen tudott elaludni. Minden olyan idegen volt.

Csak a telihold volt ismerős. Ezüstös fény öntötte el a szobát. Régebben, ezeken a holdfényes éjszakákon gyakran felkeltek édesanyjával az ablaktalan kunyhóban, kimentek, és együtt álltak a fuvallatban, csapkodták a szű-

nyogokat, és figyelték, hogyan úsznak el a felhők a fényes gömb előtt az égen.

Most az ablakon jött be a holdfény. Felkúszott a sarokban álló asztalra, és végigfolyt sima fafelületén. Láta a pár szandált a szék mellett, ahol levetette. Láta a botját a sarokba támasztva, árnyéka a falra rajzolódott.

Láta a tárgyak körvonalát az asztalon, azokét, melyeket Matt hozott el neki. Vajon hogyan válogatott? Talán csak közvetlen a tűz előtt kezdett kapkodva menteni, gondolkodás nélkül felkapott, amit bírt.

A hímzőkeret megvolt. Gondolatban köszönetet mondott érte Mattnek. Talán tudta, mit jelent számára ez a keret.

Volt egy kiskosárnyi szárított növény. Kira boldog volt, hogy ez is megvan, és nagyon bízott benne, hogy eszébe jut majd, melyik mire való. Nem mintha bármi hasznát látták volna ezeknek a gyógynövényeknek, amikor az édesanyját ledöntötte lábáról az a borzalmas betegség, de apró dolgokra, kisebb fájdalmak ellen, meggyűlt rovarcsípések kezelésére hasznosak voltak. Már csak a kosár miatt is örült, édesanyja fonta sásból.

Volt ott pár jókora gumó. Kira elmosolyodott, elképzelte, ahogy Matt megragadja a táplálékot; komoly önfegyelemről árulkodott, hogy ezek a gumók így megmaradtak, bár a fiú kicsit azért szemlátomást beléjük majsolt, amikor a keze ügyébe kerültek. Ezekre Kirának, úgy látszik, már nem lesz szüksége. A vacsora, amit hoztak, bőséges volt: vastag kenyeret adtak és húsból meg árpából készült tartalmas levest rengeteg zöldséggel. Erősen megfűszerezték valamivel, amit Kira nem tudott azonosítani. Agyagtálban szolgálták fel, és csontkanalat adtak hozzá, végül pedig finom szövésű, összehajtogatott ruhával törölhette meg a száját és a kezét.

Soha nem étkezett még ennyire előkelően. És ennyire magányosan.

A megmentett dolgok között megtalálta anyja néhány ruháját: egy vastag kendőt, aminek a szélén szegély futott körbe, egy szoknyát, ami annyira foltos volt anyja festékeitől, hogy a valaha egyszerű, dísztelen anyag millió színben pompázott. Ahogy félálomban eszébe jutott ez a szoknya, azon tűnődött, hogy körbehímezhetné ezeket a ragyogó színeket, hogy formát kapjanak, kis ügyességgel – és persze rengeteg idő árán – ünneplésre alkalmas ruhadarabbá alakíthatná át a foltos szoknyát.

Nem mintha bármit is lett volna oka ünnepelni. De mégis, talán ezt, az új lakhelyet, az új munkát, azt, hogy megmenekült.

Kira nyugtalanul forgolódott az ágyon. Valamit megérintett a nyakában. Ez is abban a batyuban volt, amit Matt hozott, nagyon örült neki, ahogy csaknem mindennek, amit a fiú megmentett. Az a medál volt, ami az anyja nyakában lógott a ruhája alatt, láthatatlanul. Jól ismerte, már csecsszopóként gyakran megérintette és megsimogatta. Egy fényes, simára csiszolt kődarab volt, az egyik oldala bíborfejű szegekkel volt kiverve. Egyszerű, de nem mindennapi tárgy volt, apja ajándéka, melyet Katrina egyfajta talizmánnak tekintett. Kira a betegség alatt vette le anyja nyakából, hogy átmoshassa lázas testet, és a polcra helyezte a gyógynövényes kosártól nem messze. Matt minden bizonnyal ott találta meg.

Most, hogy a nyakában volt, Kira az arcához emelte. Azt remélte, megérezheti rajta valahogy az édesanyját; talán az illatát: gyógynövények, festékek és szárított virágok zamatát. De a kő hideg és szagtalan maradt, az élet legapróbb emlékét sem őrizte.

Egy felhő takarta el a holdat, és a szoba sötétbe borult. Kira végül elaludt, álomtalanul.

7

Egy tojás! Ez aztán a kényeztetés! A főtt tojás mellett a reggelizőtálcáján több vastag szelet kenyér volt, és egy tál meleg gabonakása. Kira ásított, majd nekilátott az evésnek.

Ébredés után az édesanyjával rendszerint a folyóhoz sétáltak. Úgy gondolta, itt a zöld csempés helyiség helyettesíti a folyót. Még éjszaka járt bent, és elforgatta a csillogó fogantyúkat. Megdöbbenette, hogy a víz egy része meleg. Minden bizonytalansággal főzésre való. Valahol az épület aljában tűznek kell lobognia. Valahol biztosan használják a főzővizet, de ő vajon mit tudna kezdeni vele? Főznie nem kell, hiszen kész ételt hordanak neki.

Még mindig megbűvölten, a hosszú, mély kádat vette szemügyre. Jamison azt javasolta, hogy ott megfürdethetné Mattet. Volt ott valami, ami úgy nézett ki, mint egy szappan, és olyan volt az illata is. A kád peremén áthajolva megpróbált megmosakodni, de az egész ügyetlen és természetellenes volt, a folyóban jóval egyszerűbb volt a dolog. Ott a ruháit is ki tudta mosni, és felteregethette őket a bokrokra. Ebben a kis, ablaktalan helyiségben nem volt hely, hogy bármit is megszáritson. De nem volt szél sem. Sem nap.

Érdekes, állapította meg Kira, hogy megtalálták a módját, hogy a vizet az épületekbe vezessék, de ügyetlenül és egészségtelenül, arról nem is beszélve, hogy nem volt hol elásni a szemetet. Letörölte a hideg

vizet az arcáról és a kezéről azzal a ronggyal, amit a csempézett helyiségben talált, és elhatározta, hogy reggelente a folyóhoz fog járni, ahol rendszeren tisztálkodhat.

Gyorsan felöltözött, felvette a szandált, megfésülködött, majd fogta a botját, hogy reggeli sétára induljon. A folyosón haladt, amikor kinyílt egy ajtó. Egy fiú lépett ki rajta, és megszólította.

- Kira, a hímző! - szólt. - Mondták, hogy jönni fogsz.

- Te csak a faragó lehetsz! - kiáltott Kira. - Jamison mondta, hogy itt laksz.

-Igen, Thomas vagyok.

A lányra mosolygott. Egyidősnek látszottak, ő sem rég óta lehetett kétszótagos. Sima bőrű, ragyogó szemű fiú volt. Vastag, vörösesbarna haja volt. Fogai között egy morzsa villant, amikor mosolygott.

- Itt lakom - mondta, és szélesebbre tárta az ajtót, hogy a lány bepillanthasson. A szobája olyan volt, mint Kiráé, azzal a különbséggel, hogy a folyosó ellenkező oldalán volt, így az ablak egy nagy, központi térre nézett. Azonkívül jobban be volt már lakva: a fiú dolgai szerteszét heverték.

- Ez a dolgozószobám is - mutatott körbe Thomas, és Kira észrevette a hatalmas asztalt a szerszámokkal és a fahulladékkal. - Azonkívül van még egy szoba, ahol az eszközöket tudom tárolni.

- Az enyém ugyanilyen - mondta Kira. - Az eszközös szobám fiókokkal van tele. A munkát még nem kezdtem el, de van egy asztal az ablakom alatt, ahol jó a fény. Azt hiszem, ott fogok hímezni.

- És az, az az ajtó ott? Ott van a főzővíz meg a kád? -kérdezte Kira. - Használod? Olyan bosszantó, főleg, hogy a folyó itt van a közelben.

- A vigyázók majd megmutatják, hogyan kell használni - válaszolta fiú.

- Vigyázók?

- Aki behozza az ételt. Ő is egy vigyázó. Segítenek, amiben csak tudnak. És egy őrző fog meglátogatni mindennap.

Nagyszerű. Thomas szemlátomást tudja, hogyan működnek a dolgok. Nagy segítség lesz, gondolta Kira. Hiszen minden olyan újnak, olyan idegennek tűnt.

- Régóta laksz itt? - kérdezte tőle óvatosan.

- Igen - válaszolta a fiú. - Egészen kicsi korom óta.

- Hogyan kerültél ide?

Thomas összehúzta a szemöldökét, ahogy visszaemlékezett.

- Épp csak elkezdtem faragni. Nagyon kis kölyök voltam még, de valahogy felfedeztem, hogy ha egy éles szerszámot és egy fát veszek a kezembe, képeket tudok alkotni. Mindenki csodálatosnak tartotta ezt a képességet - nevetett. - Azt hiszem, az is volt.

Kira is elnevette magát, és eszébe jutott, hogyan fedezte fel az ujjában lévő varázslatot, amikor még kicsi volt. Maga előtt látta édesanyja elragadtatását, és az őrző tekintetét. Ilyesmi történhetett a fiúval is, gondolta.

- Az őrzőkhöz valahogy eljutott a munkáim híre. Eljöttek a konyhánkba, hogy a saját szemükkel lássák.

Akárcsak nálam, gondolta Kira.

- Aztán - folytatta Thomas - nem sokkal később, a szüleim meghaltak egy vihar alkalmával. Villám csapta őket agyon. Egyszerre mindkettőjüket.

Kira megdöbbsent. Arról már hallott, hogy fákba csap a villám. De hogy emberekbe? Az emberek sosem mennek ki vihar alkalmával.

- Ott voltál? Hogyhogy nem sérültél meg?

- Nem, otthon voltam, egyedül a konyhóban. A szüleim valamiféle küldetést teljesítettek. Emlékszem, egy hírnök jött értük. Azután néhány őrző jött, beszámoltak a halálukról. Szerencsém volt, hogy már tudtak rólam, és

értékesnek ítélték a munkáimat, noha még kicsi voltam. Különben odaadtak volna valakinek. Így azonban idehoztak.

- Azóta itt élek - mutatott körbe a szobában. - Egy jó ideig csak tanultam és gyakoroltam. Ékszereket készítek sok őrzőnek. De most már valódi munkát végzek. Fontos munkát.

Egy hosszú fadarabra mutatott, ami pont úgy volt az asztalnak támasztva, ahogy Kira szokta a botját letámasztani. De ez a bot gazdagon díszített volt, s az asztalon heverő maradékokból világosan lehetett látni, hogy a fiú dolgozik rajta.

- Csodálatos szerszámokat adtak - mondta Thomas. Odakint megszólalt a harang. Kira elkedvetlenedett.

Otthon, a konyhóban ez a hang azt jelentette, hogy ideje elkezdni a napi munkát.

- Most vissza kell térjek a szobámba? - kérdezte. - Épp a folyóhoz indultam.

Thomas vállat vont.

- Nem számít. Azt tehetsz, amit akarsz. Igazából nincsenek szabályok. Csak annyit kívánnak tőled, hogy elvégezd a munkát, amiért idehoztak. mindennap meglátogatnak. Én is épp a nagynénémhez indultam. Új kölyke van. Kislány. Nézd, viszek játékot neki.

A zsebébe nyúlt, és egy díszesen faragott madarat húzott elő. Üreges volt. A szájához tartotta, és füttyült vele.

- Tegnap csináltam - magyarázta. - Időt vett el a kötelező munkától, de nem túl sokat. Nem volt nehéz elkészíteni.

- Ebédig visszaérek - tette hozzá -, hiszen délután dolgoznom kell. Átmehetek majd hozzád, hogy együtt ebédeljünk?

Kira boldogan beleegyezett.

- Nézd csak! - szólt a fiú. - Itt jön a vigyázó hölgy, aki összeszedi a reggelizőtálcákat. Megkérhetnéd... nem, várj, majd megkérem én!

Kira kíváncsian figyelte, ahogy Thomas a vigyázóhoz lép, és röviden tárgyal vele valamiről. Láta, hogy a hölgy bólint.

- Menj csak vissza vele a szobádba, Kira - mondta Thomas. - Nem kell, hogy a folyóhoz menj. Ő majd elmagyarázza a fürdőszoba működését. Akkor ebédnél!

Zsebébe dugta a faragott madarat, bezárta a szobája ajtaját, és továbbment a folyosón. Kira pedig a *vigyázó* után indult.

Jamison nem sokkal ebéd után érkezett. Thomas evés után rögtön a szobájába sietett dolgozni. Kira a kellékes-helyiségbe ment, és kihúzta azt a fiókot, amelyikben az énekes köpenye volt. Még nem hajtogatta szét. Azelőtt sohasem engedték, hogy megérintse, úgyhogy most tisztelettel és idegesen bámulta a gazdagon díszített szövetet; felrémlett előtte a csonttű anyja fürge ujjai között, amikor kopogtak az ajtón, és hallotta, hogy Jamison bejön.

- Ó... - mondta. - A köpeny!

- Épp azon gondolkodtam - szólt Kira -, hogy hamarosan el kell kezdem a munkát, de szinte félek tőle. Annyira új minden.

Jamison kiemelte a köpenyt a fiókból, és az ablak alatti asztalhoz vitte. Ott, a fényben a színek még varázslatosabbak voltak, és Kira még inkább gyengének érezte magát a feladathoz.

- Kényelmes a szoba? Jól aludtál? Hoztak ebédet? Ízlett?

Mennyi kérdés.

Kira gondolkodott egy pillanatig, elmondja-e Jamisonnak, mennyire nyugtalanul aludt, de végül úgy

döntött, nem teszi. Az ágyra sandított, vajon az ágynemű redői őrzik-e éjjeli forgolódásainak nyomait, és most vette csak észre, hogy valaki, minden bizonnyal a vigyázó, kisimított mindent, így még annak sem volt jele, hogy az ágyat egyáltalán használták.

- Igen - mondta végül. - Köszönöm. Reggel megismerkedtem Thomasszal, a faragóval. Együtt ebédeltünk. Jó volt beszélgetni valakivel. A vigyázó pedig elmagyarázott mindent - tette hozzá. - Azt hittem, hogy a forró víz főzésre van. Sosem használtam még fürdésre.

Jamison nem nagyon figyelt a lány zavart magyarázkodására. A köpenyt vizsgálta, végigsimított rajta a kezével.

- Anyád minden évben apró javításokat végzett rajta. De most már az egészet fel kell újítani. Ez lesz a te feladatod.

Kira bólintott.

- Értem - mondta, bár még nem értette igazán.

- Ez a világunk teljes története. Meg kell őrizzük érintetlenül. Több mint érintetlenül!

Kira látta, hogy Jamison tenyere végigsiklik a szövet egy díszítetlen részén, azon a szakaszon, ami az énekes két válla közé esik.

- Itt kell elmondanunk a jövőt. A világunk függ attól, hogyan mondjuk el - magyarázta. - A felszerelés? Megfelelő? Sok a tennivaló.

Felszerelés? Kirának eszébe jutott, hogy van egy kosárnyi a saját fonalából. Ám most, hogy a csodálatos köpenyt nézte, tudta, hogy ez a gyér készlet, színezett fonalak maradáka, melyeket anyja a rendelkezésére bocsátott, a legkevésbé sem lesz megfelelő. Még ha meg is lenne az ügyessége - amiben most egyáltalán nem volt biztos - azzal, amije van, semmiképpen sem tudja a köpenyt rendbe hozni. Rádöbrent, hogy a fiókokba még bele sem nézett.

- Még nem néztem meg mindent - vallotta be. Az alacsony fiókokhoz lépett. Különböző vastagságú és minőségű fehér fonalak tekerceivel voltak tele, valamint a legkülönbözőbb méretű tűkkel és vágószerszámokkal, melyeket gondosan sorba rendeztek.

Kira csalódott volt. Titkon azt remélte, hogy a fonalak meg vannak festve. Megsemmisülten sandított vissza az asztalon heverő köpenyre, annak ezernyi színére. Legalább az anyja fonalai megmenekültek volna!

Ajkába harapott, és idegesen pillantott vissza Jamisonra.

- Nincsenek megszínezve... - morogta.

- Azt mondtad, édesanyád tanított téged a festésre - emlékeztette Jamison.

Kira bólintott. Valóban ezt sugallta, de ez nem volt teljesen igaz. Igazából anyja csak tervezte, hogy megtanítsa.

- Sokat kell még tanulnom - vallotta be. - De gyorsan tanulok - tette hozzá, és azt remélte, nem hangzik túl nagyképűnek.

Tamison leheletnyit összeráncolta a homlokát.

- Elküldelek Annabellához - mondta. - Mélyen bent lakik az erdőben, de az ösvény biztonságos. Ő majd befejezi, amit édesanyád elkezdett.

- A romlás éneke csak ősz elején hangzik majd el - folytatta. - Az még jó pár hónap. Addig nincs szüksége az énekesnek a köpenyre. Rengeteg időd van.

Kira bizonytalanul bólintott. Jamison a védője volt. Most, úgy tűnik, ő lett a tanácsadója is. Kira hálás volt a segítségéért. Jóllehet, a hangjában volt valami él, valami türelmetlenség, amit nem hallott korábban.

Jamison, miután megmutatta a falon azt a zsineget, amit Kira meghúzhat, ha bármire szüksége lenne, távozott, Kira ismét szemügyre vette az asztalon kiterített köpenyt. Mennyi szín! És minden színnek mennyi árnyala-

ta! Nem tűnt olyan távolinak az ősz eleje, mint ahogy azt Jamison állította.

Kira elhatározta, hogy a mai napot arra szánja, hogy gondosan megvizsgálja a köpenyt, és tervet készít. Holnap aztán első dolga lesz meglátogatni Annabellát, hogy segítséget kérjen tőle.

8

Matt is vele akart tartani.

- Ott leszünk Branchsal, hogy megvédjünk - ajánlkozott. - Gülü szörnyek vannak az erdőben.

Kira felnevetett.

- Védelemnek? Ti?

- Mer' hogy erősek vagyunk - megfeszített valamit az egyik karjában, ami akár izomnak is elment. - Az csak úgy láccódik, hogy kicsi vagyok.

- Jamison azt mondta, biztonságos az út, ha nem térrünk le az ösvényről - mondta Kira a fiúnak. Titokban azonban azt gondolta, nem is lenne rossz, ha a fiú és a kutyája társaságul szegődnének hozzá.

- De, mondjuk, ha elveszel - szólt Matt. - Emmeg Branch megtalálunk, bárhol is. Köllünk neked, ha mongyuk elveszel.

- De egész nap távol leszek. Meg fogtok éhezni.

Matt győzedelmesen előhúzott egy szép, nagy, összetömörödött kenyérdarabot szakadt rövidnadrágja hatalmas zsebéből.

- A péktő' loptam - jelentette ki büszkén.

Így hát Matt győzött, Kira legnagyobb örömére, hiszen útitársra lett.

Körülbelül egyórás séta volt. Jamisonnak igaza volt, nem látszott veszélyesnek az út. Bár hatalmas fák vetettek árnyat az útra, és olykor neszezést hallottak az aljnövényzet közül, néha meg furcsa erdei madarak ismeretlen kiáltásait, de semmi igazán fenyegetőt nem észleltek. Időről időre Branch apró rágcsálókat vett üldözőbe, kiszagolta föld alatti odújuk bejáratát.

- Kélgýók is lehet, hogy vannak itten - mondta Matt hamis mosollyal.

- Nem félek a kígyóktól.

- Aki lány, az pedig szok.

- De én nem. Anyám kertje tele volt kis kígyókkal. Hasznosak. Megeszik a bogarakat.

- Branch is. Most is fogott, nézzed! - mutatta Matt. A kutya épp egy pórul járt teremtményen taposott hosszú, vékony mellső lábaival. - Úgy híjják aszt, hogy hosszúláb papa.

- Hosszúláb papa? - nevetett Kira. Sosem hallott még ilyen bogárról. - És neked, neked van apád?

- Nincs. Vót. De mosmá' csak anyum van..

- Mi történt apáddal? Matt vállat vont.

- Nemtom.

- Láp földön - magyarázta - egy csomónak nincs apája. Ammeg, akinek van, fél tüle, mer' verik ám a kölykiket! Anyám is üt jócskát, mongyuk - tette még hozzá.

- Nekem volt apám. Kiváló vadász volt - mesélte büszkén Kira. - Még Jamison is azt mondta róla. De elvitték a vadak.

- Hallottam erről... - Matt Kira kedvéért szomorúnak próbál látszani, de ez pillanatokra sikerült neki.

- Nézd csak! Anyám dolgaival együtt hoztad, emlékszel? - Kira előhúzta ruhája nyakán a kis kőmedált.

Matt bólintott.

- Tisztára vörös. Meg csillog.

Kira gyengétlen visszajuttatta ruhájába.

- Apám készítette anyámnak ajándékba.

Matt homloka összeráncolódott. Ezt végig kellett gondolnia.

- Ajándékba?

Kira meglepődött, hogy nem érti.

- Amikor fontos valaki, és adsz neki valami különlegeset. Valamit, amit szeret. Ez az ajándék.

Matt felnevetett.

- Láp földön ez nem létezik - mondta. - Ottan te csak egy seggberúgást kaphatsz. De az a medál, szép, tényleg - tette hozzá udvariasan. - Mázlid van, hogy kimentettem.

Hosszú út volt ez Kirának a rossz lábával. A botja belebebele akadt az út pora alatt tekergő gyökerekbe. Botladozott, de nem vette a szívére. Hozzá volt szokva az efféle nehézségekhez és a fájdalomhoz. Állandó társai voltak.

Matt előrerohant Branchsel, aztán izgatottan tértek vissza, és Matt bejelentette, hogy a cél már csak egy kanyaryira van.

- Ott a kunyhó...! - kiáltotta. - A banya meg a kertben, a kezei teli vannak szivárvánnyal!

Kira sietősre fogta, s miután túljutott a kanyaron, megértette, miről beszélt Matt. A kis kunyhó előtt egy hajlott hátú, ősz asszony dolgozott, közel a dús kerthez. Egy kosár fölé hajolt, és marokszám emelte ki belőle az élénk színű fonalat - különféle árnyalatú sárgák voltak a legsápadtabb citromtól az élénk aranyig - , és egy kötélre akasztotta őket, ami két fa közé volt kifeszítve. Vörös és rozsdaszín fonalak lógtak már rajta.

Kezei bütykösek és festékfoltosak voltak. Az egyiket felemelte, üdvözlés gyanánt. Már csak néhány foga volt, a bőre csupa ránc, de a tekintete nyílt és tiszta volt. Felkapott egy fából készült sétapálcát, és közelebb jött.

Egyáltalán nem látszott rajta, hogy meglepték volna a váratlan látogatók. Egyenesen Kira szemébe nézett.

- Kedveltem anyád - mondta.

- Tudja, ki vagyok? - kérdezte zavartan Kira.

Az öregasszony bólintott.

- Anyám meghalt.

- Tudom.

Hogyan? Honnan tudja?

De Kira nem kérdezte meg.

- Kirának hívnak. Ő pedig a barátom. Matt a neve.

Matt most egy kicsit szégyenlősen lépett előre.

- Ül le! - szólt Annabella Kirának tudomást sem véve Mattról és Branchről, mely utóbbi lelkesen szaglászta a kertet, a megfelelő helyet kereste a hátsó lába felemelésére. - Biztosan fáradt vagy és fáj a lábad - egy alacsony fatuskóra mutatott. Kira hálás volt, hogy végre leülhet. Fájdalmas arccal masszírozgatta a lábát.

- Meg kell tanulnod a festést - szólt az öregasszony. - Azért jöttél, ugye? Anyád megtanulta, és téged is meg akart tanítani.

- Nem volt rá idő - sóhajtott Kira. - És most azt várják tőlem, hogy tudjak mindent, és elvégezzem a munkát - az énekes köpenyének felújítását. Tud erről is?

Annabella bólintott. Visszatért a szárítókötélhez, hogy befejezze a sárga kötegek teregetését.

- Tudok neked fonalat adni - mondta -, hogy elkezdhesd a munkát. De meg kell tanulnod a festést. Mást is akarnak majd tőled.

Kirának eszébe jutott az üres rész a köpeny hátulján, a vállak közt. Azt akarják majd, hogy kitöltse ezt a részt. A jövővel.

- Mindennap jönnöd kell. Meg kell ismerned az összes növényt. Nézd! - az asszony a kert felé mutatott, ami telis-tele volt burjánzó tövekkel, sok közülük virágzott.

- Galaj - mutatott egy magas növényre, amin arany-szín virágok tömkelege csüngött. - A gyökere remek pirostat ad. Persze, a pirosához a buzér is jó. Az ott van hátul - mutatta, és Kira burjánhó, gazzserú növényt látott egy megemelt ágyasban.

- De nem most kell kisedni a buzér gyökerét. Hanem ősszel. Amikor szunnyad.

Galaj, buzér. Meg kell jegyezzem ezeket. Ismernem kell őket.

- Festőrekettye - jelentette ki az asszony, és egy apróvirágú cserje felé bókott a pálcájával. - A friss sarjak kiválóak a sárgához. De ne tépd ki őket, csak tépj belőlük. A rekettye nem szereti, ha átültetik.

Rekettye. A sárgához.

Kira követte az asszonyt, ahogy az elfordult a kert sarkánál. Annabella megállt, és egy csoportosan ültetett növényre bókott, aminek egyenes szára és ovális levelei voltak.

- Itt egy igaz cimborá! - mondta az öregasszony szinte szeretettel. - Szentjánosfű, úgy hívják. Még nem virágzik, korai neki. De amikor virágzik, csodálatos barna nyerhető a virágaiból. Igaz, jól meg is fogja a kezét - feltartotta a sajátját, és felnevetett.

- Aztán zöldre is szükséged lesz. A kamilla jó erre. De csak a leveleit használd föl a festékhez, a virágait tartsd meg teának.

Kira már szédült az igyekezettől, hogy minden növényre emlékezzen, s persze a színekre, melyek nyerhetők belőlük, pedig a burjánhó kertnek csak egy egészen apró szögletén voltak még túl. Most, hogy vízről és teáról volt szó, észrevette, mennyire szomjas.

- Kérem, van itt valahol egy kút? Ihatnék? -kérdezte.

- Hát Branch? Nézett patakot, de sehun. - Matt hangja közvetlen Kira mellett harsant. Már majdnem megfélekedett róla.

Annabella elvezette őket a konyhá mögötti kúthoz.

Matt egy kő hasadékába csorgatta a vizet a kutyának, amit az mohón fel is lefetyelt. Aztán kért még.

Végül együtt ültek az árnyékban, Kira és Annabella, az öregasszony. Matt valahova eltűnt elmajszolni a kenyerét, sarkában a kutyával.

- Mindennap jönnöd kell - ismételte meg Annabella. - Meg kell tanulnod a növényeket és a színeket. Ahogy anyád is tette lány korában.

- Meg fogom tanulni. Megígérem.

- Anyád azt mondta, az ujjaidban a tudás. Jobban, mint neki.

Kira az ölében nyugvó kezeire pillantott.

-Valami történik, amikor a fonalakkal dolgozom. Mintha a fonalak maguktól tudnák az útjukat, az ujjaim csak követik őket.

Annabella bólintott.

- Hát ez a tudás. Én a színeket jól ismerem, de a hímzés sose ment. A kezeim túl durvák hozzá - felemelte őket, foltosak voltak s alakjukat veszítették. - De a hímzés tudományához meg kell tanulnod az árnyalatok kinyerését is. Ismerned kell a mélyítést, a hamvasítást, a beeresztést.

Mélyítés, hamvasítás, beeresztés. Milyen furcsa szavak.

- És persze a marószereket. Jó a cserszömörce. A fák gubacsai. Némelyik zuzmó. De a legjobb - várj csak, hadd mutassam meg! Hátha kitalálod az eredetét.

Annabella négyszótagos korához képest meglepő gyorsasággal állt fel, és Kirát egy lefedett edényhez vezette, nem messze attól a sötét folyadékkal teli, főzésre túlságosan nagy üsttől, mely a kialudt tűz hamvai fölött csüngött.

Kira előrehajolt, hogy jobban lásson, de amint Annabella felemelte a fedelet, megrökönyödve rántotta vissza

a fejét. A folyadéknak rettenetes szaga volt. Annabella vidáman kacarászott.

- No, van tipped?

Kira megrázta a fejét. El nem tudta képzelni, mi lehet ilyen borzalmasan büdös abban az edényben. Annabella, még mindig nevetve helyezte vissza a fedőt.

- Gyűjtened kell, majd a megfelelő ideig tárolni. Akkor aztán életre kelti és tartóssá teszi a színeket.

- Állott pisi...! - magyarázta elégedett kuncogással.

Kira késő délután indult haza Mattel és Branchcsel.

A vállára vetett táská Annabella fonalaival volt tele.

- Ezek most megteszik egy darabig - mondta az öreg-asszony. - De meg kell tanulnod elkészíteni őket. Mondd csak föl nekem, amire emlékszel!

Kira becsukta a szemét, gondolkodott, majd hangosan sorolni kezdte:

- Buzér a vöröshöz. A galaj is jó hozzá, de csak a gyökere. A varádics teteje a sárgához, és a rekettye is sárgát ad. Cickafark, sárga és arany. A sötét mályva, de csak a szirmai, a lilához. Cirok - folytatta. - Az arany-sárgához és a barnához, a szentjánosfű szintén jó a barnához, de megfesti a kezét. És a bronzkapor is jó, a virágja és a levele egyaránt, frissen, és meg is lehet enni. A kamilla teához és zöld színekhez jó.

- Hát, ennyire emlékszem - mondta bűnbánóan Kira. - Pedig hallott még sok mindent.

Annabella helyeslően bólintott.

- Nem is rossz... Hiszen csak most kezdtük - szólt.

- Most már mennünk kell, különben ránk sötétedik - mondta Kira, és fölnezt az égre. Aztán hirtelen eszébe jutott valami.

- Kéket tud csinálni? - kérdezte.

Annabella elkomorodott.

- Csülleng kell hozzá - válaszolta. - Az első évi termés leveleit kell összegyűjteni. És lágy esővízre van szükség. De csülleng itt nem terem. Másoknál igen, de ők nagyon messze laknak.

- Kik azok a mások? - kérdezte Matt.

Az öregasszony nem válaszolt. A kert távoli csücskére mutatott, ahol az erdő kezdődött. Egy keskeny, benőtt ösvényt lehetett ott látni. Aztán elindult a kunyhó felé, és Kira még hallotta, hogy halkán mond valamit.

- Én sosem tudtam kéket csinálni - motyogta. - De az odaát lakóknak van kéjük.

Vacsora után, amikor meggyújtották az olajlámpákat, Kira gondosan megvizsgálta a szövetet. Kifektette fonalait a széles asztalra, azt a keveset, ami neki maradt, és azt a rengeteget, amit Annabellától kapott. Persze tudta, hogy nappali fényben kell majd kiválogatnia a megfelelő árnyalatokat, mielőtt nekifog a javításnak. Ekkor vette észre - némi megkönnyebbüléssel, hiszen nem tudta volna hogyan javítani, de csalódással is, mert az ég színe gyönyörűen kiegészítette volna a mintázatot - hogy nincs már az anyagon igazi kék, csak bizonytalan nyoma annak, hogy valaha volt.

Fennhangon sorolgatta újra és újra a ma megismert növények neveit, amikor Thomas kopogott. Kira boldogan üdvözölte, megmutatta neki a köpenyt és a fonalakat, és elmesélte a napját az öreg anyagfestőnél.

- Nem emlékszem minden névre - panaszkodta. - De arra gondoltam, hogy reggel visszamegyek oda, ahol a régi kunyhóm állt, hátha nem tépdesték még ki anyám növényeit, amiket színezésre használt. És talán, ha látom őket, a nevek többet fognak majd jelenteni. Csak azt remélem, hogy Vandara...

Megállt. Nem beszélt még a faragónak az ellenségéről, és már attól nyugtalan lett, hogy kimondta a nevét.

- Az az asszony a forradással?

Kira bólintott.

- Ismered?

Thomas a fejét ingatta.

- Nem, de tudom, ki ő - mondta. - mindenki tudja.

A fiú kezébe vett egy mély karmazsin gombolyagot.

- Ezt mivel színezte meg? - érdeklődött.

Kira gondolkodott. *Galaj a vöröshöz.*

- Galaj - idézte fel. - De csak a gyökere.

- Galaj... - ismételte a fiú. Hirtelen támadt egy ötlete.

- Leírhatnám neked a neveket - javasolta. - Könnyebben fel tudnád idézni őket.

- Tudsz írni? Meg olvasni? Thomas bólintott.

- Hiszen tudod, a fiúk tudnak olvasni - már azok, akiket kiválasztottak. Aztán meg némely faragáson is vannak betűk.

- De én nem tudok. Úgyhogy hiába is írnád le a neveket, nem tudnám elolvasni őket. A lányoknak tilos olvasni tanulniuk.

- Mégis csak tudnék segíteni. Elmondanád nekem a neveket, én leírnám, és vissza tudnám olvasni őket. Ez biztosan segítene.

A fiú tollat, tintát és papírt hozott a szobájából, és Kira még egyszer felsorolta a neveket, melyekre emlékezett. Figyelte, ahogy a fiú gondosan lejegyzí őket az olajlámpák vibráló fényében.

Amikor Thomas hangosan felolvasta azt, hogy *szent-jános fű*, ujjával a jelek alatt, Kira látta, hogy a szó hosszú, tele kacskaringókkal és vonalakkal, melyek úgy álltak, mint megannyi növényi szár. Gyorsan elkapta a fejét, nehogy megtanulja, nehogy vétkezzen ebben a szigorúan tiltott dologban.

Másnap Kira nagyon korán megreggelizett, és elment anyja kertjéhez, ahol a festékadó növények teremtek. Az

utak még üresek, a falu még csöndes volt. Fel-felsírt egy-egy kölyök, tyúkok kotkodácsoltak, de a nappali lárma még odébb volt.

Ahogy odaért, meglátta a félkész karámot. Még alig telt el pár nap, de az asszonyok már tüskés bozótot gyűjtöttek, és azzal kerítették körbe a kunyhó maradékát, ahol Kira felnőtt. A körbekerített földet még rom és hamu borította. Az épülő tüskés kerítés hamarosan teljesen körbezárja a területet; Kira úgy képzelte, valami kaput építenek, s azon taszigálják majd be a tyúkokat meg a kölyköket. Tele lesz a föld hegyes fadarabokkal, edények szilánkjeival. Kira sóhajtott. A kölykök az ő elpusztult múltjának darabjaival vagdalják majd össze magukat, s ez ellen nincs mit tenni. Gyorsan otthagya a romokat és a félig megépült kerítést, s anyja kertjének maradványait vette szemügyre az erdőszélen.

A zöldségeskertet teljesen letarolták, de a virágágyás megmaradt, bár a növényeket jól letaposták. Az asszonyok nyilván ezen a területen vonszolták keresztül a bozótot a kerítéshez. Ám a növények virágoztak, elszántan küzdöttek az életért.

Megnevezte őket, már amit felismert, és összeszedett mindent, ami csak belefért abba a ruhába, amit magával hozott. Annabellától tudta, hogy a levelek és virágok egy jó része kiszárítható, és később is felhasználható. Persze némelyik, mint a bronzkapor, nem.

„Frissen használd föl...” – ismételte Annabella szavait. – Meg is lehet enni.

A közelben kutya ugatott, és most már mást is hallott, egy férfi a feleségével veszekedett. A falu ébredezett, itt volt az ideje, hogy elinduljon.

Kira az összegyűjtött növények köré tekerte a ruhát, és összekötötte a sarkait. A vállára kapta, fogta a botját, és bicegve elsietett. Útközben, bár elkerülte a falu főutcáját, Kira megpillantotta Vandarát. Elfordította a

tekintetét. Az asszony önelégült, gúnyos hangon megszólította.

- Bírod az új életet, mi? - kiáltott, és harsány kacaj követte a kérdést.

Kira befordult egy sarkon, hogy az összetűzést elkerülje, de a gúnyos kérdés és az asszony vigyora hazáig kísérték.

- Kaphatnék-e egy kis darab földet, ahol színezőket természetnék? - kérdezte bátortalanul Jamisontól néhány nappal később. - Azután valami légjárta helyen meg is kell majd szárítanom a frissen festett fonalat. Tüzet is kell raknom valahol. És... és... edényekre meg vízre is szükségem lenne.

Jamison bólintott, és azt mondta, biztosítani tudja ezeket a dolgokat.

Minden este eljött, hogy megnézze, hogy halad, valamint, hogy megtudja, mire van szüksége. Kira számára szokatlan volt, hogy kérései lehetnek, s hogy azokat teljesítik.

Thomas azt mondta, ez vele is így történik. Bármilyen fajta fát - kőrist, szilfát, diót, juhart - meghoztak, ha kérte. Azonkívül adtak neki mindenféle szerszámot, még olyat is, amit nem is ismert azelőtt.

Múltak a napok, a dolgos, fárasztó napok.

Egy reggel, amikor Kira Annabellához készülődött, Thomas bejött a szobájába.

- Nem hallottál semmit a múlt éjjel? - kérdezte bizonytalanul. - Egy hangot, ami felébresztett?

Kira gondolkodott.

- Nem - válaszolta. - Mélyen aludtam. Miért?

A fiú zavartnak tűnt.

- Azt hiszem, hallottam valamit, olyan volt, mintha egy gyerek sírna. Mintha fel is ébredtem volna rá. De talán csak álom volt. Igen, minden bizonnyal csak álom volt.

Azzal túl is lépett az eseten.

- Készítettem neked valamit - mondta Kirának. - Kora reggelente dolgoztam rajta - magyarázta -, a rendes munkám előtt.

- Mi a munkád, Thomas? - kérdezte Kira. - Nekem a köpeny, de mit kell neked elkészítened?

- Az énekes botját. Már nagyon régi, és az énekes keze - meg gondolom, sok más, múltbéli énekes keze is - annyira lekoptatta a faragványokat, hogy újra kell vésni őket. Bonyolult munka. De fontos. Az énekes arra használja a mintákat, hogy követni tudja, hol tart az énekmondásban. A bot felső részén pedig van egy üres rész, amit még nem faragtak meg. Ezt én fogom majd megvésni a saját mintáimmal. - Azaz - mosolygott -, igazából nem a sajátjaimmal. Ők mondják majd meg, mi legyen ott.

- Íme! - Thomas szégyellősen benyúlt a zsebébe, és átnyújtotta az ajándékot.

Egy apró doboz volt apró fedéllel. A tetejét és az oldalait gazdag mintázat borította, azoknak a növényeknek a másaival, melyeket Kira éppen tanulni és ismerni kezdett. Kira boldogan vizsgálta.

Rögtön tudta, mit tesz majd a csodálatos dobozba. Azt a kis hímzett rongydarabot, ami a tárgyalás napján a zsebében volt, azt, ami enyhített a magányán, ha elalvás előtt magához szorította, azt, ami most az egyik fiók mélyén volt elrejtve. Mostanában nem hordta magával, mert félt, hogy elveszti valahol.

Most viszont elment a szövetdarabért, és a dobozba helyezte.

- Gyönyörű... - mondta Thomas álmélkodva, amint meglátta a hímzést.

Kira megsimogatta az anyagot, mielőtt lezárta volna a láda fedelét.

- Valahogy mintha beszélne hozzám - magyarázta a fiúnak. - Akárha élne.

Elmosolyodott, aztán zavarba jött, mert ráébredt, milyen furcsa dolog ez, Thomas nyilván nem érti majd, esetleg bolondnak tartja érte.

De a fiú bólogatott.

- Igen - szólt Kira legnagyobb meglepetésére. - Nekem is van egy fadarabom, az is ilyen. Nagyon rég faragtam, még kölyök voltam. És néha még mindig érzem az ujjaimban azt a tudást, ami akkor irányított.

Aztán elindult a szobájába.

Ami akkor irányított? Már nincs? Elmúlik a tudás?

Kira megrémült a gondolatra, de nem szólt semmit.

Bár bőven volt még mit tanuljon Annabellától, Kira kénytelen volt lerövidíteni a fonálfestő kunyhójában tett látogatásait, mert ideje volt elkezdeni a munkát az énekes köpenyén, és ehhez nappali fényre volt szüksége. Most már nagyon elégedett volt a csempézett fürdőszobával, ami eleinte annyi bosszúságot okozott neki. A melegvíz és a szappan segítségével könnyedén megszabadulhatott a kezein levő szennyeződésektől. Ez nagyon fontos volt, hiszen csak tiszta kézzel nyúlhatott a köpenyhez.

A kis hímzőkerete, amit Matt mentett ki a tűzből, még mindig megvolt, de nem volt szüksége rá. A rendelkezésére bocsátott eszközök között volt egy vadonadtűj keret, amit szét lehetett nyitni, és ügyes falábakra állítani, úgyhogy még csak ölben sem kellett tartania. Az ablakhoz állította úgy, hogy egy széken ülve tudjon mellette dolgozni.

Kiterítette a köpenyt a széles asztalra, hogy megvizsgálja, melyik részén lenne a legcélszerűbb elkezdenie a

munkát. Most érezte át először annak a nagyszerűségét és horderejét, amiből az ének felépült; a teljes emberi történelem, amely a romlás borzalmas időszakába torkollik...

Kira sápadt, zöld tengereket látott, a mélyükben mindenféle halakkal, némelyik ember nagyságú volt, némelyik akkora, mint tíz ember. Aztán a tengerből földdarabok nőttek ki, melyeken számára ismeretlen állatok gázoltak a hatalmas bozótban. És mindez az énekes köpenyének csak apró szeglete volt. Ahogy tovább nézte, látta, hogy a tengerből újabb sziget nő ki, s ezen már megjelent az ember. Apró öltések rajzolták meg a vadászok figuráit, dárdákkal, fegyverzettel, és pici vörös foltokat is látott, a vért, amit az elesettek, a vadak által megtépett emberek hullattak.

Az apja jutott eszébe. Ám ez a jelenet beláthatatlanul régen játszódott. De sok időt nem tölthetett szemlélődéssel. Érezni vélte Jamison fokozódó türelmetlenségét. A férfi mindennap eljött, hogy meggyőződjön arról, Kira kellően körültekintő-e az előkészületek során, és megfelelően alapos lesz-e a valódi munkában.

Kira kiválasztott egy részt a köpenyen, ami sürgős javításra szorult. Napraforgók sorakoztak ott, egy halványzöld folyó mellett. Régen valaki – egy nagyon ügyes művész – úgy hímezte meg a folyót, hogy az mozogni látsszon: kanyargó fehér vonalakat hímezett, melyek a hullámozás érzetét keltették. Micsoda tehetség lehetett! A pecsétes fonalakat mindenesetre ki kell cserélni. Felrakta a köpenyt a keretre, s az feszesen meg is tartotta. A kitűnő vágóeszközök egyikével felfejtette az elrojtosodott fonalakat.

A munka fájdalmasan lassan haladt. Bár édesanyjának ujjában nem volt meg az a már-már varázslatos tudás, ami Kiráéban, bizonyosan tapasztaltabb, gyakorlottabb és gyorsabb volt.

A fény felé tartotta az aranyfonalakat, megvizsgálta az árnyalatok közti kicsinyke eltéréseket, hogy kiválaszthassa a legmegfelelőbbet a javításhoz.

Amikor a késő délutáni fények szürkületbe fordultak, abbahagyta a munkát. Megvizsgálta a keretbe fogott pár hüvelyknyi részt, és megállapította, jó munkát végzett. Édesanyja is elégedett lenne. Elégedett lesz Jamison is. És azt remélte, ha eljön az ideje a köpeny viselésének, maga az énekes is elégedett lesz.

Am az ujjai fájtak. Kira dörzsölgette őket, és felsóhajtott. Bizony, ez nem ugyanaz, mint gyerekkora apró hímezései.

Ahogy ez eszébe jutott, a faragott dobozhoz ment, kivette belőle a kis szövetdarabot, és a zsebébe süllyesztette. Kellemes, ismerős érzés volt, mintha csak egy barát jött volna látogatóba.

Már majdnem vacsoraidő volt. Kira letakarta egy lepelrel a köpenyt. Kilépett a folyosóra, és kopogott Thomas ajtaján.

Az ifjú faragó is épp akkor fejezte be a munkát. Épp a szerszámait tisztította meg, és rámolta el. A hosszú bot satuba fogva feküdt az asztalon. A fiú elmosolyodott, amikor meglátta Kirát. Egy ideje már mindig együtt vacsoráztak.

Hallgasd csak! – mutatott Thomas az ablak felé. Kira zajt hallott az ablak alatti központi térről. Az ő szobája, mivel ablaka az erdőre nézett, mindig csendes volt.

– Mi történik?

– Gyere, nézd meg! A holnapi vadászatra készülnek.

Kira az ablakhoz ment. Odalent a férfiak fegyverfelvételre gyülekeztek. A vadászatok mindig kora reggel kezdődtek, a férfiak napkeltekor hagyták el a falut. Most a tanácsépület melletti raktárból hosszú dárdákat hordtak ki, s raktak halmokba. A férfiak megemelték a dárdákat, próbálgatták a súlyukat, keresték a megfelelőt.

Vitatkoztak. Egyszer csak Kira azt látta, hogy a zajos sokadalom közepére egy apró figura vágódik be, és az egyik halomból elragad egy dárdát. Senki nem vette észre, a férfiak a saját tusakodásaikkal voltak elfoglalva. Az egyikük már meg is sebesült egy dárdahegytől, és világos volt, hogy mások is meg fognak, mielőtt a fegyverfelvétel véget érne. Az apró figurára, egy kisfiúra ügyet sem vetett senki. Az büszkén vonszolta a megszerzett dárdát a tömeg széle felé. Egy kutya szaladgált a lábánál.

- Ez Matt! - kiáltotta rémülten Kira. - Ő még csak kölyök, Thomas!

- De mit érdekel téged? - Thomas hangjában őszinte kíváncsiság csendült. - Úgyis túl sok van belőlük.

- Ő a barátom.

Thomas végre megértette. Látszott az arcán. Lenézett a térre. Mattet egy csomó kis csirkefogó vette körbe, azok, akikkel rendszerint együtt csavargott. Nagy szemekkel bámulták, ahogy a dárdát lóbálja.

Kira furcsa lüktetést érzett a csípője táján. Odanyúlt, hogy eldörzsölje az érzést, azt gondolta, túl erősen dőlt neki az ablakpárkánynak. Aztán a keze ösztönösen a zsebébe csúszott. Most jutott csak eszébe a szövetdarab. Megérintette. Feszültséget érzett, mintha veszélyre figyelmeztette volna.

- Thomas, kérlek! - kiáltotta. - Meg kell akadályoznunk, hogy valami örültséget tegyen! Segíts!

Nem volt könnyű átvergődni a tömegben. Kira követte Thomast, aki utat tört a rekedt hangon kiáltozó férfiak között. A lány felismert néhányat közülük: ott volt a hentes, nagy hangon átkozódott vita közben, és látta a nagybátyját is egy hetvenkedő csoport közepén.

Kira nem sokat járt férfiak között. Most, hogy erős, izzadságszagú testük között nyomakodott előre, hallgatta a kiáltozásait és átkozódásait, viszolygás és félelem fogta el. De azt is kitalálta, hogy ez a hengegés és erőfitogtatás már szinte a vadászat részét képezi. Nem csoda, ha Matt is részese akart lenni ennek a maga módján.

- Nem kéne itt lenned... - suttogta Kirának Thomas, amikor a lány beérte őt. - Ez most csak a férfiak dolga. És vadászat idején kiszámíthatatlanul viselkednek.

Kira persze tudta ezt. A szagokból, a durva pörlekedésekből bárkinek világos lehetett, hogy ez nem lányoknak és nőknek való hely. Lehajtotta a fejét, és a földet nézte, azt remélte, nem veszik észre.

- Ott van Branch! - mutatott Kira a kiskutyára, s az rögtön felismerte. Vadul csóválta törött farkát. - Matt is itt lesz valahol.

Thomas-szal az oldalán továbbnyomult, s hamarosan rá is akadt a fiúra. Még mindig a dárdával vagánykodott.

- Matt! - kiáltott Kira szigorúan.

Matt meglátta őt, és vidáman integetett.

- Már Mattié vagyok! - harsogta.

Kira felbőszülve ragadta meg a dárda nyelét a fiú keze mellett.

-Még egy jó darabig nem leszel kétszótagos, Matt! Fogd meg ezt, Thomas!

Kicsavarta Matt szorításából a dárdát, és a faragó felé nyújtotta.

- De vagyok! - kiáltotta nevetve és büszkén Matt. - Figyuzd, ez férfiszőrme!

A fiú felemelte mindkét karját. A hónalja tele volt valami fekete szövedékkal.

-Mi ez? - kérdezte Kira. - Borzalmas szaga van.

Megérintette, kihúzott pár szálat, és nevetni kezdett.

- Matt, ez mocsári gaz. Undorító. Hogy bírtad ezt magadra tapasztani?

Most látta csak meg, hogy a mellkasán is az díszeleg.

Thomas egy férfi felé nyújtotta a dárdát, s az mohón kapott utána.

- Úgy nézel ki, mint egy szörnygyerek! - mondta Thomas. - Mit gondolsz, Kira? Nincs itt az ideje, hogy megmutassuk Mattnak a fürdőszobát? Megfürdetjük, hátha le tudjuk mosni róla a második szótagot.

A fürödni szó hallatán Matt megpróbált eliszkolni, de akkor már mind a ketten fogták. Csodálónak csoportja szétszéledt, ő pedig hamarosan a fürdőszobában találta magát.

- A hajamat nee! - ordította Matt, amikor Thomas vizet csorgatott csimbókos fejére. - Megfújjaszto!

Végül a már rózsaszín képű, lepedőbe csavart Mattel együtt fogyasztották el vacsorájukat.

Matt aggodalmasan szagolgatta a kezét, és elhúzta a száját.

- A szappany szörnyű - közölte. - De az étel jó.

Vacsora után Kira megfésülte a haját, ami ellen hevesen tiltakozott. Amikor végzett, elé tartott egy tükröt. A tükör még Kirának is új volt, itt látott ilyet először, és egészen más képet kapott magáról annál, mint amit a folyó tükreben megismert. Matt nagy érdeklődéssel vizsgálta a tükörképét, grimaszolt, felhúzta a szemöldökét. Kivillantotta a fogait és hörgött.

Aztán Kira és Thomas útjára bocsátották. Mostanra a férfiak és a dárdák már eltűntek. Az ablakból nézték, ahogy a kisfiú és a kutya átvágnak az üres téren, és eltűnnek az éjszakában.

Most, hogy egyedül maradt Thomasszal, Kira megpróbálta elmagyarázni a fiúnak, hogyan kapott figyelmeztetést a kis szövetdarabtól.

- Valamit érzek rajta - magyarázta bizonytalanul. - Nézd! - kivette a zsebéből, és a fény felé tartotta.

Sóhajtott.

- Sajnálom. Most élettelennek tűnik, tudom. De néha...

Thomas bólintott.

- Könnyen lehet, hogy csak te érezheted azt az érzést - mondta. - Megmutatom én is a fadarabomat.

Az asztal fölötti polchoz ment, ahol a szerszámokat tartotta, és leemelt egy világos színű fenyőfa faragványt. Kellően kicsi volt ahhoz, hogy elférjen a tenyerében. Csodálatosan gazdag mintázat futotta körbe.

- Ezt még kölyökkorodban faragta? - kérdezte Kira döbbsen. Sohasem látott még ehhez foghatót. A gyönyörű dobozok és ékszerek, melyek az asztalon heverték, egyszerűbbnek tűntek, mint ez a darab.

Thomas a fejét ingatta.

- Én akkor csak nekikezdtem - magyarázta. - Tanultam a szerszámok használatát. Ezen az apró, félredobott fán próbáltam ki őket. Aztán...

Habozott. Bámulta a fát, mintha megbűvölte volna.

- Megfaragta magát... Ugye, így volt? - kérdezte Kira.

- Igen... Valahogy így...

- Ugyanígy történt velem is.

- Hát ezért értem, hogyan beszélhet hozzád egy anyagdarab. A fa is tud beszélni. Érzem a kezemmel. Néha...

- Figyelmeztet? - kérdezte Kira. Thomas bólintott.

- És megnyugtat - tette hozzá. - Amikor kiskoromban idekerültem, nagyon magányos voltam. És féltem. De a fa érintése mindig megnyugtatóan hatott.

Kira elgondolkodott, milyen is lehetett az élet Thomas számára a tanácsépületben, amikor kisgyerekként idehozták.

- Azt hiszem, könnyebb nekem, én nem vagyok egyedül - mondta. - Jamison mindennap eljön megnézni, hogy haladok. Te pedig itt laksz a szomszédban.

Egy darabig mindketten némán ültek. Aztán Kira visszatette az anyagot a zsebébe, és felállt.

- Mennem kell - szólt. - Sok még a tennivaló.

- Köszönöm, amit Mattért tettél - mondta még. - Komisz egy kölyök, mi?

Thomas, miközben visszarakta a fadarabot a polcra, egyetértően bólogatott.

-Bizony, komisz.

Kira sietve, sántikálva közeledett a tisztáshoz, ahol Annabella háza állt.

Egyedül volt ezen a reggelen. Időről időre hozzácsapódott Matt, de az igazat megvallva, a fiú már nagyon unta az öregasszonyt, a folyamatos utasításait. S az igazság szerint Matt a fürdés miatt is haragudott. A barátai kinevették, amikor meglátták, hogy tiszta.

Így hát Kira ezen a reggelen egyedül ment végig az erdei úton. És ez volt az első alkalom, hogy félt.

- Mi a baj? - kérdezte Annabella, a lányra tekintve a tűz mellől, mely pattogva lobogott a hatalmas fémüst alatt. - Olyan az ábrázatod, mintha megijesztett volna valami - szólt az öreg szövetfestő.

-Valami vad követett az ösvényen... - magyarázta Kira, és megpróbált nyugodtan lélegezni. - Hallottam a bokrok között...

Legnagyobb döbbenetére az öregasszony felkacagott. Annabella mindig is megértő és türelmes volt hozzá. Nem értette, most miért neveti ki a félelmét.

- Képtelen vagyok futni... - magyarázta Kira.

- Nem is kell futni! - szólt Annabella, és megkavarta az edényben a vizet, amelynek felszíne mostanra gyöngyözni kezdett. - Csutkakúpot forralunk barnászöldnek - mondta. - Csak a virág fejét. A levelek és a szárok sárgát adnak - a fejével egy virágokkal teli zsák felé intett a földön.

- Gyere be! - szólt aztán. - Adok egy nyugtató teát.

Kira követte. Tudta, hogy a virágoknak legalább délig forniuk kell, s aztán még jó pár óráig ázniuk a vízben. A színek kinyerése hosszú folyamat. A csutkakúp festővize nem lesz készen holnap reggelig. A festőudvaron, a tűz hatására, már most fullasztó volt a hőség. A konyha azonban hűvös volt, vastag falak védték. A plafonról szárított növények lógtak. Az ablak melletti asztalon festett fonalhalmok vártak arra, hogy szétválogassák őket. Ez Kira feladata volt, hozzátartozott a tanuláshoz. Az asztalhoz ment, botját a falnak támasztotta, és leült. Közben Annabella a száraz levelekre öntötte a forró vizet.

- Ez az erős barna az aranyvessző rügyeiből készült, ugye? - Kira egy köteg fonalat tartott a fény felé. - Most világosabb, mint amikor nedves volt. De így is gyönyörű barna - néhány nappal ezelőtt Kira segített az asszonynak előkészíteni a rügyeket a főzéshez.

Annabella az asztalhoz vitte a bögrét. A Kira kezében lévő fonalkupacra pillantott, és bólintott.

- Az aranyvessző hamarosan virágzásnak indul. A virágokat frissen használjuk majd, halvány sárgához. Csak rövid ideig kell majd főzni őket, nem olyan hosszan, mint a rügyeket.

Újabb ismeretek, újabb tanulnivaló. Majd megkéri Thomast, ezt is jegyezze le a többi mellé. Kira belekortyolt az erős és forró teába, és ismét az erdei hangok jutottak eszébe.

- Nagyon féltem idefelé - vallotta be. - Annabella, én igazán nem tudok futni egyáltalán...

Az öregasszony vállat vont.

- Ideértél, ez a lényeg - mondta közömbösen.

- Igen, igen, de olyan lassú vagyok... - Kira végigsimított az agyagbögrén. Gondolkodott. - Amikor Matt és Branch velem jönnek, nem követ semmi. Remélem, Matt megengedi, hogy mindennap magammal hozzam Branchet. Talán egy ilyen kiskutya is képes valamennyire visszariasztani a vadakat.

Annabella felnevetett.

- Nincsenek vadak! - mondta.

Kira rábámult. Persze, hogy nem jönnek a vadak a tisztásra, ha ott ég a tűz. És úgy látszott, az öregasszony sosem hagyja el a tisztást, sosem sétál be a faluba az ösvényen. Lenézően beszélt a falu zajos életéről.

Mindenesetre már négyszótagos, négy generáció bölcsessége lakozik benne. Mért beszél most mégis úgy, mint egy felelőtlen kölyök, mért tesz úgy, mintha nem lennének veszélyek? A veszélyek lekicsinylése könnyen az ember életébe kerülhet.

- Hallottam, hogy morog - szólt halkán Kira.

- Mondd a fonalakat! - parancsolta Annabella. Kira sóhajtott.

- Cickafark - mondta, és sárga fonalakat helyezett a barnák mellé. A fonalfestő bólintott.

Kira egy világosabb árnyalatú sárgát vizsgált a fényben.

- Varádics - döntötte el végül, és az öregasszony ismét bólintott.

- Morgott... - ismételte meg Kira.

- Nincsenek vadak! - ismételte az asszony makacsul.

Kira folytatta a válogatást.

- Galaj - simogatta meg a vérvörös fonalat, az egyik kedvencét. Aztán egy halvány levendulaszínűt vett a

kezébe, és a homlokát ráncolta. – Nem tudom, mi ez. De szép.

– Bodza – szólta az öregasszony. – De nem túl tartós.

Kira az öklébe szorította a fonalat.

– Annabella! – mondta végül. – Morgott, tényleg morgott!

– Akkor egy ember játszott vadat – mondta mély meggyőződéssel Annabella. – El akart riasztani az erdőtől. Nincsenek erre vadak, ha mondom!

Szétválogatták, megnevezték a fonalakat.

Később, amikor Kira egyedül tartott hazafelé, egy ijesztő hangot sem hallott. Hajnalban vajon tényleg követte valaki? S ha igen, miért?

– Thomas! – kérdezte Kira, amikor együtt vacsoráztak. – Te láttál már vadat?

– Élőt még nem.

– Mért, döglöttet láttál?

– Mindenki látott. Amikor a vadászok behozták a zsákmányt. Emlékszel, a minap is. Nagy halomba rakták őket a hentes udvarán.

– És milyen szaga volt... – fintorgott Kira. – De Thomas...

Aznap vacsorára húst szolgáltak fel, sűrű szósszal és némi pirított burgonyával. Kira a tányérjára mutatott.

– Ez az, amit a vadászok hoztak. Szerintem ez nyúl.

A fiú bólintott.

– És minden, amit a vadászok hoztak, ilyen apróvad volt. Vadnyúl, madarak. Nem volt köztük semmi, hogy is mondjam, semmi nagy.

– Hoztak egy szarvast. Láttam a hentesnél.

– De a szarvasok kedves, féltős állatok. Semmi olyasmit nem hoztak a vadászok, aminek karmai vagy tépőfogai lennének.

Kirának az apja jutott eszébe. Akit a vadak ragadtak el.

- Annabella azt mondja, nincsenek vadak.

- Nincsenek vadak?

Kira bólintott.

Egy darabig némán ettek. Aztán Kira újra megkérdezte:

- Tehát igazi vadat, ami hússal táplálkozik és veszélyes, soha nem láttál?

- Nem.

- De talán ismersz valakit, aki látott.

A fiú gondolkodott egy darabig, aztán megrázta a fejét.

- Hát te?

Kira az asztalt bámulta. Mindig nehéz volt erről beszélnie. Még édesanyjával is.

- Apámat vadak ragadták el - mondta.

- Láttad? - kérdezte a fiú.

- Nem. Még meg sem születtem akkor.

- Édesanyád látta?

Megpróbált visszaemlékezni, mit is mesélt az anyja.

- Nem, nem látta. Egy vadászaton történt. Mindenki azt mondta, kitűnő vadász. De nem tért vissza. Aztán azzal a hírrel jöttek anyámhoz, hogy apámat megtámadták és elragadták a vadak.

Kira zavartan nézett Thomasra.

- De Annabella azt állítja, nem is léteznek.

- Honnan tudhatná? - kérdezte Thomas.

- Négyszótagos, Thomas. Akik eddig élnek, sokat tudnak.

Thomas bólintott, majd ásított. Egész nap keményen dolgozott.

- Megyek már, úgyhogy pihenhetsz - búcsúzott Kira.

Visszatért a saját szobájába, és összehajtotta az énekes asztalon heverő köpenyét. Egész délután ezen dolgozott, miután hazatért az erdőből. Megmutatta Jamisonnak, aki elégedettnek látszott. Kira is fáradt

volt. Kimerítőek voltak a mindennapi hosszú séták a szövetfestő erdei kunyhójáig és vissza, másrésztől azonban a friss levegő jót tett Kirának, érezhetően frissebb lett.

Fürdés után – mennyire megszerette a meleg vizet mostanra! – Kira felvette egyszerű hálóingét, melyből minden reggel tisztát kapott. A kis faragott dobozhoz ment, kivette a szövetdarabot, és magával vitte az ágyba. A félelem, amit a bozótban mozgó dolog okozott, még mindig vele volt; ezen gondolkodott elalvás előtt.

Igaz lenne, hogy nincsenek vadak?

Tette föl magában a kérdést, és választ is kapott valahonnan, míg a kis szövet melegen hevert a tenyerében.

Nincsenek.

Mi történt akkor apámmal, akiről úgy mondják, vadak ragadták el?

Kira lassan álomba merült, ám a szavak, a kérdés sokáig visszhangzott még benne.

Az anyagdarab mintha valamilyen választ is adott volna rá, de ez nem volt több egy rebbenésnél. A szövet mondott valamit az apjáról – valami fontosat, valamit, ami számított –, de alvás közben jött ez az ismeret, reggelre csak alig összeszedhető emlékfoszlány maradt belőle.

10

Amikor az ébresztőharang megszólalt, Kira azzal az érzéssel kelt, hogy valami megváltozott. Ült egy darabig az ágya szélén, és gondolkodott. Ám nem sikerült rájönnie,

mi ez a változás. Remélte, ha sokat gondol rá, idővel visszatér majd az az elveszett álom.

Viharos idő volt. A szél a fákat rázta, zápor csapdosta az épületet. A föld az éjszaka folyamán sártengerré változott, világos volt, hogy Kira ma nem tud elmenni a szövetfestőhöz. Nem is baj, gondolta; rengeteg munka volt még a köpenyen, és az ősz eleje, a gyűlés ideje vészesen közeledett. Jamison immár néha naponta kétszer is benézett, hogy lássa, hogyan halad.

- Itt - húzta végig egy látogatásakor a kezét a széles, dekorálatlan részen Jamison -, itt kezdődik majd a saját mintád. Az idei gyűlés után, miután befejezted a helyreállítást, megkapod ezt a részt, hogy ezen dolgozz az elkövetkező években.

Kira megérintette az anyagot. Kíváncsi volt, éreznek-e majd ott az ujjai valamiféle varázslatot...

Úgy látszik, Jamison észrevette bizonytalanságát, úgy-hogy megnyugtatta:

- Ne aggódj! - mondta. - Elmondjuk majd, mit szeretnénk ott ábrázolva látni.

Kira nem válaszolt. Ő nem erre várt. Ő inkább azt várta, hogy a varázs az ujjába költözzék.

Most, hogy felidézte ezt a beszélgetést, hirtelen az jutott eszébe, Jamisont kell megkérdezni a vadakról! Azt mondta, ott volt a vadászaton azon a napon, s hogy látta az apja halálát.

De megkérdezhetné Mattet is. Amilyen fékezhetetlen a kölyök, bizonyára gyakran átlépte a határokat, és olyan helyekre kóborolt, ahová neki nem lett volna szabad. Ha Thomas-szal nem állítják meg, ki tudja, mit kezdett volna azzal a dárdával.

Amikor a vigyázó megjött a reggelivel, Kira megkérte, gyűjtsa meg a lámpákat. A zivatar félhomályossá tette a szobát, még az ablak mellett is, ahol dolgozni szokott. Végül leült a széthajtott köpennyel, a keretbe fogta az

éppen javításra váró részt. Ahogy gyakorta tette, szemével és ujjával követte a világ történetét a köpenyen, a kezdet már jó ideje meg volt javítva, a zöld vizével, a vadállatokkal a parton, a vérző emberekkel. Fölötte falvak kezdődtek mindenféle épületekkel; a füst kanyargó öltésekkel, fakó pirosas-szürke fonalakkal szállt fel a tüzekből.

Örvénylő lángnyelvek, narancsok, vörösek, sárgák. A tűz sok helyen megjelent a köpenyen, a pusztulás visszatérő motívuma volt; és a tüzek gazdagon hímzett mintái között Kira időnként embereket látott elpusztulni, falvak, majd később városok semmisültek meg a tűzben. A köpeny néhány pontján az volt az ember érzése, hogy mindennek vége. De valahogy mindig új élet kezdődött. Új emberekkel.

Pusztulás. Újjáépítés. Ismét pusztulás.

Kira követte kezével az ábrákat. Minél nagyobb városok épültek, annál nagyobb pusztulás következett. Néhol voltak azért derűsebb részek is. Tarka, apró virágok nyíltak a vízmosásokban az arannyal hímzett nap alatt. Emberek ölelkeztek össze...

Kira végigsimított a sápadtzöld vagy szürke égen ülő fehér felhőkön, érezte a kék bántó hiányát. A nyugalom színe. Mit is mondott Annabella? Van kéjük odaát? Mit jelenthet ez? Kikre gondolt? És hol van az az odaát?

Eső vágódott az ablakhoz. Kira sóhajtott, elnézte a szélben hajladozó fákat. Megdördült az ég.

Az jutott eszébe, hol lehet ilyenkor Matt, mit csinálhat ebben az időben. Azt tudta, hogy a falubéliek ilyenkor a kunyhóikban maradnak, feszültek lesznek és veszekednek egész nap. A kölykök összeverekezzenek, az anyjuk szoknyáját ráncigálják.

- Kira! - Thomas hangját és kopogását hallotta az ajtó felől.

Behívta, s a fiú leült az ablak mellé. Az esőt nézte.

- Azon gondolkodtam, mit csinálhat ilyenkor Matt - szólalt meg Kira.

Thomas felnevetett.

- Ezt meg tudom válaszolni. Épp a reggelimet tünteti el. Azt mondja, az anyja kidobta, mert zajongott, nem tudott nyugton maradni. De szerintem csak reggelizni akart.

- Branch is itt van?

- Itt. Persze.

Mintegy válaszként meghallották a kutya tappancsainak halk csattogását a folyosón; aztán Branch megjelent az ajtóban ázott fejjel, hegyes fülekkel és vadul csapdosó farokkal. Kira letérdelt hozzá, és megvakargatta a füle között.

- Kira - szólt Thomas, még mindig az esőt bámulva. - Hm?

- Éjszaka újra hallottam. Most már biztos vagyok benne. Gyereksírás. Úgy tűnik, az alsó szintről jön.

Kira ránézett Thomasra, és látta, hogy a fiú komolyan beszél.

- Arra gondoltam - mondta Thomas habozva -, esetleg velem jöhetnél. Egy rövid felfedezőútra ...

- Talán valami állat - vetette fel Kira. - Hallottam már macskát úgy nyávogni, hogy az olyan volt, mintha egy hasfájós kisgyerek sírna.

- Macskák? - ismételte Thomas meggyőződés nélkül. - Talán.

- Nos, tulajdonképpen senki nem mondta, hogy nem fedezhetjük föl az épületet - jegyezte meg Kira. - Legalábbis nekem nem.

- Nekem se.

- Rendben, akkor veled tartok. A fények úgy sem alkalmasak a munkához ma délelőtt. - A lány felállt. Branch is megmozdult, hogy kövesse. - És mi lesz Mattel? - kérdezte. - Javaslom, vigyük őt is magunkkal.

- Hova visztek engemet? - Matt jelent meg az ajtóban kócosan, mezitláb, morzsával és lekvárral a szája szélén, egy hatalmas kötött ingben, ami nyilván Thomasé volt.

- Matt! - jutott hirtelen eszébe Kirának. - Láttál már vadat? Olyan igazit.

Matt felélénkült.

- Milliót és milliót. - Grimaszolt, kivillantotta a fogait, aztán morogni kezdett, de úgy, hogy még a kutyája is ijedten arrébb ugrott.

- Arra gondoltunk, Matt, hogy egy kis felfedezőútra indulunk. Még sosem jártunk az alsó szinten - mondta Kira, miután úgy gondolta, ezt a vad-dolgot talán mégsem Matt-tel kell megbeszélnie.

Matt szemei kitágultak a felfedezőút gondolatára.

- Múlt éjjel zajt hallottam - magyarázta Thomas. - Lehet, hogy semmi, de gondoltuk, azért megnézzük. - A zaj az sosem semmi - világított rá Matt.

- Nos, talán semmi fontos - javított Thomas.

- De talán érdekes! - kiáltotta Matt hevesen.

Nyomukban Branchsel, hárman indultak a folyosón lépcső felé.

11

Branch ilyenkor általában össze-vissza szaladgált, előre-, majd visszaroht, mutatta az utat. Ezen a délelőttön azonban valahogy óvatosabb volt, és hátul maradt. Odakint még mindig tombolt a vihar, a folyosó félhomályos volt. Thomas ment elől. A kutya körmei csattogtak a padlón. Matt hangtalanul lépkedett mellette

mezítláb, csak Kira botjának koppanásai hallatszottak még.

Akárcsak azon a szinten, ahol laktak, itt is üres folyosót találtak, két oldalán ajtókkal.

Thomas befordult a sarkon. Aztán rögtön vissza is ugrott, mint aki megrémült valamitől. A többiek, még a kutyája is, megdermedtek.

- Pszt...! - tartotta szája elé az ujját Thomas.

Elöl, nem messze a saroktól, lépéseket hallottak. Aztán kopogást, ajtócsikorgást és egy hangot. A hang, a hangsúlyok ismerősek voltak Kirának, bár magukat a szavakat nem lehetett érteni.

- Jamison - formálta némán a szájával Kira.

Thomas bólintott, majd kilesett a sarok mögül.

Kirának az jutott eszébe, hogy Jamison volt a védője, neki köszönheti az új életét, azt, hogy itt van. Nem igazán van hát oka, hogy itt bujkáljon előle a sötét folyosón. Valami furcsa félelmet érzett mégis.

Előreosont, és kilesett Thomas mellett. Látták, hogy az egyik ajtó nyitva van. Hangokat lehetett hallani, de a szavak nem voltak érthetőek. Az egyik hang Jamisoné volt. A másik egy gyermeké.

A gyermek sírt egy darabig.

Jamison beszélt hozzá.

Aztán, legnagyobb meglepetésükre, a gyermek énekelni kezdett.

A tiszta, magas hang felszárnyalt. Nem volt szövege, csak hangszerszerűen tiszta énekhang. A dallam különös magasságban lebegett egy ideig.

Az ének hirtelen megszakadt, és a gyermek ismét sírva fakadt.

Jamison hangja hallatszott. Ezúttal keményen, élesen. Kira sosem hallotta még így beszélni.

Az ajtó becsapódott, a hangok elnémultak.

Matt még mindig a szoknyáját rángatta, úgyhogy Kira lehajolt, hogy a fiú elsuttoghassa, amit akar.

- Ez egy barátom - mondta izgatottan. - Nem olyan igazi, mert csak lánykölyök. De ismerem. Láp földi. Úgyhijják, Jo. Láp földön is énekölt mindig. De nem bőgött így, sose.

- Psszt! - próbálta Kira elcsendesíteni Mattet, mert nem ment neki könnyen a suttogás. - Menjünk föl! - javasolta. - A szobámban majd elmondasz mindent.

Fölosontak a lépcsőn, és visszatértek a szobába. Matt feltelepedett az ágyra, lóbálta a lábait, és mesélt a lányról, aki énekelt.

- Kisebb, mint én - magyarázta. Leugrott a földre, és a kezét a válla szintjéig emelte a mellkasa előtt. - Kábé ekkora magas. mindenki bódog volt Láp földén, amikó' énekölt.

Visszamaszott az ágyra, Branch pedig melléugrott, és elheveredett Kira párnáján.

- De vajon mit keres itt? - kérdezte Kira.

Matt erősen eltűzött mozdulattal vont vállat.

- Árva. Anyja, apja meghót.

- Mindkettő? Egyszerre? - Kira és Thomas egymásra nézett. Mindketten ismerték ezt a veszteséget.

Matt fontoskodóan bólintott. Szeretett ő lenni a hírnök, a fontos információk ismerője.

- Először az anyja megbetegedik, gyűnnek a vivők, ki-rakják a mezőre, stimt? Osztán az apja megy lelket nézni, hm?

Kira és Thomas bólintott.

- Noasztán... - folytatta Matt drámaian szomorú arccal - a papája olyan szomorú vót ott a mezőn, hogy fogott egy hegyös botot, oszt a saját szivibe döfte. Hámongyuk, így beszélük legalábbis - tette hozzá, látva, milyen feldúlt tekinteteket eredményezett a története.

- De hát volt egy kölyke! Volt egy kislánya! - kiáltotta Kira; hihetetlennek találta, hogy egy apa ilyet tegyen.

Matt ismét vállat vont. Végiggondolta, amit Kira mondott.

- S ha mondjuk, nem szerette picit se? - vetette fel. Aztán összeráncolta a homlokát. - De mongyuk, hogyne szerette vón, ha olyan szépen éneköl.

- És hogy került ide? - kérdezte Thomas. - Mit csinál itt?

- Aszonták, odaggyák valahova, ahun köll a gyerek - válaszolta Matt.

Kira bólintott.

- Igen, az árvákat mindig odaadják másnak.

- Hacsak... - kezdte lassan Thomas.

- Hacsak mi? - kérdezte egyszerre Kira és Matt.

Thomas egy darabig tűnődött.

- Hacsak nem énekelnek - mondta végül.

Délután Jamison állított be Kirához, ahogy mindig. Kint még mindig esett. Matt Branchsel elment megkeresni a cimboráit. Thomas visszatért a szobájába dolgozni, és Kira is nekilátott a dolgának a vigyázó által gyújtott külön lámpák segítségével. Nagyon óvatosan hímzett ezen a délutánon. A legkevésbé sem bánkódott, amikor Jamison kopogására félbe kellett hagynia a munkát. A vigyázó teát hozott, és ők leültek egymás mellé, míg az eső vadul verte az ablakot.

Mint mindig, Jamison most is gondosan megvizsgálta a munkát. Arca ugyanolyan elégedett volt, amilyenek Kira megszokta az elmúlt hetekben. Hangja udvarias, sőt barátságos volt, ahogy együtt hajoltak a kiterített köpeny fölé.

Ám Kira bármilyen kíváncsi is volt, az alsó szinten halott éles, durva hang emléke meggátolta abban, hogy az éneklő gyerekről kérdezze a férfit.

- Szép munka - mondta Jamison. Előrehajolt, az éppen befejezett részt vette szemügyre, ahol Kira aprólékosan, egészen árnyalatnyi különbségű sárgákkal dolgozott, s csomózott fonalakkal adta meg a háttér textúráját.

- Szébb, mint anyád munkája, bár az övé is gyönyörű volt. Remélem, előbb-utóbb a fonálfestésben is ugyanilyen jártas leszel.

- Még mindig sokat használok Annabella fonalaiból - válaszolta Kira -, de már magam is próbálkozom festéssel, amikor kint vagyok nála a kunyhóban.

- Mindent tud a festésről az öregasszony - szölt Jamison. Hirtelen törődéssel nézett Kira rossz lábára. - Nem túl nehéz mindennap kigyalogolni oda? Hamarosan lesz majd itt is tűzhely meg edények. Odalent készítettem elő a helyet - mutatott ki az ablakon az épület és az erdő közti sávra.

- A gyaloglást még csak bírom - válaszolt Kira. - Viszont. ..

- Igen?

Kira habozott.

- Néha félek azon az úton. Mindkét oldalon az erdő...

- Nincs ott mitől félni.

- Félek a vadaktól - vallotta be.

- Azt jól teszed. De ha az úton maradsz, nem eshet bántódásod. A vadak sosem közelítik meg az ösvényt. - Jamison hangja épp olyan határozott volt, ahogy a tárgyalás napján.

- Egyszer morgást hallottam - folytatta Kira, és kissé megborzongott az emlék hatására.

- Semmitől sem kell tartanod, ha nem csatangolsz el.

- Annabella ugyanezt mondta, nincs mitől félnem.

- Négyszótagos bölcsességgel beszél.

- De uram... - Kira valamiért habozott, hogy elmondja-e ezt is. Talán nem akarta kétségbe vonni az öregasszony ismereteit. De Jamison biztató figyelme és

érdeklődése hatására végül kibökte, amit az öregasszony olyan magától értetődő természetességgel mondott, s ami őt annyira felkavarta:

- Azt mondta, nincsenek vadak.

Jamison hitetlenkedve nézett Kirára. Arcáról a haragot és a megdöbbenést lehetett leolvasni.

- Ezt mondta?

- Nincsenek vadak... - ismételte Kira.

Jamison visszafektette az asztalra a köpenynek azt a szakaszát, amit épp közléről vizsgált.

- Már nagyon öreg - mondta keményen. - Nem lenne szabad így beszélnie. Úgy látszik, a szelleme kezdi elhagyni.

Kira kételkedve nézett rá. Már hetek óta dolgozott az öreg fonalfestővel, és nem csak a növények, a festőmesterség tekintetében voltak tiszták és szerteágazóak az ismeretei, de egyébként sem volt semmi jele annak, hogy a szelleme el akarná hagyni.

Lehet, hogy az öregasszony olyasvalamit tud, amit senki más, még egy olyan magasrangú ember sem, mint Jamison?

- Maga látott már vadat? - kérdezte Kira rövid habozás után.

- Sokszor, nagyon sokszor. Tele van velük az erdő - mondta Jamison. - Sose kóborolj a falu határain túl! És ne térj le az ösvényről!

Kira ránézett. Az arcáról nehéz lett volna leolvasni bármit is, de a hangja keményen és magabiztosan csengett.

- És ne feledd, Kira! - folytatta. - Láttam, amikor apádat elragadták a vadak. Iszonyatos volt. Rettenetes.

Jamison sóhajtott, majd gyengétlen megveregette Kira kézfejét. Majd az ajtóhoz lépett. - Kitűnő munkát végzel - mondta még egyszer, elismerően.

- Köszönöm... - dünnyögte Kira. A kezét, melyen még a férfi érintését érezte, a zsebébe süllyesztette. Megérintette a szövetdarabot, de most nem érezte a melegét. Sőt, miután Jamison behúzta maga mögött az ajtót, az anyag mintha kitért volna az érintése elől. Mintha csak figyelmeztetni akarta volna valamire.

Az eső kitartóan zuhogott. Mégis, egy pillanatig úgy rémlett Kirának, az ablakot verő vízcseppek zaján keresztül hallja az alsó szinten lakó gyermek zokogását.

12

Reggel ragyogott az ég, Kira mégis kissé kótyagosan ébredt egy jórészt álmatlan éjszaka után. Az igen korai reggelit követően felkötötte a szandálját, és Annabellához indult. Talán az eső utáni tiszta, hús levegő felélénkíti, rendbe teszi majd. Fájt a feje.

Thomas ajtaja zárva volt. Úgy tűnt, alszik még. Az alsó szintről sem jött hang. Kilépett a kapun, s magába szívta a fenyőillatú levegőt. A fák nedvesen csillogtak. A szellő félrelibbentette arcából a haját, s magával vitte az éjszaka kellemetlen emlékét is.

A botjára támaszkodva Kira arrafelé halad, amerre rendszeren is ki szokott kanyarodni a faluból, hogy az erdei ösvényre térjen. Az elágazás egészen közel volt a szövőpajtához.

- Kira! - kiáltott valaki a pajta felől.

Marlena volt az, aki már ezen a korai órán a szövőszék előtt ült.

Kira mosolygott, visszaintegetett, és letért útvjáról, hogy szóba elegyedjen az asszonnyal.

- Hiányzó nekünk nagyon! Azok a kölykök, akik most takarítanak, mind teljesen hasznavehetetlenek. Lusták. Az egyik meg tegnap ellopta az ebédem - Marlina fékezte a dühét. A lába lelassult a szövőszék pedálján, és Kira tudta, hogy mindennél jobban vágyik arra, hogy cseveghessen, pletykálkodhasson.

- Há itt is van, a nyavalyás!

Egy nedves orr ismerős érintését érezte Kira a bokáján. Ahogy lenyúlt, hogy Branchet megvakargassa, látta, hogy Matt meg a szövőpajta sarka mögött vigyorog.

- Hékás! - kiáltotta dühösen Marlina, úgyhogy Matt újabb búvóhelyet keresett.

- Marlina - szólt Kira, mert eszébe jutott, hogy az asszony lápföldi. - Ismersz egy Jo nevű kölyköt?

- Jo? - az asszony még mindig a sarok felé bámult, hátha elkapja Matt tekintetét, és jól megszidhatja. - Hékás! -kiáltott megint, de Matt már el is tűnt.

- Igen, az a neve. Énekelni szokott.

- Ó, az énekes kölyök! Ismertem. De a nevit nemtom. Az éneke az csudás vót! Mint a madár!

- Mi lett vele?

Marlina vállat vont. A lába lassan megint mozogni kezdett a pedálon.

- Elvitték. Oszt odatták valakinek, asszem. Megárvult, úgytom.

Aztán előrehajolt, és halkabban így szólt:

- Aszongyák, varázsbúl kapta az éneket. Nem tanították. Csak gyűttek a dalok maguktó.

Intett Kirának, hogy jöjjön közelebb. Egészen halkan azt mondta:

- Aszongyák, azok az énekek tudással vótak tele. Még kiskölyök vót, na. De aszongyák, olyast is tudott, ami még mégse törtint! Mondjuk, én nem hallottam, de mondták.

Marlena elnevette magát, közben lába felvette a megszokott tempót a pedálon. Kira pedig búcsút intett, és az ösvény felé indult.

Matt már várt rá, egy fa mögül bújt elő.

Kira visszapillantott, de Marlena már belemelegedett a munkába, rég megfeledkezett Mattról.

- Velem jössz? - kérdezte Mattet. - Azt hittem, unatkozol a szövetfestőnél.

- Nem szabad ma menned!

- Hogy érted, hogy nem szabad mennem? Tegnap nem voltam, az eső miatt. Biztosan vár.

Matt ünnepélyes ábrázattal állt.

- Ő má nem vár senkit. Má napköltekor kicipölték a vívők a mezőre. Láttam.

- A mezőre? Miről beszélsz, Matt? Minek ment volna oda?

Matt az égre emelte a tekintetét, jelezve, csodálkozik Kira értetlenségén.

- Asztén nem mondtam, hogy akart vón menni. Cipölték. Meghótt.

- Meghalt? Annabella? Hogy lehet ez? - Kirát lesújtotta a hír. Két napja találkoztak utoljára. Együtt szürcsölték a teát.

Matt komolyan vette a kérdést.

- Há így... - válaszolta. A fiú levetette magát a földre, a hátára feküdt, két kezét kinyújtotta oldalra, aztán csak üveges tekintettel bámult fölfelé.

Kira kétségbeesetten nézte ezt a groteszk, de viszonylag pontos halálimitációt.

- Hagyd abba, Matt! - mondta végül. - Kelj fel. Ne csináld ezt!

Matt felült, és ölébe vette a kutyát. Megvakargatta a fejét, és fürkészően nézett Kirára.

- Lehet, hogy odaggyák a cuccait neked - vélte.

- Egészen biztos vagy benne, hogy Annabella volt az?

Matt bólintott.

- Láttam az arcát, amikó cipőltek a mezőre... - Egy pillanatra ismét felvette a halál-arcot, az üveges tekintetet.

Kira az ajkába harapott. Mattnek igaza van, nem kéne most az erdőbe mennie. Csak azt nem tudta, hova menjen akkor. Felébreszthetné Thomast. De minek? Thomas sosem találkozott Annabellával.

Megfordult, és a hatalmas tanácsépületre nézett. Az a kapu, ahol ő közlekedett, az oldalszárnyon volt. Az elülső nagykapun ment be hetekkel ezelőtt a tárgyalásra. A nagyteremben ma valószínűleg nem gyűlik majd össze az Őrzők Tanácsa. De Jamison bent lesz valahol. Elhatározta, hogy megkeresi. Tudatnia kell vele, mi történt, s majd ő megmondja neki, hogyan tovább.

- Nem, Matt - szólt, amikor látta, hogy a fiú követni akarja.

Matt szája lefittyedt. Kalandot szimatolt.

- Menj, ébreszd fel Thomast - utasította. - Mondd el neki, mi történt. Mondd meg, hogy Annabella meghalt, én pedig elmentem megkeresni Jamisont.

- Jamison? Ammeg ki?

Matt kérdése felrázta Kirát. Jamison annyira része volt az életének, hogy eszébe sem jutott, hogy a fiú esetleg nem tudja, ki az.

- Az az őrző, aki megmutatta a szobámat - magyarázta. - Emlékszel? Sötét hajú, magas férfi. Velünk voltál aznap.

Matt bólintott.

- Láttam őt - mondta gyorsan.

- Hol? - nézett körül Kira. Ha megtalálná Jamisont a közelben, esetleg valamelyik munkahelyen, nem kéne átfésülnie érte az egész tanácsépületet.

- Ott vót, figyelte, amikó a vivők az öregasszonyt a mezőre cipőltek - válaszolta Matt.

Jamison tehát már tudja...A folyosók csöndesek és sötétek voltak, mint mindig. Kira úgy érezte, lopakodnia, osztonnia kellene, minél halkabban lépdelni, ami nem volt könnyű feladat a rossz lábával és a botjával. Aztán emlékeztette magát arra, hogy nem bujkál, és nincs veszélyben. Csak keres valakit, aki anyja halála óta a pártfogója. Ha kedve tartaná, akár ordíthatná is a nevét a folyosón, hátha meghallja, és válaszol. Mivel azonban a kiabálás nem látszott helyénvalónak, Kira csöndben folytatta az útját.

A nagyterem üres volt, ahogy arra számított is. Tisztában volt vele, hogy csak különleges alkalmakkor használják: az évenkénti gyűléskor, tárgyalások alkalmával, mint amilyen az övé is volt, valamint egyéb ceremóniák esetén, melyek közül egyhez sem volt még szerencséje. Épp csak résnyire nyitotta ki a hatalmas ajtót, hogy bekukucskálhasson, majd becsukta, és továbbment.

Félénken kopogtatott különféle ajtókon. Végül az egyiknél egy nyers hang válaszolt:

- Igen?

Benyitott, s egy férfit talált bent, az egyik vigyázót.

- Jamisont keresem - magyarázta Kira. A vigyázó vállat vont.

- Itt nincs.

Ezt Kira is látta.

- Nem tudja véletlenül, hol lehet? - kérdezte udvariasan.

- Talán a szárnyon - a vigyázó ismét a munkájába mélyedt. Iratokat szortírozott.

A szárny volt az, ahol Kira maga is lakott. Végül is logikus. Talán Jamison is épp őt keresi, hogy tudassa vele az öregasszony halálát. Jóval hamarabb indult el reggel, mint ahogy szokott, hogy a tegnapi, elvesztegetett napot behozza valahogy. Ha nem siet annyira, Jamison megta-

lálja, elmond, megmagyaráz mindent, s Kira akkor talán nem lenne most ennyire feldúlt, és nem érezné magát ennyire magányosnak.

- Bocsásson meg, de el tudok jutni innen a szárnyra úgy, hogy ne kelljen kimennem az épületből?

A vigyázó türelmetlen mozdulattal mutatta az irányt.

- A folyosó végén az ajtó - mondta.

Kira megköszönte, becsukta az iroda ajtaját, és végigment a folyosón. Az ajtó nem volt bezárva, és egy ismerős lépcsősorra nyílt. Éppen tegnap jártak rajta Thomasszal és Mattel.

Némán, mozdulatlanul állt egy darabig. A vigyázó azt mondta, Jamison valószínűleg a szárnyon van, de Kira semmilyen neszt nem hallott.

Hirtelen ötlettel, ahelyett hogy visszatért volna a szobájába, Kira az alsó szint folyosóján indult tovább. Elsétált a sarokig, ahol előző nap Thomasszal meglapultak, és hallgatták az éneket, a beszédfoszlányokat, a sírást. Most csönd volt. Túlment a fordulón, és odalépett az ajtóhoz; ahhoz, amit előző nap Jamison kinyitott.

Fülét az ajtóra tapasztotta, és várt. De bentől nem hallatszott semmi, se ének, se sírás. Megpróbálkozott a kilinccsel, ám az ajtó zárva volt. Végül nagyon halkan kopogott.

Susogás hallatszott bentől, apró lábak ütöttek neszt a padlón.

Újra kopogott.

Erre pityergést hallott.

Kira letérdelt az ajtó elé. Nem volt könnyű a beteg lábával. Végül a szája egy vonalba került a kulcslyukkal. Halkan megszólalt.

- Jo?

- Jóvótam - felelt bentől egy rémült, bátortalan hang.

- Gyakorolok.

- Tudom - mondta Kira a kulcslyukba. Halk zokogást hallott.

- A barátod vagyok, Jo. Úgy hívnak, Kira.

- Az anyut akarom... - szólt bentről a panaszos gyermekhang.

Kirának valamiért eszébe jutott az otthona helyén épült karám. Mostanra már bizonyára beterelték a kölyköket a tüskés kerítések közé. Borzasztó. De legalább nincsenek egyedül. Ott vannak egymásnak. És talán keresztül tudnak nézni a bozóton, és láthatják a falut.

Vajon mért zárták be ide ezt az apró kölyköt teljesen egyedül?

- Visszajövök! - mondta Kira gyengétlen.

- És hozod az anyut? - a vékony hang nagyon közlelről szólt.

Kira szinte érezte a kislány leheletét a kulcslyukon keresztül.

- Visszajövök... - ismételte Kira. - Jo, hallasz?

A kislány szipogott. Kira hallotta, hogy messzebb, a felső szinten kinyílik egy ajtó.

- Most mennem kell... - suttogta Kira. - De segíteni fogok, megígérem. Csssst! És el ne mondd senkinek, hogy itt jártam!

Sietve fölkelt. Visszament a lépcsőhöz.

Amikor az emeletre ért, és befordult a sarkon, Jamison már a szobája előtt állt. Amint észrevette Kirát, elésietett, és beszámolt Annabella haláláról.

Kira nem szólt a gyermekről.

- Nézd! Építik nekem a festőműhelyt!

Dél volt. Kira az ablak alatti területre mutatott, az épület és az erdő közti földdarabra. Thomas az ablakhoz ment, hogy megnézzze. A munkások épp egy faszerkezetet állítottak fel, minden bizonnyal egy leendő fészervázát. A tető alatt a rudak, melyek a fonalak szárítására szolgáltak, már a helyükön voltak.

- Ez jobb lesz, mint az övé volt... - dűnyögte Kira, persze Annabelláról beszélt. - Nagyon fog hiányozni... -tette hozzá.

minden olyan gyorsan történt. Az Annabella hirtelen halálát követő napon már a festőműhelyt ácsolták.

- Az mi? - kérdezte Thomas. Oldalt a munkások keskeny gödröt ástak. Mellette az üsttartó állványzat hevert, arra várt, hogy a helyére kerüljön.

- A tűznek lesz. A festékfőzéshez folyamatos tűzre van szükség.

- Jaj, Thomas! - sóhajtott Kira, és elfordult az ablaktól. - Én már nem is emlékszem, hogyan kell csinálni.

- Ó, dehogynem! Hiszen mindent leírtunk. Majd át vesszük újra és újra. Nézd csak, mit hoznak ott?

Most már Kira is meglátta a növényhalmokat.

- Valószínűleg elhoztak mindent, amit Annabella a konyhóban szárított. Legalább lesz mivel elkezdenem. Főleg, ha nem keverték össze mindent.

Amikor látta, hogy az egyik munkás lefedett edényt hoz, felkacagott, majd elfintorodott.

- A maróanyag - magyarázta. - Rettenetes szaga van. Nem akarta kifejtteni Thomasnak, hogy Annabella csak éjjeli köcsögnek becézte az edényt, s hogy a tartalma igen fontos szerepet tölt be a festésben.

A munkások kora reggel érkeztek az edényekkel, a növényekkel, a felszereléssel, míg Jamison Kira szobájában számolt be épp az előző nap eseményeiről. A váratlan, előzmények nélküli halál nem ritka ebben az

életkorban, magyarázta. Annabella aludt, elszundikált ezen a zivataros napon, és nem ébredt fel többé. Nincs ebben semmi rejtélyes.

Talán érezte, hogy őt, Kirát, már megtanította mindenre, amire lehet, adott hangot vélekedésének Jamison, nem minden ünnepélyesség nélkül. Néha, magyarázta, így jön a halál, csak beállít, amikor az ember már elvégezte küldetését.

- Még a kunyhóját sem kell leégetni - tette hozzá. - Hiszen nem volt beteg. Úgy marad, ahogy van. Egyszer, ha majd itt elvégezted a feladatodat, akár oda is költözhetsz, ha kedved tartja.

Kira bólintott, jelezvén: értett mindent. De, jutott eszébe, az öregasszony lelke még a testében lehet.

- Valakinek őriznie kellene - mondta Jamisonnak. - Ülhetek mellette? Anyámmal már megtettem.

De Jamison nemet mondott. Az idő rövid. Közeleg a gyűlés. Nem lehet négy napot elvesztegetni. Kirának bőven van munkája a köpenyen, mások majd őrzik a lelket.

Így aztán Kira egyedül gyászolt.

Miután Jamison elment, leült, és hirtelen az jutott eszébe, milyen magányos is volt Annabella maga választotta élete. Mennyire nem volt kapcsolata a faluval. Csak ekkor gondolkodott el Kira azon, vajon ki találhatta meg? Hogy jutott eszébe bárkinek is éppen aznap, hogy ránézzen?

- Thomas, gyere most el pillanatra az ablaktól, mondani akarok valamit.

A fiú vonakodva az asztalhoz ment, ahol Kira ült, de az arcán látszott, hogy még mindig a lenti építkezés hangjait figyeli. Fiúk, gondolta Kira. Mindig nagyon érdeklí őket az ilyesmi. Ha Matt most itt lenne, már rég lent lábatlankodna, és mindenáron be akarna segíteni.

- Ma reggel... - kezdte Kira, de aztán érezte, hogy a fiú egyáltalán nem figyel rá. - Thomas, figyelj!

A fiú elmosolyodott, Kira felé fordult, és most már figyelt.

- Ma reggel lent voltam annál a szobánál, ahol a gyermeket hallottuk sírni.

- És énekelni.

- Igen.

- Matt szerint Jo a neve - mondta Thomas. - Látod? Figyelek. Mit kerestél ott?

- Jamisont kerestem, és azon a szinten találtam magam - magyarázta Kira. - Úgyhogy odamentem az ajtóhoz, meg akartam nézni, jól van-e a kölyök. De az ajtó zárva volt.

Thomas bólintott. Nem látszott meglepettnek.

- De hát az én ajtómat sosem zárják be, Thomas!

- Persze, hiszen már nagy vagy. Már két szótagos voltál, amikor ideérkeztél. Én kisebb voltam, csak Tomnak hívtak, mikor idehoztak. És az én ajtómat bizony zárták.

- Fogva tartottak?

Thomas a homlokát ráncolta.

- Nem igazán. Azt hiszem, azért volt, hogy biztonságban legyek. És persze, hogy odafigyelésre kényszerítsek. Kicsi voltam még, volt, hogy nem akartam dolgozni.

- Elmosolyodott. - Olyan lehettem, mint Matt.

- Durvák voltak veled? - kérdezte Kira. Eszébe jutott, hogyan beszélt Jamison a kölyökkel.

Thomas elgondolkodott.

- Inkább kemények - mondta végül.

- De Thomas, odalent az a kölyök, Jo, zokog! Az anyukáját akarja, azt mondta.

- Matt szerint meghalt az anyja.

- Úgy látszik, ő ezt nem tudja.

Thomas megpróbálta felidézni a saját helyzetét.

- Azt hiszem, beszéltek a szüleimről. De nem rögtön. Olyan régen történt már. Arra emlékszem, hogy valaki

idehozott, megmutatta, hol talállok ezt meg azt, és hogy mi hogyan működik...

- A fürdőszoba meg a meleg víz? - vágott közbe Kira mosolyogva.

- Igen. És a szerszámok. Már én voltam a faragó. Faragtam is már egy ideje...

- ...ahogy én is hímeztem. És ahogy a kölyök, Jo...

- Igen - szólt Thomas. - Matt szerint már igazi énekes volt.

Kira gondolkodott, a szoknyája ráncait simítgatta.

- Tehát már mindannyian... - kezdte lassan. - Nem tudom, hogy mondjam ezt.

- Művészek voltunk? - szólt Thomas. - Így hívják. Még senkitől sem hallottam, hogy ezt a szót használta volna, de olvastam könyvekben. Olyasvalakit jelent, akiben, hm, megvan a képesség, hogy gyönyörű dolgokat hozzon létre. Ez lenne a szó?

- Legyen. A kölyök gyönyörű dalokat énekel, mégpedig a saját dalait... Vagyis mindnyájan művészek vagyunk, mindnyájan árvák, és mindannyiunkat idehoztak. Hm. De van itt még valami, Thomas. Valami furcsa.

Thomas hallgatta.

- Reggel beszéltem Marlenával, ő egy asszony, akit a szövőpajtából ismerek. Láp földön lakik, és emlékszik Jora. Igaz, a nevét nem tudta, de emlékezett az éneklő kölyökre.

- Nyilván mindenki emlékszik Láp földön egy ilyen kölyökre.

Kira egyetértett.

- Azt mondta - hogy is fogalmazott? Azt mondta, a kölyökbe valamiféle tudás szorult.

- Tudás?

- Ezt a szót használta.

- Hogy értette ezt?

- Azt mondta, úgy tűnt, a kölyök olyan dolgokat tud, melyek még meg sem történtek. A lápföldiek valamiféle varázslatot sejtettek. Egy kicsit rémültnek látszott, amikor erről beszélt. És, tudod, Thomas...

- Igen?

Kira habozott.

- Eszembe jutott erről, mi történik néha a kezem alatt az anyaggal. Itt van például ez a kicsi... - Kira kinyitotta a Thomastól kapott dobozt, és elővette a kis hímzett szövetet. - Már említettem neked, hogy néha olyan, mintha beszélne hozzám. Te pedig azt mondtad, neked is van egy faragványod, ami hasonlóan viselkedik.- Igen. Még gyermekkoromban kezdtem faragni. Mutattam is neked.

- Lehet, hogy ez mind ugyanaz? - kérdezte óvatosan. - Lehet, hogy ez az, amit Marlena úgy nevez: tudás?

Thomas ránézett, majd az anyagra a kezében. Összeráncolta a homlokát.

- De mi ez?

Kira nem tudta a választ.

- Talán ez az, ami csak a művészeknek van - mondta. Megkedvelte az újonnan tanult szót. - Különleges, varázslatos...

Thomas bólintott, aztán vállat vont.

- Végül is nem sokat számít. Jó életünk van. Van mit ennünk. Jók a szerszámaink. És rengeteg munkánk.

- Na és a kölyök? Csak zokog és zokog. Nem is fogják kiengedni abból a szobából. Thomas, megígértem neki, hogy visszamegyek. És hogy segítek.

Thomas kétkedve nézett rá.

- Nem hinném, hogy az őrzők ezt értékelni fogják.

Kirának Jamison kemény hangja csengett a fülében. Az ajtócsapódás.

- Nem, azt én sem hiszem. De majd éjszaka. Majd éjszaka lesurranok. Viszont...

Elkomorult.

- Viszont mi?

- Be van zárva. Nem tudok bejutni.

- Dehogynem! - nyugtatta meg Thomas.

- Hogyan?

- Van kulcsom.

Valóban volt neki. Meg is mutatta Kirának, miután átmentek az ő szobájába.

- Rég volt már - mesélte. - Itt voltam bezárva ezekkel a kiváló szerszámokkal. Úgyhogy faragtam egy kulcsot. Nem volt nehéz munka, nagyon egyszerű zár van ezen az ajtón.

- És hát - folytatta, és feltartotta a mívésen faragott kulcsot - mindegyik ajtót nyitja. Minden zár ugyanolyan. Tudom, mert kipróbáltam. Kijártam éjszaka, és ajtókat nyitogattam. Akkor még minden szoba üres volt.

- Eljössz velem ma éjjel? - kérdezte Kira. Thomas bólintott.

14

Eljött az este. Kira Thomas ablakából nézett le a mocskos falura, és hallgatta az ekkor szokásos neszeket, zajokat. Láta, hogy a hentes hogyan zúdít ki egy lavar vizet kunyhójának kőlépcsője fölé, látta, hogy egy asszony hazaindul a szövőpajtából, ahol oly sokat segédkezett gyermekkorában.

Jóval sötétedés utáni g vártak még Thomasszal, amíg a vigyázók el nem vitték a tálcákat. Végül az egész épület elcsendesedett, és a falu zaja is elhalt.

- Thomas, hozd magaddal azt a különleges faragványt
- javasolta Kira. - Nálam is itt van a kis anyagdarab.

- Rendben, de miért?

- Nem tudom pontosan. Csak úgy érzem, kell...

Thomas levette a polcról a fadarabot, és zsebre tette.
A másik zsebében a kulcs lapult.

Elsétáltak az alig megvilágított folyosón a lépcsőig.

- Pssst!

- Bocsánat - suttogta Kira. - A bot tényleg zajt üt. De nem tudok nélküle járni.

- Várj csak!

Megálltak egy fáklya alatt. Thomas leszakított egy csíkot az inge aljából, majd bebugyolálta vele Kira botjának végét. Az anyag tompította a bot zaját a padlón.

Hamarosan ott álltak az ajtó előtt, ami mögött Jo aludt. Vártak egy darabig, hallgatóztak. Kira megérintette a zsebében a szövetdarabot: nem figyelmeztette veszélyre. Bólintott Thomasnak, az pedig halkan beillesztette a kulcsot a zárba.

Kira visszatartotta a lélegzetét. Nem volt egészen biztos benne, hogy nincs a szobában egy vigyázó is, aki a gyermekre felügyel. De a holdfény által gyengén megvilágított helyiségben csak egy apró ágy volt, s benne egy alvó kislány.

- Én majd az ajtónál őrködöm - suttogta Thomas. - Téged ismer, vagy legalábbis a hangodat. Te ébreszd fel.

Kira az ágy szélére ült, lerakta a botját, és gyengétlen megérintette az apró vállat.

- Jo...- mondta lágyan.

Jo nyugtalanul rángatta ide-oda a fejét. Egy pillanat múlva kinyitotta szemét, és rémülten nézett fölfelé.
-Nem, nem! - kiabálta, és ellökte Kira kezét.

- Csssst - suttogta Kira. - Csak én vagyok. Emlékszel? Az ajtón keresztül beszélgettünk. Ne félj!

- Az anyut akarom... - nyafogta Jo.

Nagyon kicsi volt. Jóval kisebb, mint Matt. Kira egészen megdöbbsent, amikor eszébe jutott, hogy azt az erős, csodálatos énekhangot egy ilyen apró, rémült kislány adta ki.

Kira a kezébe vette, és ringatni kezdte

- Csssst... - mondta. - Csssst...! A barátod vagyok. És látod őt ott? Úgy hívják, Thomas. Ő is a barátod.

A gyermek végül megnyugodott. A szemei kikerekedtek. Hüvelykujját a szájába csúsztatta, és amellet beszélt.

- Tíged hallgattalak a lyukon.

- Igen. A kulcslyukon. Velem sugdolóztál.

- Ismered az anyut? Idet'od hozni?

Kira a fejét csóválta.

- Sajnos, nem. De én itt leszek. Itt lakom fönt. És Thomas is.

Thomas közelebb jött, és az ágy mellé térdelt. A kölyök gyanakodva méregette, és Kirába kapaszkodott. Thomas a plafonra mutatott.

- Én pont fölöttem lakom. És hallak.

- Hallod, ahogy éneklek?

Thomas mosolygott.

- Igen. És gyönyörűen énekelsz.

A kölyök elkomorodott.

- Újakat tan'tanak mindig.

- Új dalokat? - kérdezte Kira.

Jo szomorúan bólintott.

- Újra és újra. És aszt akarják, hogy emlékezzek mindenre. Még a régi énekek csak gyüttek maguktó'. De most mindent mekke tanulni, s a fejem má' fáj.

A kölyök megvakargatta a fejét, és sóhajtott. Ez a furcsán felnöttes hang mosolygásra készítette Kirát.

Thomas körülnézett a szobában. A berendezés ugyanaz volt, mint a föntiekben. Egy ágy. Egy magas, fiókos láda. Egy asztal két székkal.

- Jo - mondta Thomas hirtelen. - Jó mászó vagy?

Jo kivette a hüvelykujját a szájából.

- Há' másztam fára Láp földön. Demongyuk anyum mindig jól megvert olyankor, mer aszonta kitöröm a lábom, oszt visznek a mezőre.

Thomas komolyan bólintott.

- Hát ez minden bizonnyal igaz, és anyukád nem akarta, hogy bántódásod essen.

- Haecce' a vivők kicipelnek a mezőre, onnan nincs vissza. Gyűnnek a vadak.

A hüvelykujj visszacsúszott a szájba.

- De figyelj csak! Ha oda föl tudnál mászni... -Thomas a fiókos láda tetejére mutatott.

A nagyra nyílt szemek követték Thomas ujját. A gyermek bólintott.

- Ha ott felállsz, és van nálad valami eszköz, megkoptathatod a plafont, és én meghallak.

A kölyök mosolygott.

- De nem csinálhatod csak úgy - tette hozzá gyorsan.

- Csak ha tényleg szükséged van ránk.

- Kipróbáhatom? - kérdezte lelkesen Jo.

Kira letette a földre. Majomügyességgel mászott fel a székre, onnan az asztalra, onnan pedig a láda tetejére. Ott aztán büszkén felállt. Kötött hálóruhájából két vékony, csupasz lábszár kandikált elő.

- Kéne valami eszköz - dünnyögte Thomas, szemével pásztázva a szobát.

Kirának eszébe jutott valami. Bement a fürdőszobába, és ahogy arra számított, a fanyelű vastag fésű ott hevert a mosdókagyló mellett a polcon, akárcsak nála.

- Próbáld meg ezt! - nyújtotta oda a kölyöknek.

A kis énekes széles mosollyal verte a fésű nyelét a plafonhoz.

Thomas leemelte őt, és visszafektette az ágyba.

- Akkor rendben - mondta. - Ha szükséged van ránk, ez a jel, Jo. De sose csináld tréfából. Csak ha tényleg segítségre van szükséged.

- És persze akkor is el fogunk jönni, ha nem kopogsz. Miután a vigyázók elmentek - tette hozzá Kira, s betakarta a gyermeket. - Most már mennünk kell - mondta Jónak. - Ugye jobb most, hogy tudod, barátok laknak fölötted?

A kölyök bólintott. Az ujja a szájába csúszott. Kira kisimította a takarót.

- Jó éjszakát!

Egy darabig állt még az ágy mellett, az volt a bizonytalan érzése, valamit még kéne tennie. Valamit, ami kölyökkorából rémlett.

Ösztönösen előrehajolt. Hogyan is csinálta az ő édesanyja, amikor kicsi volt? Kira a kislány homlokához érintette az ajkát. Szokatlan gesztus volt, de jól esett.

A kislány Kira arcához nyomta az ajkát, és cuppanó hangot adott.

- Kis puszka - suttogta. - Mint anyuval.

Kira és Thomas a fenti folyosón elváltak, mindegyikük a saját szobájába sietett. Késő volt már, és reggel dolgozniuk kellett.

Amíg Kira ágyazott, a lenti gyermek járt a fejében. Vajon miféle új dalok megtanulására kényszerítik? Mért van itt egyáltalán? Egy elárvult kölyök rendesen egy másik családhoz kerül. Ez ugyanaz a kérdés, amit előző este Thomasszal már megvitattak. Úgy tűnik, a helyes válasz pontosan az a következtetés, amit levontak: mindhárman művészek. Dalok, faragások, hímezések mesterei. És mert művészek, nehezen felfogható értékük van. Hát ezért vannak itt, ezért szállásolják, etetik, tartják jól őket.

Megfésülködött, megmosta a fogát, és lefeküdt. Az ablak nyitva volt, kellemes szellő fújta át rajta. Odalenn a fél-

kész építkezést lehetett látni, ott lesz a kert, a tűzhely, a pajta. Az asztalon az összehajtott és letakart köpeny, az énekes köpenyének körvonalait látta.

Kira hirtelen rádöbbsent, hogy bár az ajtaja nincs bezárva, nem szabad. Az élete csak a munkára korlátozódik. Elvesztette azt a csodálatos érzést, amit akkor élt át, amikor a ragyogó színű fonalak alakot nyertek a keze alatt, amikor a minták magukat alakították. A köpeny nem az övé, bár az általa elbeszélte történetet megismerte munkája során. Most, hogy az ujjai annyiszor végigsiklottak rajta, hogy ennyit foglalkozott vele, már csaknem kívülről ismerte az egészet. De nem ez volt az, amire a szíve, az ujjai vágytak. Amint – jutott eszébe – Thomasnak is megfájdul a feje néhány óra munka után. És a lenti kölyöké is. Szabadon szeretett volna énekelni, a saját dalait, ahogy mindig.

Kira is így volt ezzel. Szerette volna, ha kezei megsza- badulhatnak a köpenytől, és újra a saját mintáikat készí- hetik. Hirtelen azt kívánta, bárcsak elhagyhatná ezt a he- lyet, minden komfortjával együtt, és visszatérhetne a régi életéhez.

A párnába temette arcát, és életében először kétség- beesésében sírni kezdett.

15

Dél volt. Thomas félretette a szerszámokat. Kira ismét megcsodálta a bonyolult faragásokat az énekes botján. Thomas az elhasználódott részeket elsimította, majd újrafaragta a régi mintákat. Nagyon hasonló volt ez ahhoz a munkához, amit Kira végzett a köpenyen. A bot

felső része teljesen sima volt, ahogy a köpeny két válla közti részén sem volt hímzés. Kira már közel járt ehhez a részhez, és úgy tűnt, Thomas is.

- Mit fogsz oda faragni?

- Még nem tudom. Majd megmondják.

Kira nézte, ahogy a fiú óvatosan az asztalra fekteti a botot.

- Nem sétálunk egyet? - vetette fel. Eleget dolgoztunk délelőtt.

Thomas beleegyezően bólintott.

- Tudom, te legszívesebben a munkásokat néznéd odalent - folytatta Kira. - Veled tartok majd ha akarsz, de arra kérlek, előbb menjünk a Lápfüldre.

Thomas arca grimaszba rándult.

- Arra a mocskos helyre? Mit akarsz te ott?

- Sosem jártam még ott. Meg akarom nézni, hol lakott Jo.

- És hol lakik Matt.

- Igen, Matt. Ő is megfordult a fejemben. Már napok óta nem láttam.

- Biztos másik élelmiszerforrást talált - szólt Thomas nevetve.

- Matt megmutathatná, hol lakott Jo. Talán el tudnék hozni neki valamit. Biztosan voltak játékai. Neked engedték, hogy bármit is magaddal hozzál, amikor idejöttél?

Thomas megrázta a fejét.

- Csak a faragványaimat.

Kira sóhajtott.

- Jo olyan kicsi még... Talán faraghatnál egy babát neki. Én meg varrnék rá ruhát.

- Rendben - bólintott rá Thomas, s odanyújtotta Kirának a botot. - Gyerünk. Talán belefutunk Mattbe útközben. Vagy ő fut belénk.

Kiléptek a tanácsépületből, keresztülmentek a téren, aztán végig a népes főutcán. A szövőpajtánál megálltak. Kira üdvözölte az asszonyokat, és Mattról kérdezte őket.

- Nem láttuk - válaszolta egyikük. - De jó is, hogy megszabadultunk attól a mihasznától.

- Mikor jössz vissza hozzánk, Kira? - kérdezte egy másik. - Szükségünk lenne rád. Az egyik szövőszék a tied lehetne. Most, hogy anyád meghalt, dolgoznod kell.

Egy másik asszony viszont Kira új ruhájára mutatott.

- Nem hinném, hogy ránk lenne szüksége!

Az asszonyok visszatértek a munkához, Kira pedig továbbindult Thomas után. Már előrébb járt, jóval a hentesen túl. Kira látta, hogy megáll egy csoport gyerek mellett, akik a sárban játszadoztak.

- Nemtom - mondta az egyik, amikor Kira közelebb ért. - Aggyá pízt, oszt lehet, hogy megtalálom.

- Mattról kérdeztem őket - magyarázta Thomas. - De azt mondják, nem látták.

- Nem lehet, hogy beteg? - kérdezte Kira aggodalmaskodva. - Folyton folyik az orra. Lehet, hogy nem lett volna szabad megmosdatnunk. Hozzászokott ahhoz a koszréteghez.

A kölykök lábukkal a sarat dagasztva figyeltek. Egy kisebb kölyök, aki épp elcseppenő orrát törölte meg a kézfejevel, azt mondta:

- Az anyuja üvöltözik vele, de nagyon ám! Múdkó meg egy követ hajított utána.

- Mikor? - kérdezte Kira a taknyosorrút.

- Nemtom - mondta az. - Tán két napja.

- Igen! - vágott közbe egy másik. - Két napja vót. Látam én is. Az anyja megküldte küvel, mer valami kaját lopott. Aszonta, világgá mögy.

- Minden rendben lesz, Kira - biztosította őt Thomas, amikor továbbmentek. - Jobban tud vigyázni magára,

mint a legtöbb felnőtt. Várj csak, azt hiszem, erre kell mennünk.

Egy keskeny, ismeretlen utcába fordultak. A kunyhók itt közelebb épültek egymáshoz, egészen az erdő szélére, úgyhogy az egész utcát beárnyékolták a fák. Dohos rothadásszag terjengett. Egy igen büdös patakhoz érkeztek, amin egyszerű, síkos fahíd vezetett át. Thomas nyújtotta a kezét, hogy átsegítse Kirát.

A túloldalon, a sűrű és mérgező oleanderbozóton túl, ami komoly veszélyt jelentett a kölykökre, feküdt a terület, amit Lápöldnek neveztek. Bizonyos tekintetben hasonlított ez ahhoz a részhez, amit Kira az otthonának nevezett: egymáshoz közel épült, apró kunyhók, nyafogó kölykök, füst, rothadó ételek szaga, mosdatlan emberek. De a fáktól itt jóval sötétebb volt, és valami dohos bűz lengett be mindent.

- Mért kell, hogy ilyen rettenetes helyek legyenek? -suttogta Thomas fülébe Kira. - Mért kell az embereknek így élniük?

- Már csak így van ez - felelte Thomas. - Mindig is így volt.

Hirtelen egy kép jelent meg Kira szemei előtt. A köpeny. A köpeny elmesélte, hogy is volt ez mindig; és Thomasnak nem volt igaza. Voltak idők - és milyen hosszú idők -, ahol az emberek élete arannyal és zölddel hímzett. Mért ne jöhetnének újra ilyen szép időszakok? Ezt el kellett mondania Thomasnak.

- Thomas - kezdte. - Figyelj csak! Nekünk kell az üres részeket kitöltenünk. Talán fordíthatnánk a dolgokon...

Thomas kissé értetlenül nézett rá.

- Miről beszélsz?

Nem értette. Lehet, hogy soha nem is fogja.

- Felejtsd el... - rázta a fejét Kira.

Ahol elhaladtak, ott mindig elnémultak a sikátorok. Az asszonyok gyanakodva méregették őket. Kira bicegve

kerülgette a szeméttel teleszórt pocsolókat, s közben magán érezte az ellenséges tekinteteket. Rájött, nem sok értelme van cél nélkül bolyongani ezen az ismeretlen és csöppet sem barátságos helyen.

- Thomas - szólt halkán. - Meg kéne kérdezzünk valakit.

Bizonytalanul álltak egy darabig az ösvény közepén.

- Mit akartok? - Egy éles hang szólt egy nyitott ablakból. Kira egy kölyköt tartó, sovány asszonyt látott, amint kifelé néz. Férfi nem volt a környéken. A férfiak, akik itt főleg kaparok és vivők, nyilván dolgoztak.

Kira átgázolt a szúrós aljnövényzeten, és közelebb ment az ablakhoz. Egy kunyhó sötét belsejébe látott, ahonnan még jó pár félmeztelen gyerek bámult rá, unottan vagy éppen rémülten.

- Egy Matt nevű fiút keresek - magyarázta udvariasan az asszonynak. - Nem tudja, merre lakik?

- Oszt mitattok érte, ha megmondom?

- Mit adunk? - lepődött meg a kérdésen Kira. - Sajnálom, de nincs semmink, amit adhatnánk.

- Kaja senincs?

- Sajnos, nincs - tárta szét a kezét Kira.

- Van egy almám - jött közelebb Thomas Kira meglepetésére, és elővett a zsebéből egy sötétpiros almát. - Ebédre maradt - magyarázta halkán Kirának, és az asszony felé nyújtotta.

A vékony kéz kinyúlt az ablakon, és mohón megragadta a gyümölcsöt. Az asszony beleharapott, és már el is fordult.

- Várjon! - kiáltotta Kira. - Melyik az a kunyhó, amelyikben Matt lakik?

Az asszony visszafordult, tele volt a szája.

- Odább - mondta csámcsogva. - A kettéhasadt fáná.

Kira bólintott.

- És még valami, kérem - kérlelte Kira. - Tud valamit egy Jo nevű kölyökről?

Az asszony arca megváltozott, de Kira nem tudott semmit leszűrni a tekintetből.

- A kis énekes lány - sóhajtotta az asszony. - Nincs má' itten. Elcipelték.

Abban a pillanatban el is fordult, és eltűnt valahol a kunyhó sötétjében.

A göcsörtös fa csaknem a földig el volt hasadva hosszában, alig élt már. Valaha minden biztonnal ízes gyümölcsöket termelt. Ám most az ágai furcsa szögekben fityegtek, helyenként barna levelek lifegtek rajtuk.

A mögötte álló kunyhó hasonlóan nézett ki. Bentről egy asszony kiabálását és egy gyermek haragos válaszait hallották.

Thomas kopogott. A hangok elhaltak, és végül az ajtó résnyire kinyílt.

- Háttikmeg? - kérdezte hevesen az asszony.

- Matt barátai vagyunk - mondta Thomas. - Itt van? Jól van?

- Anyu, ki az? - kérdezte egy gyerekhang bentről. Az asszony Kirát és Thomast méregette, nem válaszolt. Végül Thomas a kölyöktől kérdezte:

- Itthon van Matt?

- Hámosmeg mit művelt megint? Mit akartok tőle? - kérdezte az asszony. A szemében bizalmatlanság tükröződött.

- Meglépött! És vitt kaját is - magyarázta a kölyök; borzas feje megjelent az anyja mellett. Egy kicsit szélesebbre nyílt az ajtó.

Kirát émelygés fogta el, amikor benézett a sötét, nyomorszagú kunyhóba.

- Nem tudja, hova ment? - kérdezte Kira, nagy nehezen elfojtva undorát.

Az asszony megrázta a fejét, köhögött.

- De jobb is hogy megszabadultam tőle.

Kira és Thomas vártak még egy pillanatig, majd megfordultak, hogy indulnak. Ekkor kinyílt mögöttük az ajtó.

- Várjanak má'! Éntom hun van - szólt egy gyerekhang, s a hang gazdája anyja tiltakozása ellenére az idegenek után lépett. - Oszt mit adnak? - kérdezte rögtön, miközben ujsa az orrába szaladt.

Kira felsóhajtott. Láp földén az élet, úgy látszik, csereüzletek sorozata. Nem is csoda, hogy Matt ilyen talpraesett, életrevaló lett. Kira tanácstalanul nézett Thomasra.

- Semmink sincs, amit neked adhatnánk - mondta a kölyöknek.

Az úgy nézett végig rajta, mint egy becsüs.

- Háaz ott? - kérdezte, s Kira nyakára mutatott. A lány a bőrszíjhoz kapott, amiről a csiszolt kőmedál lógott.

- Azt nem! - mondta a kölyöknek, és ujjai ráfonódtak a medálra. - Ez az anyámé volt. Nem adhatom neked.

Legnagyobb meglepetésére a kölyök bólintott, mintha megértette volna.

- Jóakkó az...? - a kölyök a hajára mutatott. Kira reggel szokás szerint egy sima, értéktelen bőrszíjjal kötötte össze a haját. Rögtön ki is vette, és a kölyök felé nyújtotta.

Az elkapta és a zsebébe gyömösölte. Úgy tűnt, elégedett a fizetséggel.

- Az anyum meggyepálta Mattet, erre a Branchcsel világgá mentek. Aszonták sose gyűnnek vissza. Mähogy Láp földre - mesélte a kölyök. - Mehogy, aszonta, vannak barátjai, akik maj sosenem verik, és kajájuk is van.

- És megfürdetik - tette hozzá Thomas nevetve.

A kölyök csak bámult, valószínűleg nem értette a szót.

- Mattnak mi vagyunk a barátai, akiről beszélt - mondta Kira. - De ha hozzánk indult, hova tűnt? Hiszen jól ismeri az utat, s már két napja eltűnt.

Matt öccse közbevágott.

- Csakhogyám megelőtte máshova mentek. Aszonta, ajándékot hoz a barátainak. Az ugye maga teccik lenni? Meg maga? - nézett Thomasra.

Bólintottak.

- Aszonta, hogy az ajándék az olyan, hogy akinek odadod, az bírni fog mindig.

Kira nagyot sóhajtott. Kis barátja járt az eszében, aki most érte vágott újabb kalandba. Vele és Jóval, a kis énekes lánnyal az a kis vidámság is eltűnt erről a nyomasztó helyről.

- Az ajándék... - válaszolta végül - nos, nem egészen ez az értelme... De mindegy... Mondd, hová ment Matt?

- Kéket szerezni.

- Kéket szerezni?

- Nemtom az mi a fene. Aszonta. Mekhogy azoknak odaát van, s őmaj' hoz neked.

Az asszony újra megjelent az ajtóban, és ellentmondást nem tűrően berendelte a kölyköt. Kira és Thomas pedig megindult a sáros úton vissza, a falu felé. Vajon hol keresheti Matt a kéket?

Közeledett a gyűlés napja. Közelsége szinte tapintható volt a faluban. Az emberek igyekeztek végezni a dolgaikkal, és már nem kezdeni újabbakba. Kira látta, hogy a szövőpajta termékei szépen összehajtogatva, halmokban álltak, de a szövőszékekbe már nem fűztek új zsinórt.

Kisebb volt a zaj, az emberek el voltak foglalva az előkészületekkel, és nem vesztegették az idejüket a szokásos civakodásokra.

Volt, aki mosott.

A szobájában Thomas igen aprólékosan, sűrű olajjal át-
itatott ronggyal újra és újra átdörzsölte az énekes botját.
Jó tapintású lett, aranyszínű; ragyogott és illatozott.

Matt nem jött meg. Jó pár nap eltelt már az eltűnése
óta. Éjszakánként, lefekvés előtt Kira kezébe vette a kis
szövetdarabot, ami annyiszor enyhítette már a félelmét,
és válaszolta meg kérdéseit. Mattre gondolt,
megpróbálta megérezni, hol lehet, s hogy biztonságban
van-e. Vigaszt adott az anyag, de választ nem.

Gyakran hallották nap közben a kis énekes, Jo hangját,
olykor sírását. Ismétlődő dallamokat hallottak, ugyanazt
a szöveget újra és újra, de néha, mintha csak Jo kapott
volna egy kis időt a saját művészetére is, olyan sosem
hallott szépségekkel teli dallamokat énekelt, hogy
Kirának elakadt a lélegzete.

Éjjelente Kira lesurrant a kulccsal, és meglátogatta a
gyereket. Jo már nem kérdezett az anyjáról, csak erősen
szorította Kirát a sötétben. Suttogva meséltek egymás-
nak. Kira megfésülte Jo haját.

- Kopoghatok a fésűvel, amikó csak köll - bámult a
plafonra Jo.

- Igen. És mi jövünk - simogatta meg Kira a kislány
arcát.

- Énekelhetek neked? - kérdezte Jo.

- Majd egyszer - mondta neki Kira. - Most nem. Nem
csaphatunk zajt. A mi titkunk kell maradjon, hogy ide
járom.

- Maj' kitalálok egy éneket - szólt Jo. - Eseccer
eléneklöm neked olyan hangosan, ahogy csak bírom.

- Rendben... - nevetett Kira. - Nemsokára gyün a
gyűlés.

- Igen, tudom.

- Aszongyák, elül fogok ülni.

- Jó neked! mindent láthatsz majd. Látod majd közelről a gyönyörű köpenyt. Azon dolgozom - magyarázta Kira. - Csodálatos színei vannak.

- Hamaj' én leszök az énekes - szólt a kölyök -, újra csinálhatok majd saját énekeket. Hamá' jóltom a régiket.

Jamison egyik látogatásán Kira már a teljesen kijavított köpenyt mutathatta meg. A férfi igen elégedett volt a munkájával.

- Remek munkát végeztél, Kira - mondta. - Itt különösen.

Egy olyan részre mutatott, amit Kira maga is rendkívül nehéznek talált. Tűztől és robbanásoktól összeomló, hatalmas épületek bonyolult ábrázolása volt. Kira ügyesen megtalálta a sok narancsot és vöröset, valamint a falak és a füst szürkéinek különböző árnyalatait. De a hímezés nem volt könnyű. Kirának fogalma sem volt, mik lehettek ezek az épületek, sohasem látott hozzájuk hasonlót. A tanácsépület, a lakhelye volt az egyetlen nagyobb épület, amit ismert, ám még ez is igen apró volt a köpenyen ábrázoltakhoz képest. Ezek elképesztő magasságba törtek az égen, sokkal, de sokkal magasabbra, mint a legnagyobb fák.

- Ez volt a legnehezebb rész - mondta Jamisonnak. - Nagyon bonyolult volt. Lehet, hogy ha valamivel többet tudnék az épületekről, s arról, hogy mi történt velük...

Zavarba jött.

- Talán jobban oda kellett volna figyeljek a Romlás énekére - vallotta be. - minden évben nagyon izgatottan vártam, hogy elkezdődjön, de míg hallgattam, gyakran elkalandoztam.

- Fiatal voltál - szólt Jamison. - És az ének nagyon hosszú. Senki sem tud minden részre egyformán figyelni, különösen a kölyökök nem.

Jamison becsukta a szemét, és Kira látta, hogy ajkai hangtalanul mozognak. Aztán hangosan kezdett énekelni:

Lángolj, keserves világ, Tüzes pokol, Izzó halál...

Kinyitotta a szemét.

- Azt hiszem, ez az a rész. Persze, folytatódik még sokáig.

- Nem is értem, hogy tudja az énekes az egészet megjegyezni - mondta Kira. Egy pillanatig az jutott eszébe, érdeklődik Jamisonnál az alsó szinten lakó gyermek, a jövő énekesé felől, akit a véget nem érő dal megtanulására kényszerítenek. De habozott, és a pillanat elszállt.

- Először is ott van a bot, ami segít neki - felelte Jamison. - Azonkívül már kisgyermek korban elkezdte tanulni. És az már nagyon régen volt. Aztán folyton gyakorol. Amíg te elkészíted a köpenyt, ő felkészül a dal az évi előadására. A szöveg persze mindig ugyanaz, de minden évben másra fekteti a hangsúlyt. Egész évben az Énekekkel foglalkozik, tervezi és gyakorolja az előadást.

- Hol?

- A Tanácsépület egy másik részében van szállása.

- Csakis az ének előadásakor láttam őt.

- Igen. Sosem mutatkozik.

Ismét a köpeny fölé hajoltak, és aprólékosan megvizsgálták, nem hagyott-e ki valamit Kira. A vigyázó teát hozott, és ők leültek. A köpenyről beszélgettek, és a történetről, amit elmond; a romlás előtti időkről. Jamison ismét becsukta a szemét, és idézett.

Elpusztult mind Bogo tabal, Timore toron, Totoo sem áll...

Kira ismerte és szerette ezeket a sorokat, bár nem értette. Kölyökkorában sokszor e ritmikus, rímelő sorok rázták fel unalmából a végeláthatatlan ének során. „Bogo tabal, Timon toron” énekelte magában olykor.

- Mit jelent ez a rész? - kérdezte most Jamisontól.
- Azt hiszem, ezek az elveszett helyek nevei.
- Nagyon érdekelne, milyenek lehettek ezek a helyek.

Timore toron... Jól hangzik.

- Ez a munkád része - szólt Jamison. - A hímzéseid emlékeztetnek minket arra, hogy nézhetek ki ezek a helyek.

Kira bólintott, és végigsimított a köpenyen. Ujjai megtalálták a leomló városokat.

Jamison az asztalra tette a teáscsészét, és az ablakhoz ment.

- A munkások végeztek. Az idei gyűlés és az idei ének után majd új fonalakat festhetsz az új hímzésekhez.

Kira csalódottan pillantott fel. Azt remélte, meglát egy kis mosolyt, amiből világos lesz, hogy Jamison tréfál. De a férfi tekintete ünnepélyes volt. Kira úgy képzelte, hogy ha ezt a munkát befejezi, visszatérhet a saját dolgaihoz, azokhoz az új mintákhoz, melyeket belül látott és az ujjában érzett.

- Annyira megviseli a köpenyt az ének előadása, hogy újabb javításokra lesz szükség? - kérdezte, és megpróbálta nem érzékeltetni, milyen fájdalmas számára a gondolat. Kedvében akart járni Jamisonnak. Végül is ő volt a védője. De nem akarta egész életében a köpenyt javíttatni.

- Nem, dehogy - a hangja biztató volt. - Édesanyád mindig elvégezte az apróbb javításokat, te pedig most teljesen újrähímized azokat a részeket, melyek helyreállítást kívántak. Az idei gyűlés után alig néhány felfeslett hímzést kell majd csak kijavítanod.

- Hát akkor... ? - kérdezte zavartan Kira. Jamison az üres részre mutatott.

- Itt a jövő. És te fogod majd elmondani nekünk az ujjaidal és a fonalaiddal - pillantott Kirára, átható, izgatott tekintettel. Kira megpróbálta elrejtteni felindultságát.

- Máris? - motyogta. Jamison szólt már erről a hatalmas feladatról. De Kira azt gondolta, majd ha nagyobb lesz, több gyakorlattal, nagyobb tapasztalattal ...

- Már így is nagyon sokáig vártunk rád - felelte, és kemény, kihívó tekintettel nézett Kirára, mintha csak azt próbálgatná, mer-e ellenkezni a lány.

16

Korán elkezdődött.

Még az épület másik feléből is tisztán hallotta Kira, hogy az emberek már hajnalban gyülekeznek. Sietve felöltözött, megfésülködött, és átrohant Thomashoz. Onnan egyenest a főtérre, a tömegre láttak.

Ez a tömeg, szemben a vadászatkor összecsiszódóval, igen fegyelmezett volt. Még a kicsi kölykök is csöndben, anyjukba kapaszkodva várakoztak. A hang, ami Kirát felébresztette, nem kiabálás vagy veszekedés hangja volt, egyszerűen csak a lábak ütötte zaj. A lápföldi ösvény felől emberek néma folyama érkezett. Az ellenkező irányból, onnan, ahol Kira hajdan lakott, érkeztek olyanok is, akiket megismert. Ott volt megözvegyült nagybátyja, Dannel, a fiával, de a kislány, már nem volt vele, feltehetően már odaadták másnak.

Más napokon a családok nemigen voltak együtt; a kölykök felügyelet nélkül csavarogtak, a szülők dolgoztak. Ma azonban a férjek együtt voltak a feleségükkel, a gyerekek a szüleikkel. Ünnepléses és várakozásteljes volt a hangulat.

- Hol a bot? - kérdezte Kira, amint körülnézett a szobában.

- Tegnap elvitték.

Kira bólintott. Tőle is elvitték a köpenyt az előző nap. És bármilyen terhes is volt már számára ez a munka, a köpeny nélkül valahogy üres lett a szobája.

- Le kéne menjünk? - kérdezte Thomast, bár nemigen fűlött a foga a tömeghez való csatlakozáshoz.

- Nem, azt mondták, majd értünk jönnek. Megkérdeztem a vigyázót, aki a reggelit hozta.

- Nézd csak! - mutatott ki az ablakon Thomas. - Ott hátul, a fa mellett, a szövőpajtánál. Nem Matt anyja az?

Kira követte tekintetével Thomas ujjának irányát, és meglátta azt az asszonyt, aki olyan gyanakodva méregette őket kunyhója mocskából. De ma tiszta és ápolt volt; mellette a kezét fogva ott állt a kölyök, aki annyira hasonlított Mattre. Kira Mattre gondolt, és szomorúság öntötte el a szívét.

Ahogy Kira végigtekintett az arcok tengerén, itt-ott felismert valakit: a szövőasszonyokat, a kimosakodott hentest, aki nagydarab feleségével meg két langaléta fiával várakozott a tömegben. Mostanra az egész falu összegyűlt, csak néhány késve érkező rohant még végig az utcákon.

A tömegben hullám futott végig, és olyan mintát vett fel, mint a folyó felszíne, amikor fatörzs úszik rajta végig.

- Minden bizonnyal kinyitották a kapukat - mondta Thomas, és előrehajolt, hogy jobban lásson.

Figyelték, ahogy a falu egész lakossága betódul az épületbe. Végül, amikor a tömeg már szinte teljesen eltűnt a térről, egy vigyázó jelent meg Thomas ajtajában.

- Gyertek! - mondta.

Azt a gyors pillantást nem számítva, amikor a résnyire nyitott ajtón Jamisont keresve benézett, Kira nem látta

az Őrzők Tanácsának termét a hónapokkal azelőtti tárgyalás óta. Milyen más volt minden akkor: egyedül, éhesen, az életét féltve lépkedett végig a terem központi hajóján.

Most is a botjára támaszkodott, mint aznap. Ám most tiszta volt, egészséges, és nyugodt. Ma egy színpadhoz közeli oldalsó ajtón kísérték be őket, így láthatták a falusiak rájuk szegeződő tekintetét.

A vigyázó egy három székből álló sorhoz kísérte őket a bal oldalon, közvetlenül a színpad alatt. A székek a közönség felé néztek. Kira észrevette, hogy a másik oldalon egy hosszabb széksort helyeztek el, melyen már ott ültek az Őrzők Tanácsának tagjai. Jamison is köztük volt. Hirtelen eszébe ötlött Kirának a szokás, és meghajolt az Imádat Tárgya előtt. Aztán Thomast követve leült az egyik székre. Morgás futott végig a közönségen, és Kira elvörösödött zavarában. Nem szeretett kiválasztva lenni. Nem akart itt ülni, elől. Még jól emlékezett a szövönők egyikének hangjára a minap:

„Nem hinném, hogy ránk lenne szüksége...”

Nem igaz! Szükségem van mindannyiótokra. Szükségünk van egymásra.

Ahogy a tömegben végighordozta tekintetét, azok az idők jártak a fejében, amikor még anyjával járt a gyűlésekre, kötelességszerűen. Mindig hátul ültek, ahonnan nem látott és nem hallott szinte semmit, ezért fárasztónak és unalmasnak találta az egész eseményt. Időnként megpróbált feltérdelni a székén, hátha a nézők válla fölött megpillanthatja az énekest. Anyja azonban mindig résen volt, és gyengéden visszakényszerítette a székbe, amikor fészkelődött. De hát a gyűlések mindig unalmasak voltak a kölykök számára.

Az addig mozgolódó és sugdosódó közönség teljesen elcsendesedett, amikor Kira és Thomas elfoglalták a helyüket.

Mindenki várt. Végül az őrzők feje, aki már négy szótagos volt (Kirának sehogy sem akart eszébe jutni a neve, talán Bartholemew?) és akit nem látott a tárgyalás napja óta, felkelt a székéből a túloldalon. Középre jött, a színpad elé, és megkezdte a szertartást.

- A gyűlés megkezdődik - jelentette ki.

- Imádjuk a Tárgyat! - mondta aztán, a színpad felé fordult, és meghajolt. Az egész közönség meghajolt kissé a fakereszt felé.

- Bemutatom az Őrzők Tanácsát - Jamison és a többi őrző felé intett, azok pedig egy emberként álltak föl. Egy pillanatig Kira nem volt biztos benne, kell-e ilyenkor tapsolnia a közönségnek. De aztán pisszegés futott végig a közönség sorain, és mindenki csöndben maradt. Néhányan a tanács felé bólintottak.

- Most először mutathatom be a jövő faragóját - Thomas felé intett, aki bizonytalanul nézett körbe.

- Állj föl! - suttogta Kira, úgy érezte, ez a helyes viselkedés.

Thomas félszegen felállt, egyik lábáról a másikra helyezte a súlyt. Néhányan neki is bólintottak. Visszaült.

Kira tudta, hogy most ő következik, ezért a botjáért nyúlt, ami a széknek volt támasztva.

- Először mutathatom be a köpenyhímzőt, a jövő ábrázolóját.

Kira olyan egyenesen állt, ahogyan csak tudott. Fogadta a főhajtásokat. Visszaült.

- Először mutathatom be a jövő énekesét. Egy nap ő viseli majd a köpenyt.

A falusiak mind egy oldalsó ajtó felé pillantottak, ami éppen kinyílt. Kira látta, ahogy a vigyázók előretolják Jót, s a mellette lévő üres szék felé terelik. Az új, de dísztelen ruhába öltöztetett kölyök egy darabig bizonytalanul állt, aztán meglátta Kirát, aki mosolyogva hívta. Jo elmosolyodott, és az üres székhez sietett.

- Ne ülj még le...! - suttogta neki Kira. - Állj még, és nézz az emberekre. Légy büszke!

A jövő énekes szemérmesen mosolyogva, egyik lábával a másik bokáját vakarva állt a közönség előtt.

Állt, mosolygott, s az emberek egyszer csak visszamosolyogtak.

- Most már leülhetsz... - suttogta Kira.

De Jo felemelte a kezét és megmozgatta apró ujjait. Halk nevetés futott végig a közönségen.

Aztán Jo megfordult, és fölmászott, először térdrel, a székre.

- Integtettem nekik kicsit - tájékoztatta Kirát.

- Végül bemutatom az énekest, aki a köpenyt viseli - jelentette be az őrzők feje, és az emberek elcsöndesedtek.

Az énekes, vállán a csodálatos köpennyel, jobb kezében pedig a faragott bottal a másik oldalon jött be. mindenkinek elállt a lélegzete. Minden évben láthatták az énekest és a köpenyt. Idén azonban, Kirának hála, a köpeny gyönyörű volt. Ahogy az énekes a színpadra lépett, a ruha ráncai megmegcsillantak a fáklyafényben; ragyogtak a hímzések csodálatos színei. Aranyak, narancsig sötétedő világossárgák, vörösek, a rózsaszíntől a karmazsinig; mindenféle árnyalatú zöldek mesélték el a romlás történetét. Ahogy az énekes fellepett a színpadra, Kira láthatta a hátán az üres részt, melynek kitöltésére őt jelölték ki. A jövőt kell oda megalkotnia.

- Mi ez a zaj? - kérdezte halkán Thomas.

Kira eddig el volt foglalva a köpennyel, és mindennel, amit jelentett. De most már ő is hallotta a tompa, szaggatott, fémes zörgést.

- Nem tudom... - suttogta vissza Kira.

Az énekes megállt a színpad közepén, és miután kissé meghajolt az Imádat Tárgya előtt, a közönség felé fordult. Fogta a botot, bár egyelőre még nem volt szüksége

a segítségére. Az arca kifejezéstelen volt. Lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett.

A rejtélyes hang megszűnt. Bárhogy hallgatózott is Kira, nem hallotta a csörgést. Thomasra nézett, vállat vont, és hátradőlt a széken. Jóra pillantott, és látta, hogy a gyermek szemei is csukva vannak, ajkával pedig némán formálja az első szavakat.

Az énekes felemelte az egyik kezét, és Kira tudta, hogy most a köpeny azon szárát emeli a magasba, ami a világ eredetét ábrázolta: a tenger és a szárazföld szétválását, a halak és a madarak fölbukkanását. Érezte a közönség révült csodálatát, és nagyon büszke volt a munkájára.

Felszökkent az erős, telt bariton hang. Igazi dallama még nem volt. Az ének kántálással kezdődött. Kira emlékezett rá, hogy időről időre megjelennek a különböző dallamok. Lassú, lírai részek harsány, gyors ritmusú szakaszokkal váltakoznak majd. De az ének lassan indult, ahogy a világ története is.

„Kezdetben...”

Thomas megbökte Kirát, és a fejével Jo felé intett. Kira odapillantott és elmosolyodott: a kis énekes mélyen aludt a hatalmas székben.

Késő délelőtt volt, az ének már órák óta tartott. Nyilván sok kölyök szundikált a teremben Jóhoz hasonlóan.

Kira most nem unatkozott, és nem szunyókált el. Neki az ének már utazás volt a minták között is: ahogy az énekes sorra mondta történeteit, Kira mind a jelenetre, mind pedig a rajta végzett munkára pontosan emlékezett, sőt arra is, hogyan válogatta Annabellánál a megfelelő árnyalatú fonalakat. Bár figyelt, gondolatai néha saját dolgai felé kalandoztak: most, hogy öreg mestere fonalai majdnem teljesen elfogytak, Kira csak

magában bízhatott. Thomas újra és újra felmondatta vele azt, amit a lapokra lejegyzett.

Bár Kira nem árulta el senkinek, még Thomasnak sem, nemrég legnagyobb meglepetésére azt fedezte fel, hogy a szavak egy jó részét el tudja olvasni. Ahogy a faragó ujját követte a lapon, hasonlóságokat fedezett föl a szavak között, később bizonyos megfeleléseket a hangok és a kacskaringós jelek között. Olyan volt, mint egy játék. Igaz, tiltott játék, kétségtelenül, Kira mégis folyton azon kapta magát, hogy a szöveget bogarássza, és az lassan elkezdte felfedni számára titkait.

Az énekes most egy csöndes résznél tartott, a világkatasztrófák egyike utáni időszakról regélt, ahol jég – fehér és szürke, apró öltésekkel készült felületek, melyeknek nem is volt igazi textúrája, inkább valami rejtelmes simaság jellemezte őket – borította el a falvakat. Kira nagyon ritkán látott jeget, csak a leghidegebb hónapokban olykor, ha ónos eső hullott a falura és letördelte az ágakat vagy ha a folyó partközeiben befagyott. De a köpenyen ábrázolt pusztulás félelmetes volt, és Kira boldog volt, amikor a jég szélénél újra megjelent a zöld, és nyugodt növekedési időszak kezdődött.

Az énekes most épp ehhez a „zöld” részhez ért, hangja dallamossá, lággyá vált a pusztulás éles és harsány kántálása után.

Thomas ismét Kirához hajolt, és megbökte. A lány Jóra pillantott, de nem látott változást.

– Figyeld a széksorok jobb oldalát! – suttogta Thomas. Kira figyelt, de nem látott semmit. – Csak figyeld! – mondta Thomas.

Pár pillanat múlva Kira is meglátta, amire Thomas gondolt: valami lassan, óvatosan mozgott a padlón, időnként meg-megállt, majd továbbcsúszott.

Kira most nem látta az emberek fejétől, ezért kicsit jobbra dőlt, vigyázva, nehogy az Őrzők Tanácsa felfigyel-

jen bármire is. De úgy látszott, mindannyiukat lekötötte az ének.

A valami újra megmozdult, és Kira végre felismerte, hogy egy apró emberi lény közeledik, négykézláb, akár egy lopakodó állat. A szélen ülők már felfedezték a jelenlétét. Bár szemüket a színpadra szegezték, észre lehetett venni a kis forgolódást, az egymásra pillantásokat, a meglepett tekinteteket. Az apró ember pedig csak kúszott tovább, lassan már egy vonalban volt az első sorral.

Ahogy közeledett, Kirának egyre kevésbé kellett kihajolnia, hogy lássa. Végül a kis behatólój feje kibukkant az első sor mellett. Mosolyogva nézett a színpadra, Jo és Thomas – felé.

Matt!

Kira szerencsére nem kiáltotta hangosan, csak a szájával formálta némán a szót.

Matt felemelte a kezét, és az ujjaival integetett.

Az énekes fogást váltott a boton, és folytatta az éneket.

Matt kinyitotta az egyik tenyerét, és Kira felé mutatott valamit, de a félhomályban nem lehetett felismerni. Aztán a hüvelyk- és a mutatóujja közé csíptette, úgy próbálkozott, de Kira csak megrázta a fejét, úgy jelezte, nem jött rá, mi az. Aztán Kira, mivel büntudata volt, hogy a figyelme elkalandozott, ismét a színpad felé fordult. Tudta, hogy hamarosan ebédszünet lesz, akkor majd beszél a kölyökkel, és megcsodálja majd, amit hozott.

Az énekes vidám dallamoknál tartott, gazdag aratásokról, hatalmas lakomákról énekelt. Az éneknek ez a szakasza illett ahhoz, amit Kira most érzett: boldog volt, hogy Matt végre visszatért, hogy nem esett bántódása.

Mire újra a széksorok széle felé nézett, a fiú már nem volt ott.

- Ehet velünk a kis énekes?

Dél volt, szünet. A vigyázó meghányta-vetette Kira kérését, végül beleegyezett. Kira, Thomas és az ásítózó Jo az oldalajtón át kiléptek a teremből, felmentek Kira szobájába, és ott várták az ebédet. Odakint, a főtéren az emberek otthonról hozott ebédjüket fogyasztották és az énekekben hallottakat vitatták, mint ilyenkor mindig.

Amíg Thomas és Jo nekiláttak a bőséges ebédnek, ő átment Thomas szobájába, hogy a maszatos arcú fiú és törött farkú kutyája után nézzen a téren. De nem kellett kinéznie az ablakon. Már ott vártak rá a szobában.

- Matt! - kiáltotta Kira, félrerakta a botját, leült az ágy szélére, és megölelte a fiút. Branch a lábainál ugrabugrált, a bokáit nyalogatta.

- Nagyon hosszút mentem! - jelentette ki büszkén Matt.

Kira elfintorította az orrát.

- És ha jól érzem, egyetlenegyszer sem fürödtél a hosszú út alatt.

- Nemvót idő rája. Hoztam ajándékot neked - mondta izgatottan.

- Mi volt az, amit feltartottál a gyűlésen? Nem láttam jól.

- Két dogot is hoztam neked. Egy nagyot, meg egy kicsit. A nagyot maj' később. De a kicsi az itt van a zsebembe. - Benyúlt az egyik zsebébe és egy marék mogyorót meg egy döglött szöcskét húzott elő. - Akkó' a másikba lesz.

Matt a másik zsebébe nyúlt, és győzedelmes mosollyal húzott elő valamit.

- Há' tessék! - nyújtotta át Kirának.

Kira kíváncsian söprögette le a tárgyról a koszt és a levéldarabokat. Aztán, mialatt Matt leste a hatást, széthajtogatta, és az ablakhoz ment vele, hogy jobban lássa.

Csak egy darabka mocskos és gyűrött anyag volt, semmi több. Mégis: ennél többet Matt nem hozhatott.

- Matt! - szólt Kira elfogódott hangon. - Te kéket találtál!

Matt arca ragyogott.

- Ottvót, ahun mondta.

- Ahol ki mondta?

- Há ő. Az öregasszony, aki föstött. Aszonta, van kék odaát.

- Annabella? Igen, emlékszem. Tényleg ezt mondta.

Kira kiterítette az anyagot az asztalra, hogy jobban szemügyre vegye. Mély, élénk kék volt. Az ég, a béke színe.

- De honnan tudtad, hol van, Matt? Honnan tudtad, hova kell menni?

Vállat vont, és mosolygott.

- Hámer megjegyeztem, hova mutatott, osztán csak arra mentem. Vót egy ösvény. De nagyon messze van ám!

- És veszélyes, Matt! Keresztül kell menni az erdőn!

- Nemkő félni az erdőben semmitül. Nincsenek vadak, azt mondta Annabella is. Demongyuk napokig mentünk. Branch bogarat evett. Émmeg, hánekem vót kajám...

- Édesanyádtól csented.

Matt bűnbánó tekintettel bólintott.

- ... de nemvót ölég. Mikó elfogyott, magokat ettem, főleg. De megettem vón a bogarakat is, ha kő - tette hozzá kérkedve.

Kira csak félig figyelt a fiúra, továbbra is az anyagot simogatta. Olyan régen vágyott a kékre, és most itt van a kezében.

- Mikó odaértem, azok az emberek adtak kaját, van nekik egy csomó.

- De látom, vizük nincs - kötekedett Kira.

A fiú méltóságteljesen vakargatta koszos térdét, és engedte a füle mellett a megjegyzést.

- Meg vótak lepve, hogy látnak. Aztán adtak egy csomó kaját. Meg Branchnek is. Nagyon bírták.

Kira lepillantott a kutyára. A lábai előtt aludt. Játékosan megbökögte a szandálja orrával.

- Persze, hogy bírták. Branchet mindenki szereti. De Matt...

- Mi az?

- Kik ők? Akiknek van kéjük?

Matt felemelte vékony vállait, s azzal együtt a szemöldökét is.

- Nemtom - mondta. - Meg van törődve mind, de rengeteg a kaja. És a hely nagyon csendes, meg békés, meg minden.

- Hogy érted azt, hogy meg vannak törődve? Matt Kira rossz lábára mutatott.

- Hámint te. Némelyik nem megy jól. A másik meg máshogy törődött. Nem mind. De egy csomó. Szerinted azé olyan csendesek meg rendesek, mer törődöttek?

Kira nem felelt, felkavarta Matt leírása.

17

A fájdalom erőt ad, mondta mindig az anyja. Azt nem mondta, hogy kedves vagy csöndes leszel tőle.

- Mindegy - folytatta Matt. - Van nekik kékjük, abbiztos. Mosmá szeretsz de nagyon? - mosolygott Kirára, aki visszamosolygott rá, és azt mondta, őt szereti a legjobban a világon.

Matt az ablakhoz ment, és lábujjhegyre állva kinézett a térre. A tömeg még mindig ott volt, de úgy látszott, Matt valahova messzebbre néz. A szemöldökét ráncolta.

- Tetszik a kék? - kérdezte Kirától.

- Matt - felelte lelkesen Kira. - Imádom. Köszönöm.

- Ez a kisajándék. Demaj jön a nagy nemsokára - szólt a fiú, és visszafordult az ablakhoz. Nagyon bámult valamit. - Még nemmos, mongyuk.

Aztán megfordult.

- Van kajád? - kérdezte. - Ha fürdök?

Matt és Branch Thomas szobájában maradt, amíg a többiek lementek a gyűlés délutáni részére. Az énekes, aki szemlátomást kipihenten tért vissza a szünet után, ismét ceremoniális belépőt produkált. A botot magasba tartva fogadta a közönség ünneplését a színpad előtt. Az arckifejezése nem változott. Egész nap ugyanaz maradt. Nem volt büszke mosoly az arcán, egyszerűen csak élénk tekintettel nézte a közönséget, akiknek az ének a teljes történelem volt, felemelkedéseik, bukásaik, hibáik, újabb és újabb próbálkozásaik és reményeik története. Kira és Thomas is tapsolt, amit Jo is ellesett tőlük, és lelkesen csapta össze a kezét.

Az énekes megfordult, és elindult fölfelé a színpad lépcsőin. Kira Thomasra bámult. Ő is hallotta. A tompa, fémes, csörgő hangot. Ugyanazt, amit reggel hallottak, még az ének kezdete előtt. Kira zavartan nézett körbe, de úgy tűnt, senki más nem figyelt föl a zajra. A falusiak az énekest nézték, ahogy nagyokat lélegezve fölkészül az előadásra. A színpad közepére vonult, ujjával megtapogatta a botot. Egy egészen picit megingott, előrelépett.

Akkor egy másodpercre újra hallatszott a zaj. És Kira egyetlen futó pillanatra látta, mi okozza. Elborzadt. De aztán újra csönd lett. Elkezdődött az ének.

- Mi a baj, Kira, mondd már! - Thomas követte a lépcsőn. A gyűlés véget ért. Jót elvitték a vigyázók, de csak azután, hogy jócskán megmártózott a sikerben.

A hosszú délután végén, amikor a közönség felállt és az énekessel együtt énekelte a csodálatos „Amen, úgy legyen”-t, ami az ének befejező szakasza volt, az énekes maga hívta fel a színpadra a kis Jót. S bár a gyermek gyakran elszunyókált a hosszú ének alatt, amikor világos lett számára, hogy az énekes őt hívja, leugrott a székéről, és átszellemülten rohant föl a színpadra. Fönt megállt az énekes mellett, arcáról sugárzott a boldogság, egyik kezével integetett a közönségnek. Az emberek feledve az ünnepélyességet, füttyültek, tapsoltak és dobogtak.

Kira némán, mozdulatlanul figyelt. Amit az imént megtudott, olyan borzalommal és szomorúsággal töltötte el, hogy az teljesen letaglózta.

Ugyanez a szomorúság volt még vele, amikor az ünnepség végén, a lépcsőn fölfelé Thomas faggatta. Nagy levegőt vett, és arra készült, hogy elmondja a fiúnak, amit megtudott.

Ám a lépcső tetején Matt zavarta meg őket, már messziről integetett a folyosón Kira nyitott ajtajából.

- Itt van! A nagy ajándék!

Kira belépett a szobába, de rögtön meg is torpant. Szeme egy idegen férfin akadt meg, aki elcsigázottan hevert a székében. Hosszú lábai elárulták, hogy igen magas. A hajába már ősz szálak vegyültek, bár nem volt még öreg; három szótagos, igyekezett Kira kategorizálni, hátha ez valamiképpen megmagyarázza majd a jelenlétét. Igen, három szótagos, ahogy Jamison vagy a nagybátyja. Megbökte Thomast.

- Nézd! - suttogetta. A férfi ingére mutatott. - Kék.

A hangokra és persze Matt nehezen palástolt izgatottságának zajaira a betolakodó felállt, és Kira felé fordult. Kira azon tűnődött, vajon miért nem kelt fel a férfi rögtön, amikor belépett, hiszen ez lett volna az elvárható gesztus, különösen, hogy a férfi kimondottan barátságosnak és udvariasnak látszott. Kissé mosolygott is. Kira most vette csak észre, hogy vak. Forradások szelték át az arcát a homlokától az álláig. Tekintete üres volt. Kira sosem látott még világtalan embert, de hallott már róla, hogy történhet ilyesmi baleset vagy betegség következtében. De náluk a fogyatékosokat mindig a mezőre viszik, mert használhatatlanok.

Hogyhogy ez a világtalan ember életben van? Hol talál rá Matt?

És mit keres itt?

Matt még mindig össze-vissza ficáncolt és ágaskodott: várta a hatást.

- Én hoztam ide! - jelentette ki vidáman. Megérintette a férfi kezét, mint aki megerősítést vár. - Én hoztalak, ugye?

- Te bizony - mondta a kölyöknek szeretetteljes hangon. - Kitűnő kalauz voltál.

- Odaátról hoztam - fordult Matt Kira és Thomas felé. - De osztán a végin aszonta, magától akarja érezni az utat. Aszontam, tartsa magánál Branchet, az segít, de egyedű' akart gyünni. Odatta az anyagot kisajándéknak. Látod? - Matt megfogta a férfi ingét, és megmutatta hátul azt a részt, ahonnan a darabot kitepték.

- Sajnálom - mondta Kira zavartan.

- Van még pár - mosolygott a férfi. - Tudod, Matt olyan izgatott volt, hogy előreküldtem neked egy kis darabot a kék ingemből. Legalább kipróbálhattam magam, idetalálok-e segítség nélkül. Jártam már itt, de az nagyon régen volt.

- És figyu! - ugrándozott izgalmában Matt, mint egy kiskutya. Fölkapott egy táskát a szék mellől, és kinyitotta. - Víz kő maj' - néhány összeesett növényt emelt ki belőle. - Maj' rendbe gyünnék, ha kapnak inni.

- De ezt nem fogod ám elhinni, figyu! - fordult Matt ismét a vak férfi felé, megrángatta az ingét, hogy magára vonja a figyelmet.

- Mit?

- Itt van fönn a víz egybű. Aszitted, maj a folyóhoz kő vinni a növényeket! De nem, csak kikő nyitni az ajtót, oszt máris innen spriccel a víz!

Odalépett az ajtóhoz, és kinyitotta.

- Hát akkor itasd meg a növényeket, Matt! - javasolta a férfi. Kirához fordult. Úgy látszik, érezte merre van. - Csülleget hoztunk - magyarázta. - Ez kell a kék fesítéshez.

- Gyönyörű ing - rebegette Kira. A férfi elmosolyodott.

- Matt azt mondta nekem, olyan a színe, mint az égnek egy ragyogó nyári reggelen.

Kira egyetértett.

- Igen. Pontosan olyan.

- Vagy olyasmi, mint a hajnalka virága, gondolom - mondta a férfi.

- Úgy van. De hát honnan tudja...

- Nem voltam mindig világtalan. Emlékszem még néhány dologra.

Hallották a vízcsobogást.

- Matt! Meg ne fullaszd őket! - kiáltott a férfi. - Hosszú út lesz újabbakat hozni.

Ismét Kirához fordult.

- Persze boldog lennék, ha hozhatnék újabbakat. De úgy vélem, nem lesz rá szükség.

- Kérem - szólt Kira. - Üljön le. Hamarosan fölküldik majd a vacsorát.

Kira, bár össze volt zavarodva, nem feledkezett meg az alapvető udvariasságról. A férfi igen értékes ajándékot hozott neki. Hogy miért, azt még nem értette. Hiszen milyen borzalmasan nehéz lehetett vakon idejönni egy kisfiú segítségével.

Ráadásul az út végén, amikor Matt előrerohant az ingcafattal, a férfi egyedül jött. Hogy lehetséges ez egyáltalán?

- Szólok a vigyázóknak - mondta Thomas. A férfi felkapta a fejét.

- Ki az? - kérdezte, mert most hallotta először Thomas hangját.

- Itt lakom a folyosón - magyarázta Thomas. - Én dolgoztam az énekes botján, míg Kira a köpenyen. Maga talán nem is tudja, mi az a gyűlés, de az egy fontos...

- Tudok róla - szólt a férfi. - mindent tudok róla.

- Kérem - tette hozzá határozottan -, ne rendeljen nekem ételt. Senki nem tudhatja, hogy itt vagyok.

- Étél? - bukkant föl Matt feje a fürdőszobaajtóban. - Akkor Kiráét is és az én adagomat is az én szobámba hozatom - javasolta Thomas. - Majd megosztozunk rajtuk. Úgy is mindig több, mint amit meg tudunk enni.

Kira bólintott, Thomas pedig Matt társaságában elhagyta a szobát.

Kira egyedül maradt a kék inges idegennel. A férfi testtartásán látszott, hogy nagyon fáradt. Kira az ágy szélére ült a férfival szemben, és a megfelelő mondatokon, a megfelelő kérdéseken tűnődött.

- Matt csodálatos fiú - mondta rövid szünet után. - De néha elfelejt dogokat a nagy izgalomban. Nem mutatott be, például. A nevem Kira.

A vak férfi bólintott.

- Tudom. mindent elmondott rólad.

Kira várt egy kicsit. Aztán megtörte a csöndet.

- Azt azonban nem mondta meg, hogy maga kicsoda.

A férfi szemei mintha valahova Kira mögé néztek volna. Beszélni kezdett, de elcsuklott a hangja. Mély levegőt vett. De nem folytatta.

- Sötétedik - szólt végül. - Ha az ablak felé fordulok, érzem a fény változását.

- Értem.

- Így találtam ide, amikor Matt előreszaladt. Azt terveztük, hogy várunk, és csak az éj leple alatt jövünk be a faluba. De sehol sem volt senki, így biztonságosan jöhettünk nappal is. Aztán Matt jött rá, hogy ma van a gyűlés napja.

- Igen - mondta Kira. - Kora hajnalban kezdődik.

Nem fog válaszolni a kérdésemre, gondolta.

- Emlékszem még a gyűlésekre. És emlékszem az ösvényre. A fák persze sokat nőttek. De éreztem az árnyékokat. Így jöttem át a falun, a fények alapján.

Aztán elhúzta a száját.

- És éreztem a hentes kunyhóját.

Kira bólintott, és kacagott.

- Aztán, a szövőpajtánál éreztem az anyag- és a szövőszékek fájának szagát. Ha dolgoztak volna ott az asszonyok, felismertem volna a zajokat.

- Hát... így jöttem ide egyedül. Aztán találkoztam Mattel, és felhozott a szobádba.

Kira várt. Aztán azt kérdezte:

- Miért?

A férfi megérintette a saját arcát. Végighúzta az ujját a forradásokon, végigkövetve őket az arcán, a nyakán. Azután benyúlt az ingnyakába, és egy bőrszíjat húzott elő. Kira meglátta a medált, ami pont ugyanolyan volt, mint az övé.

- Kira - szólt a férfi, bár Kira már tudott mindent. - Christopher vagyok. Az apád.

Kira elképedve bámult rá. Láta, hogy szemei, bár világukat vesztették, könnyezni még képesek.

Valami titkos helyre vitte Matt Kira apját éjszakára. Am az, mielőtt pihenni tért volna, még mesélt egy keveset.

- Nem vadak voltak - felelte lánya első kérdésére. - Emberek. Nincs odakint semmiféle vad.

Hangja éppoly magabiztosan csengett, mint Annabelláé.

- De... - próbált közbevágni Kira, hogy elmondja, amit Jamison állított. Am meggondolta magát, és hallgatott.

- Ó, persze vannak az erdőben vadon élő állatok. Vadásztunk is rájuk. S vadászunk most is. Szarvasok, mókusok, nyulak - sóhajtott. - Nagy vadászat volt aznap. Az emberek fegyverfelvételre gyülekeztek. Nekem megvolt a dárdám és egy zsáknyi élelem. Katrina készítette össze nekem. Mindig csomagolt élelmet.

- Igen, tudom... - suttogta Kira. Apja nem vett róla tudomást. Üres tekintete mintha a múltba révedt volna.

- Gyereket várt - mondta mosolyogva. Kezével karikát rajzolt a saját hasa elé, a levegőbe. - A szokott módon mentünk: előbb együtt, majd párokban, végül megesett, hogy egy-egy nyom vagy hang követése során egyedül találta magát az ember, mélyen az erdőben.

- Féltél? - kérdezte Kira.

A férfi megrezzent, mint aki most tér vissza az emlékek világából.

- Nem, dehogy. Hiszen az erdő nem veszélyes. Meg aztán kitűnő vadász voltam. Az egyik legjobb. Sohasem féltem az erdőben.

Összehúzta a szemöldökét.

- De kellett volna, hogy tartsak dolgoktól. Voltak elenségeim. Voltak köztünk rivalizálások, féltékenykedések. De hát akkoriban ilyen volt az élet. Talán még most is ilyen.

Kira bólintott, aztán eszébe jutott, hogy ezt a férfi nem láthatja.

- Igen - mondta. - Most is ilyen.

- Az Őrzők Tanácsába jelöltek - folytatta. - Ez a munka nagy hatalommal járt. Másoknak is fájt a foguk a posztra. Azt hiszem, ez volt az oka. Ki tudja. Folyamatos volt az ellenségeskedés. A durva szavak. Eszembe jutnak azok a viták, az a gyűlölködés... Különösen azon a reggelen, a fegyverek elosztásakor...

- Most is ugyanez megy a fegyverek elosztásakor - szölt Kira. - Láttam. Vita, verekedés. Úgy látszik, ez így megy mindig. Ilyenek a férfiak.

- Akkor ez sem változott.

- Mitől is változott volna? Erre tanítják a kölyköket is. Lökj félre mindenkit. Csak így szerezheted meg, amit akarsz. Engem is így neveltek volna biztosan, csak hát a lábam...

- A lábad?

Kira kissé zavarba volt, hogy ezt meg kell magyaráznia.

- Meg van csavarodva. Így születtem. El akartak vinni a mezőre, de édesanyám nem engedte.

- Katrina ellenállt nekik? - ragyogott fel a férfi arca. - És ő győzött?

-Még élt az apja, aki befolyásos személy volt, így mondta nekem. Így aztán hagyták, hogy megtartsom. Talán azt gondolták, elpusztulok magamtól is.

- De erős voltál.

- Igen. Az anyám azt mondta, a fájdalom tett erőssé.

Az apja kinyújtotta a kezét, és megfogta az övét. Kira várta, hogy folytassa. Tudni akarta, mi történt.

- Nem tudom biztosan, ki volt az - mondta a férfi. - Persze tippem azért van. Az a valaki rettenetesen irigy volt. A hátam mögé osont, amíg a becserkészett szarvasra vártam, és fejbevagott egy bottal. És ahogy ott kábultan feküdtem, nekem esett a késsel. Aztán otthagytak meghalni.

- De túlélted. Erős voltál - szorította meg Kira a kezét.

- A mezőn ébredtem. Minden biztonnyal a vivők cibáltak el odáig, és otthagytak, ahogy az szokás. Jártál már a mezőn?

Kira bólintott, aztán ismét eszébe jutott a férfi vaksága.

- Igen - mondta hangosan is.

Érezte, el kéne mondania, mikor és miért. De várt még.

- Meg kellett volna ott hálnom, és azt hittem, meg is fogok. Mozdulni sem tudtam, és nem láttam semmit. Kábult voltam, és iszonyatos fájdalmaim voltak. Meg akartam halni.

- De azon az éjszakán - folytatta -, idegenek érkeztek a mezőre. Először azt hittem, kaparok. Megpróbáltam tudatni velük, hogy élek. De amikor megszólaltak, idegen beszédet hallottam. A mi nyelvünket használták, de más volt az ütem, a hanglejtés. Bármilyen rossz állapotban voltam is, nem kerülhette el figyelmemet a különbség. Arról nem is beszélve, hogy a hangjuk megnyugtató volt. Gyengéd. A számhoz tartottak valamit, növényekből készült ital volt. Enyhítette a fájdalmaimat, és álmos let-

tem tőle. Aztán egy hordágyra tettek, amit faágakból készítettek. ..

- Kik voltak? - Kira képtelen volt megállni, hogy közbeszóljon.

- Akkor még nem tudtam. Nem láttam őket. A látásomat elvesztettem. De a hangjuk bizalmat keltett. Megittam, amit adtak, és a gondjaikra bíztam magam.

Kirát meglepte mindez. Élete során sosem hallott olyasmiről, hogy valaki a faluból ilyesmit tett volna. Senki nem próbálna meg segíteni egy sebesültön. De ha lenne is valakinek ilyen szándéka, nem tudná, hogyan kell.

- Nagyon messzire vittek, az erdőn keresztül - folytatta az apja. - Napokig tartott. Felébredtem, elaludtam, majd felébredtem megint. És valahányszor ébren voltam, beszéltek hozzám, megtörölgették az arcom, italt adtak és fájdalomcsillapító szert.

- Minden összemosódott. Nem emlékeztem, mi történt és miért. De ők meggyógyítottak, amennyire ez lehetséges volt, és megmondták az igazat: nem fogok látni többé. De azt is mondták, segítenek, hogy élhessek látás nélkül.

- De kik voltak ezek az emberek? - kérdezte újra Kira.

- Nem csak voltak, léteznek most is. Emberek, akik sérültek, mint én. Akiket halálra szántak. És most már én is egy vagyok közülük.

- Akiket kivittek a faluból a mezőre?

- Nem csak azok. Vannak más helyek is. Jönnek mindenhol, akik sérültek. Némelyikük rettenetesen sokat utazik. Néha elképesztő utakról hallani. Ők alkotják ezt a közösséget, aminek most már magam is tagja vagyok. Segítjük egymást. Aki nem lát, azt vezetik. Aki nem tud járni, azt viszik.

Kira maga sem vette észre, hogy a rossz lábát masszírozza.

- Mindig van kire támaszkodjál. A gyógyulás faluja régóta létezik már - magyarázta az apja. - És mostanában is érkeznek sebesültek. De lassan minden megváltozik. Lassan felnőnek azok, akik már ott születtek. Úgyhogy már rengeteg egészséges fiatal van köztünk. És vannak, akik egyszerűen csak odataláltak, és maradtak, mert szeretik, ahogy élünk.

Kira megpróbálta elképzelni.

- Szóval az is egy olyan falu, mint ez?

- Nagyon hasonló. Vannak kertjeink, házaink, családjaink. De az a falu jóval csendesebb. Nincs állandó veszekedés. Az emberek megosztják, amijük van, és segítik egymást. A gyerekek ritkán sírnak. Mert jól bánnak velük.

Kira az ingen fekvő medált nézte. Megérintette a sajátját.

- Van ott családotd? - kérdezte rövid habozás után.

- Az egész falu olyan nekem, mint egy nagy család, Kira - válaszolta. - De nincs feleségem vagy gyerekem, ha erre vagy kíváncsi. Én itt hagytam a családomat. Katrinát és a születendő gyermeket. Téged.

Kira tudta, eljött az idő, hogy megmondja neki.

- Katrina... - kezdte.

- Tudom. Édesanyád meghalt. Matt mondta.

- Nem - mondta. - Nem értheted apám, hiszen nem voltál itt, de különleges szerepet töltök be a falu életében. Éppen ezért van egy barátom az Őrzők Tanácsának tagjai között. Megmentette az életemet. És most ő gondoskodik rólam.

- Ó, annyi mindent kéne elmesélnem, és tudom, hogy fáradt vagy. De, tudod, nem is olyan régen nagyon nagy veszélyben voltam. Valaki, egy Vandara nevű nő azt akarta, hogy a mezőre vigyenek. Volt egy tárgyalás. És...

- Vandara? A sebhelyes arcú?

- Igen, ő az.

- Emlékszem a sérülésére. Szörnyű volt. A kölykét okolta érte. A fiú elcsúszott egy nedves kövön, és belekapaszkodott Vandara szoknyájába, aki elesett, és egy éles szikla felhasította a nyakát és az arcát.

- De én azt hittem...

- A kölyök még nagyon kicsi volt, de az anyja őt vádolta. Később, a mikor a kölyök meghalt, mert összeszurkálta egy oleanderbokor, kérdések merültek fel. Néhányan úgy sejtették... - megállt, és sóhajtott. - De nem találtak bizonyítékot a bűnösségére. mindenesetre gonosz egy asszony - mondta Kira apja. - Azt mondd, feljelentett? És hogy tárgyalás volt?

- Igen, de megengedték, hogy maradjak. Sőt, kitűnő helyre kerültem. Volt egy védőm, egy őrző, úgy hívják Jamison. Most ő gondoskodik rólam, ő felügyeli a munkámat. Biztos vagyok benne, hogy talál majd helyet neked!

Kira boldogan szorította meg apja kezét, és a jövő járt a fejében. Ám apja arcán mintha elmélyültek volna a sebhelyek. A keze merev volt. Lassan visszahúzta Kiráéból.

- A védőd. Jamison... - ismét megérintette a forradásokat az arcán. - Igen, ő már megpróbált egyszer helyet találni nekem. Épp ő az, aki megpróbált megölni.

A hajnal előtti derengésben Kira lement a festőkertbe, amit építettek neki. Óvatos mozdulatokkal elültette a csüllenget.

Az első évi termés leveleit kell összegyűjteni, ismételte meg Annabella szavait. És lágynak esővízre van szükség. Ez adja a kéket.

Vizet hozott a pajtából, és megnedvesítette a földet a törékeny növények körül. Az első évi termés még messze van. Már nem lesz itt, hogy learassa.

Amikor végzett az öntözéssel, leült a földre, és térdeit átkarolva, előre-hátra ringva nézte a felkelő napot, ahogy az ég keleti oldalán lila foltot rajzol az égre. A falu még aludt. Megpróbált végiggondolni mindent, értelmet adni a dolgoknak.

De értelme semminek sem volt.

Az anyja halála, egy hirtelen betegség végzett vele, de csak vele. Az ilyesmi nagyon ritka. Általában járványszerűen támadnak a betegségek, és sok áldozatot szednek.

Lehet, hogy az anyját megmérgezték? De miért?

Mert őt, Kirát, a tehetségét ki akarták sajátítani maguknak. Teljesen, egészen, mástól nem engedve beleszólást a sorsába. A családjától sem.

Hát Thomas? És a szülei? És Jo szülei? Ők is ezért voltak útban.

Valahol nem messze alhatott az apja; erőt gyűjtött, hogy lányával visszatérjen a távoli faluba. Kira maga mögött hagy majd mindent, amit eddig ismert. De várta az utazást. A mocskok cseppet sem fog hiányozni – gondolta.

De a rosszcsont Matt hiányozni fog. Meg Thomas is a maga komolyságával. És persze Jo. Mindig úgy fog rá emlékezni, ahogy integet a gyűlés résztvevőinek.

Erről eszébe jutott valami. Az apja érkezése fölötti izgalmában és zavarában egészen megfélekedezett róla. De a borzalmas felismerés most visszatért.

Az a tompa, fémes hang az ünnepség alatt! Szinte most is hallotta a csörgést. Az ének második részének kezdetekor az okát is megpillantotta. Aztán a végén, miután az énekes fogadta a közönség tapsait, s miután Jo is boldogan leugrott a színpadról, az énekes a lépcsők felé indult, hogy elhagyja a színpadot. Kissé megemelte a köpenyt, így Kira egy pillanatra megpillanthatta a lábait. Bokáit sűrűn borították a sebhelyek a rajta lévő acélpántok körül. A két bokapántot nehéz acéllánc kötötte össze.

Kira azt gondolta, talán csak képzelődött. De ahogy az énekes tovább ment, újra hallotta a lánccsörgését a deszkákon.

Kira számára most lett világos minden.

A rezzenéstelen arcú őrzőknek nincs alkotó energiájuk. De erősek és ravaszak, megtalálták a módját, hogyan lopják el és használják ki mások tudását a saját érdekükben. Arra akarták hármukat rákényszeríteni, hogy olyan jövőt ábrázoljanak, amelyet ők, az őrzők akarnak.

Kira nézte az ébredező kertet. Figyelte a csülleget, ahogy ott hajladozott a sárga galaj mellett.

Kis, élő hajtások voltak, amiket most elültetett, és Kira valahogy tudta, hogy túl fogják élni. És most már valami mást is biztosan tudott. Felkelt a nedves fűből, és bement az épületbe, hogy találkozzék az apjával, és megmondja neki, nem lehet a szeme a hazaúton. Maradnia kell.

Így aztán Matt lett az, aki hazakísérte Christophert.

Késő éjszaka találkoztak a faluból kivezető ösvény mellett, ez volt az, amelyik Annabella tisztásán keresztül a gyógyuló emberek falujába vezetett.

- Tom, hogy hiányozni fogok nektek - szólt Matt -, mer' hosszú az út, és az is lehet, hogy maradnom kő pár napot.

Christopherhez fordult.

- Ugye mindig csomó kaja van? A vendégeknek? Meg a kutyáknak?

Christopher mosolyogva bólintott. Azután Matt félrehúzta Kirát, hogy fontos titkot osszon meg vele.

- Tom ám, hogy nem bírsz maj' férjet szerezni, a sánta lábod miatt - szólt halk, bocsánatkérő hangon.

- Ez nem olyan nagy baj - biztosította Kira. Matt hevesen megragadta Kira inge alját.

- Asztakartam neked mondani, hogy azok az emberek, a törődöttek, azok össze szoknak házasodni. És én láttam ott egy fiút, egy két szótagost, még össze sincs törődve, és tisztára olyan öreg, mint te. Fogaggyunk, hogy elvenne feleségű - fejezte be ünnepélyesen Matt. - Má' ha te is akarnád.

Kira megölelte a fiút.

- Köszönöm, Matt - suttogta neki -, de nem akarom.

- Pedig gyönyörű kékek a szemei neki - mondta fontoskodva Matt, mintha ez lenne a döntő.

Kira mosolygott, és nemet intett a fejével.

Idáig Thomas hozta a zsáknyi élelmiszert, amit összegyűjtöttek és összecsomagoltak, de itt, az ösvény elején felsegítette a csomagot Christopher erős vállára. Aztán kezet ráztak.

Kira csöndben várt.

Az apja megértette az elhatározását.

- Majd jössz, amikor tudsz - mondta neki. - Matt jár majd időnként a két falu között addig is. Ő lesz a kapocs. És egy napon majd téged is magával hoz.

Kira érezte ujjában a jövőt. Érezte, hogy a széles, minta nélküli rész az énekes köpenyének hátán ábrákra vár.

- Egy napon a falvaink majd tudni fognak egymásról - szólalt meg Kira. - Érzem... Találkozunk. Biztosan.